

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့်

BURMESE
CLASSIC
COM

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မမြို့ ကွဲရေး	ဒို့အရေး
ဘိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အဆွေအခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပအားကိုးခံနိုင်ရုံ အဆီဖြင့်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဆွေမျှန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- ♦ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်ပွား ပြုစုပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ် ဖွံ့ဖြိုးရေးရယူပြီး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တန်နိုင်းပွင့်ဖွယ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ ဘာစံမျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိတ္တူဖြင့်မအရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မအရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြဿနာကင်းစင်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မမသဒ္ဓါမောင်

ကြင်နာခွင့်

ယုယုခွင့်

မြတ်နိုးခွင့်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇာတ်ခွင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၉၆၁၅၁၂
သုတ်ခွင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၅၅၀၆၁၂
နိဒါန်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊ အောက်တိုဘာ။
ဇာတ်ကား	- ဦးအေးလွင် (၀၄၀၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် တိုက် (၄)၊ အခန်း (၁၀) ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
သုတ်နားနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
စိန်စော	- ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

ကြင်နာခွင့်အစ

မမသဒ္ဓါမောင် ၀၉၅.၀၃
ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့် / မမသဒ္ဓါမောင်။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။
၃၀၃ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့်

လူတွေရဲ့အသက်ကို အာမခံကြေးထားရှိသလို့...
 နှလုံးသားကိုလည်း အာမခံထားချင်ပါရဲ့...
 ဒါမှ...
 လုံခြုံစိတ်ချနိုင်မလား...

ဘုန်းသင်္ဂါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ဝါဒီထဲမှ သူထွက်လာတော့ မနက် (၈)နာရီကျော်နေ
 လေပြီ။ Night duty ထွက်လာရတာမို့ အိပ်ရေးပျက်နေသလို
 မျက်လုံးအစုံကပါ ကျိန်းစပ်နေပါတယ်။ ကား Packing ရှိရာဆီ
 သူလျှောက်ခဲ့တဲ့ Duty coat အတွင်းမှ Hand Phone မြည်
 သံကြောင့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေ၏။

အိတ်ကပ်ထဲမှ Phone ကို ထုတ်ယူကာ ဖွင့်လိုက်ရင်း
 လက်တစ်ဖက်ကပါ ကားသော့ကိုလှည့်ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ အချိန်ကို
 လေးစားတန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေအတွက်ကတော့ ခြေရောလက်ပါ
 အနားရသည်ဟူ၍ မရှိပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့လို”

“သင်က. duty ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ သား”

သူ့မျက်နှာ နှံ့တွဲသွားရပါ၏။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဖခင်ကတော့ စီးပွားရေးမှာ ကျင်လည်ကျွမ်းကျင်သလို တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့သူ့ကို ငယ်စဉ်အရွယ်ကတည်းက ပုံစံဖယားနဲ့ Control လုပ်လာခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ပါလား။

“Answer me, my son. Yes or no?”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ၊ အခု ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်နေပါပြီ”

“OK! ဒီအချိန်ပြန်လာမှ သားအတွက် အဆင်ပြေမှာ”

“ဗျာ! ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဒက်ဒီ”

“ဒီနေ့ သမီးနေ့ခြည်နဲ့ သားကိုဆုံပေးမလို့လေ။ ဘာလဲ... မနေ့ပြီမဟုတ်လား”

ဤစုံ! ခက်တာပဲ။ အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးပြီး တရားတမောနားချိန်တောင် သူ့မှာမရှိပါလားနော်။ အတော်သနားစရာကောင်းတဲ့ဘဝပါပဲလား။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်မျိုး ဘယ်အချိန်မှ သူရနိုင်မှာပါလဲ။

အခုလို အထူးကုအရွယ် (အသက် (၃၀)စွန်းစွန်း) မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ သူ နေသားတကျနေနေရတာလေ။ နေရာတကာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ခံရပြီး သူ ခြေလှမ်းမှားတာမျိုးမရှိရလေအောင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ကြပ်မတ်နေဆဲပါပဲ။

တစ်ဦးတည်းသောသား၊ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ စကားနည်းပြီး အေးဆေးတဲ့လူ၊ မိဘဆွေမျိုးအင်အားတောင့်တင်းပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းကုံလုံကြွယ်ဝသည့်အသိုင်းအဝိုင်းမှ မွေးဖွားလာခြင်းတဲ့။ ဒါက ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါရဲ့ အမည်နာမနောက်မှာ တွဲထားတဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှတ်ချက်ပါလေ။

“မမေ့ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲကဲ၊ ထွက်လာခဲ့ချေ။ နေခြည်လေးလည်း အားတာမဟုတ်ဘူးသားရဲ့။ သားနားမယ့်ရက်ကို သူ့ခမျာ အလုပ်မနက်တစ်ပိုင်း ရပ်ထားပြီး စောင့်နေရတာ။ ဒါပဲဒါပဲ... ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းခဲ့ သင်က”

ကားစက်မနီးခင်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ သူစမ်းလိုက်၏။ ဒီတစ်လလုပ်ရမည့်စာရင်း အချိန်အတိအကျ မှတ်ထားသည့် Note Book သေးသေးလေး ပါလာလေသည်။ ဒီနေ့ စနေနေ့ (၂၀)ရက်နေရာကို သူကျော်၍ လှန်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

28, June (saturday)
AM (10:00)
'ပန်းနုရောင်နှင့် ဆုံရန်'

သေစမ်း! ဒါကိုမှ သူ အသေအချာမေ့လျော့နေမိတာလေ။ ကြည့်ပါဦး။ ဒီအရွယ်ရောက်သားကို ပညာရပ်ပြီမို့ ကြင်ယာသာ လိုတော့တယ်ဆိုပြီး တစ်လတစ်လ OFF ရက်တိုင်း တွေ့လိုက်ရတဲ့ကြင်ယာ။ ဆုံလိုက်ရတဲ့အမျိုးသမီးတွေဆိုတာ Size ခုံး၊ Colour ခုံး၊ အရွယ်ခုံးပါ။

အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှရော၊ ပွဲစားတွေမှတစ်ဆင့်ရော၊ မကြာခဏရောက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့နာမည်ဆိုတာတွေက သူ့အခန်းထဲက အံ့ဆွဲထဲမှာ တောင်လိုပုံနေချေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ လှတပတလေးမို့ လူချင်း အပြင်မှာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံနဲ့ တစ်ခြားစီဖြစ်နေတာ မကြာခဏ။

လက်ရှိ သူတွေ့ပြီးတဲ့မိန်းကလေးတွေက အယောက် (၂၀)ကျော်နေပြီ။ ယခု ဒီနေ့တွေ့ရမယ့်လူကတော့ (၂၁)ယောက် မြောက်ပါ။ သူက 'အဆိုတော်ကော်နီ' နှင့် မွေးနေ့တူတဲ့သူဖြစ်ပြီး December twenty first born ဖြစ်လေ၏။ မာမိက တောင် ဟိုတစ်နေ့ညကပဲ သူ့ကိုသတိပေးသလို ပြောနေသေး

တာပါ။ သူ့ရဲ့ Lucky number (21) မှာပဲ ဖူးစာအမှန်တွေ့ပါစေတဲ့လေ။

သူက တခြားကလေးတွေလို ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားတတ်တဲ့ကလေးမျိုး မဟုတ်ပါ။ ထိုင်ခုံတစ်ခု ခုပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကာတွန်းလို၊ ရုပ်ပြလို စာစောင်စာအုပ်တွေကိုသာ ငြိမ်ငြိမ်လေးဖတ်နေခဲ့သူပင်။ စာဖတ်တာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝါသနာပါပြီး သူ့ကို (ဆေးကျောင်းအတူတက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်) ငယ်သူငယ်ချင်းတွေက 'ပိဋကတ်အိုးကွဲ' ဟု နာမည်ပြောင်ပေးသည်အထိပါပဲ။

အဲဒီလို မူလတန်းအရွယ်ကတည်းက စာမှစာဆိုပြီး ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူ့ကို ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ဖြစ်မည်ဟု ဒက်ဒီတို့က သေချာပေါက် တွက်ဆခဲ့တာပင်။ အလယ်တန်းမှာလည်း အလယ်တန်းမို့ အထက်တန်းရောက်တော့လည်း အထက်တန်းမို့ စာကိုချည်း ကျုံးရုန်းကြိုးစားခဲ့ရတာလေ။

ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ အတော်ဆုံးဆယ်ဦးစာရင်းမှာ သူပါဝင်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒါ့အပြင် ဆေးကျောင်းတက်ပြန်တော့လည်း စာမေးပွဲကျမှာကို သေမလောက်ကြောက်ပြီး စာမှစာပဲဖြစ်ခဲ့ရပြန်တာလေ။

ဒီတော့ သူ့လိုလူမှာ ချစ်သူရယ်လို့ တစ်ယောက်လေးတောင် မရှိဘဲ အပျော်အပျက်သဘောလေးတောင်မှ ရည်းစားမထားဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

Phone သံက မြည်လာပြန်သဖြင့် နားကျပ်ကို သူ ကောက်တပ်လိုက်ရ၏။ သူက နားဆူညံတာကိုလည်း မနှစ်ခြိုက်သည့်လူပါ။ စိတ်အပန်းဖြေသီချင်း နားထောင်ရင်တောင် အဆိုတော်အသံမပါတဲ့ Easy Listening သံစဉ်တွေချည်း သီးသန့် ကူးထားကာ နားထောင်လေ့ရှိသူပင်။

အဲဒီ CD ချပ်ကို သူ့အခန်းထဲမှာနှင့် ကားပေါ်မှာ နှစ်ခွေထားထားပြီး စိတ်ကြည်လင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဖွင့်၍နားထောင်တတ်ပါသည်။

Phone နံပါတ်က သူငယ်ချင်းနေမျိုး (နေမျိုးကျော်စင်) ဖြစ်နေတာမို့ သူပြန်ပြောရတာပင်။

“ပြော၊ နေမျိုး”

“အဲဒါပေါ့၊ မင်းစကားပြောရင် Intro ဝင်တာကို မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းလေဒီတွေ မင်းကိုမရွေးကြတာဖြစ်မှာ”

မိန်းကလေးတွေကို သူကပင် မရွေးတာကို သိနေပါလျက်နှင့် တမင်နဲ့ပဲကွပ်နေသည့် နေမျိုးစကားကြောင့် သူပြုံးရုံ

သာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

သူက နေမျိုးလို ဟာသဉာဏ်အရွှန်းဖောက်တာမျိုး၊ မကားသွက်သွက်လည်း မပြောတတ်သည့်ရေခဲတုံးကြီးပါပဲ။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ညနေအားရင် ထွက်ခဲ့လေကွာ၊ စန္ဒာတို့ ဝေမိုးတို့ကို ပြောပြီးပြီ။ ဆုံရအောင်”

“ကျွန်! . . . ငါအားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ . . . ဒီနေ့ မင်း OFF ဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အင်း”

သူ ညည်းသလိုဟန်မျိုး ဖြစ်သွားရပါ၏။ ခဏနေ ‘ပန်းနုနေခြည်’ နဲ့သွားတွေ့ရင် အချိန်ဘယ်လောက်ပေးရဦးမည်မသိ။ အဲဒါ ညနေပါထပ်ပြီး အပြင်ထွက်ရရင် သူ့အိပ်ချိန် ပဲ့လေပြီ။ အိပ်တယ်ဆိုတာ မျက်လုံးမှိတ်ရုံနဲ့မှမပြီးတာပဲ။ စိတ်ကပါ အိပ်ချင်တုန်းလေး မေးစက်ပျော်ဝင်ရတာမျိုးလေ။

“ခဏနေ . . . တွေ့ဆုံပွဲ သွားရမှာကွာ။ ငါ့အိပ်ချိန် မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“လာပြန်ပြီလား တွေ့ဆုံပွဲ ဘာလဲ၊ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်တွေ့ရဦးမှာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကောင်းကွာ၊ မင်းမိဘတွေကတော့ မအားတဲ့ကြားက မင်းအတွက် အလုပ်မရှိ အလုပ်ကိုရှာပေးတတ်ကြတယ်”

“ပြောလည်းခံရမှာပဲကွာ။ ဒက်ဒီတို့က ငါ့ကို မိန်းမပေး စားချင်တာထက် ငါ့မျိုးဆက် မြေးချီချင်နေတာက ပိုတာကွ”

“ဒါဆိုလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမငယ် ငယ်ချောချောလေး ရှာပေးလို့ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ။ ကြာလို့”

“အေး... မင်းပြောမှန်းသာ မာမိသိသွားရင် သူ့အိမ် ရိပ်တောင် လာရပ်လို့မရဘူးအကောင်ရေ၊ သိရဲ့လား”

နေမျိုးရယ်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။ သူက ဒီကောင်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာမလုပ်တတ်သူပါ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ‘မြစ်’လို့လည်း ခေါ်တတ် ကြပါပေရဲ့။

“အခု ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့ရမှာလဲ”

“အခုမဟုတ်ပါဘူး၊ ခဏနေ ရေမိုးချိုးပြီးမှပါ”

“အေးပါ။ လှလှပပလေး ဝတ်သွားဦး။ ဒါမှ ဟိုက Yes! ကိုကိုဒေါက်တာဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်မှာ”

သူပြုံးမိပြန်တုံး။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်

ငြိမ်လေး စိန်နဲ့စာဖတ်ရတာကို ဝါသနာပါပေမယ့် ဒီလိုသူငယ် ချင်းတွေနဲ့ချိန်းရင်လည်း သူတွေ့တတ်ပါသည်။ ဒါမှလည်း ကိုယ် တာဝန်ယူရာ အတွေ့အကြုံမှန်သမျှ ဝေငှနိုင်ပြီး ရယ်စရာ မော စရာ ပျော်စရာရှာတွေ့နိုင်သည်ကိုး။

“ကောင်မလေးက ချောရဲ့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဟ! ဓာတ်ပုံလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ဒီတစ်ယောက်က အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒက်ဒီမိတ် ဆွေရဲ့သမီးကွ”

“ဒါဆို Grade ပေါ့ကွာ။ ပြော၊ နာမည်ဘာတဲ့လဲ”

“ပန်းနုနေခြည်”

“Oh! my God. မင်း Father ကြီးရဲ့ Plan က မသေးပါလားကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟ! အဲဒီပန်းနုနေခြည်ဆိုတာ မိုးထက်နေခြည် Con- struction မန်နေဂျာလေကွာ။ သူ့အဖေ ဦးမိုးထက်လည်း ဒီတ် ဒီတ်ကျ Boss ကွ။ ဒါလေးတောင် မင်းမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းရော၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က သားလေး၊စားဆိုပြီး မအေခွံ့ကျွေးတာကိုပဲ စားတတ်တာကိုး။ ညှပ်ပါသင်္ဂါရာ”

နိင်ကွပ်ပြန်ချေပြီ။ သူကလည်း သူပဲကိုး။ အပြင်စီးပွားရေးသောကနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို ခပ်အေးအေးသာ နေကွပ်ရုံတာလေ။

နေမျိုးတို့သုံးယောက်ကတော့ဖြင့် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဝါသနာပါကြီး မဟုတ်တာကလည်းများ ဘယ်နိုင်ငံက ဝန်ကြီးချုပ်တော့ ပြုတ်ခါနီးနီးဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်နိုင်ငံတွေကတော့ စစ်ဖြစ်တာ လူဘယ်နှသောင်းသေပြီဆိုသည့် နိုင်ငံရေးရာဇာအစ စကားဝိုင်းမှာ လူနံ့သည်နှင့် အလှအယက်ပြောကြရင် သူကတော့ အ၊အလို ငုတ်တုပ်ထိုင်နေရတာအမှန်ပါ။

အဲဒီလို လောကကြီးနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီး ‘သီးခြားကမ္ဘာလေးထဲက ဘုန်းသင်္ဂါ’လို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့သနားခြင်းကို ခံရတာကလည်း မကြာခဏဆိုသလိုပါလေ။

“လုလား”

“ငါလည်းမသိဘူး... မြင်မှမမြင်ဖူးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကတော့ မွေးတယ်မောင်။ နာမည်နဲ့လူနဲ့က တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဘဲ။ အလုပ်ကို တကယ့်စီးပွားရေးလိုဆန့်ဆန်ပဲလုပ်

တာ။ အားမနာတတ်ဘူး။ မျက်နှာမထောက်တတ်ဘဲ ဘာမဆို ရဲရဲဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ဆတ်ဆတ်ကျဲကျဲ”

အားပါး... တယ်လည်းထူးတဲ့ သတင်းကောင်းတွေပါလား။ လူတောင်မမြင်ရသေးဘဲ အရည်အချင်းတွေကဖြင့် သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတာလေ။ သူ့လို အအေးနှင့် သူမလို အပူဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်တူဖြစ်မှာတဲ့လဲ။

“မင်းနဲ့တော့ ဖြစ်မယ်မထင်”

“အင်းလေ၊ ငါကလည်း သူ့ကိုရွေးမယ်လို့ ပြောမိလို့လား”

“မင်းဒက်ဒီရဲ့မိတ်ဆွေသမီးဆိုမှတော့ သေချာဖို့က 75 Percent လေကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြည့်လည်းငြင်းဦး၊ ငြင်းရင်းငြင်းရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးကျ ယုယသုလူတစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ငှက်ပျောတုံးဖက်သေရကိန်း ဖြစ်သွားဦးမယ်။ ဒါပဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းမလာဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပြောလိုက်မယ်”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ နာမည်နဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ ‘ပန်းနုနုခြည်’တဲ့လား။

လူချင်းတောင်မှ မတွေ့ရသေးဘဲ ခပ်မာမာသတင်းတွေက သူ့ထံ ကြိုပြေးပြီး ရောက်နေတာလေး။

၁၈ * * * မေသဒ္ဒါစောင်

ကောင်းပြီ... Yes or no ကိစ္စကို ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက်
တွေ့မှပဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ ပန်းနုနုနု။

* * *

အခန်း (၂)

“ကျစ်! ... မာကလည်းကွာ၊ Pinky အကြောင်းသိသိ
ကြီးနဲ့ ဘာလို့ Date လိုက်ရတာလဲ”

ကုတင်ထက် ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်
သူမ ညည်းညူရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ပါပါနဲ့မာမာတို့ ပြောလိုက်
တိုင်း အဲဒီလူတွေကို သွားတွေ့ရတာလောက် စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းတာမရှိတော့။ ပြီးတော့ အချိန်လုအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူမ
လိုလူအတွက် ဒီကိစ္စက အတော့်ကို စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်စေ
တာအမှန်ပါ။

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ပါပါက သမီးအသက်မငယ်

၂၀ မေသဒ္ဒါမောင်

တော့ဘူးဆိုပြီး စိစဉ်ပေးတာပါ။

မငယ်တော့ဘူးတဲ့လား။ သူမအသက်က အခုမှ (၂၄) နှစ်ကျော်ရုံ (၂၅)အတွင်းမှာလေ။ ဒီအရွယ်မှာ တက်တက်ကြွကြွ နဲ့ စီးပွားသိမ်းကြူးရှာရှာမဟုတ်လား။ ပညာစုံပြီးမှတော့ ဒီကြင် ယာက ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။

“ပင်ကီက (၂၄)ပဲပြည့်သေးတာပါ မာရာ”

“အေးလေ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်အပြုသင့် ဆုံးအရွယ်က အဲဒီအစိတ်အရွယ်ပဲသမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် အခါမလင့် စေရအောင် စီမံပေးရတာပေါ့”

“အဲဒါ Pink ကျမှ စိစဉ်ရသလား။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေကြတဲ့ဟာကို”

“မတူဘူးလေကွယ်၊ မှာသမီးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ ခပ်ထက်ထက်ဆိုတော့ တော်ရုံကောင်လေးတွေက သမီး ကိုမြင်ရုံနဲ့ နောက်ဆုတ်ပြေးမှာ”

မာမာပြောမှပဲ သူမက အတော့်ကိုကြောက်စရာဖြစ်နေ ပြီလား။ လူတိုင်းနှုတ်ဖျားမှာ ပန်းနုနေခြည်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ နာမည်နဲ့မလိုက်ဖက်အောင် ထက်မြက်သွက်လက် တည်ငြိမ်လွန်း နေတာလေ။

အသက်နဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ ဆံပင်တိုတို၊ အရပ်က မြင့် မြင့်၊ ခေတ်မီပီပေမယ့် သူမအပြင်အဆင်က အနည်းငယ်တော့ ယောက်ျားဆန်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူမက များသောအားဖြင့်တော့ Pants အရှည်တွေကိုသာ ထည်လဲဝတ်တတ်လေ့ရှိတာကိုး။

“သူကရော မပြေးမှာမို့လို့လား မာရဲ့”

“ဪ၊ သင်္ကါက လူအေးလေးပါ သမီးရဲ့။ လုပ်တဲ့ အလုပ်ကလည်း ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဂုဏ်လည်းရှိတယ်လေ။ ပြီး တော့ ကြင်နာတတ်ပုံလည်း ရတယ်တဲ့”

‘တဲ့’ဆိုတာ မသေချာတာကို ပြောတာမဟုတ်ပါလား။ ပါပါတို့ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ သိကြတာနဲ့ပဲ အခုလိုစိစဉ်ရတယ် လို့၊ မာမာကိုယ်တိုင်ကလည်း နာမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူကိုမမြင် စူးပါဘဲ အာမခံနေတာလေ။

“အဲဒီလိုရေခဲတုံးမျိုးကို ပင်ကီက ဘာလုပ်ရမှာလဲ မာ ရဲ့။ ရှုပ်လိုက်တာ”

“ဟယ်! ပြောနေပုံကိုက မာမာတို့ကပဲ အတင်းရိုက် ပြီး ပေးစားမှာကျနေတာပဲ၊ အကြောက်အကန်ကို ငြင်းနေလိုက် တာများ အံ့ပါရဲ့။ ခဏပဲ တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ သမီးသဘော ကျမှ ဒီအစီအစဉ်ဖြစ်မှာပါကွယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၂ မေသဒ္ဒါစောင်

ပြီးတာပဲ။ အခုလောလောဆယ်ကတော့ ကုမ္ပဏီကို (၂) နာရီလောက် နောက်ကျဝင်ရတော့မှာလေ။ ပါပါက ဒီမနက်မှ ဘယ်အချိန် ဘယ်နာရီ ဘယ်သူတယ်ဝါနဲ့သွားတွေ့ဆိုပြီး Order ပေးသွားတာကိုး။ သူမက ညဉ့်နက်တဲ့အချိန်ထိ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်လေ့ရှိပြီး ညဆို (၂)နာရီ [မနက်(၂)နာရီ] လောက်မှ အိပ်လေ့ရှိလေ၏။ ဒါကြောင့် မနက်ကို (၇)နာရီကျော် (၈)နာရီ လောက် Alum ပေးထားတဲ့နာရီကြောင့် အမြဲထတတ်ပါသည်။

ဒီမနက်တော့ Breakfast ဝိုင်းမှာ ပါပါက ကုမ္ပဏီကို နေ့တစ်ဝိုင်းမှဝင်ဆိုပြီး သတ်မှတ်သွားကာ သူမကို ဘေးကျပ် နံကျပ်ဖြစ်သွားစေတာပင်။ စနေနေ့ ငြုန်းစားကြီး ထမိစဉ်ရတယ် လို့။ သွားရင်းလာရင်း မိုးရွာချရင် စိတ်က ညစ်ရဦးမှာ။ သူမက မိုးရေစိုစိစိထဲ သွားလာရတာလောက် စိတ်ပျက်ရတာမရှိဘဲကိုး။

‘ဘုန်းသင်္ဂါ’တဲ့။ နာမည်ကတော့ အရှိန်အဝါအတော် ကြီးတာကိုး။ နာမည်နဲ့တွဲပြီး နောက်မှာပါလာတဲ့မှတ်ချက်တစ်သိ ကြီးကြောင့် သူမနာခေါင်းရှုံ့မိလေ၏။ ဘယ်နယ် ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲအောင်းနေရတာကိုမှ နှစ်ခြိုက်သတဲ့။ သူမနဲ့များ ကွာပါ။ အိမ်မှာနေရရင် ပျင်းလွန်းလို့ မာကတောင် ‘ခြေဖဝါး ငွေပါတဲ့သမီး’ဆိုပြီး ထောပနာပြုတဲ့အထိ ခြေဆန့်လမ်းထွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျင့်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါပဲ။

“သူက ပင်ကိုထက် ခြောက်နှစ်လောက် အသက်ကြီး တာကို”

“ဟဲ့! ခြေ၊ ဒီလောက်လေး ကြီးတာကို ထည့်တွက် စရာလား။ မာမာနဲ့ပါပါတောင် ရှင်နှစ်လောက် ကွာသေးတဲ့ဟာ။ ယောက်ျားလေးအသက်ကြီးတော့ ကိုယ်မရှိရတာပေါ့။ ဘယ်လို သမီးလဲအေ”

“မာမာတို့တုန်းကနဲ့ အခု၊ ခေတ်မှမတူတော့တာကိုး ဖွတ်ပဲ”

“တူတူ မတူတူ... လူကြီးက ဒါဆို၊ ဒါပဲလုပ်မှပေါ့။ အထွေးသမီးနဲ့များ ကွာပါ”

လာပြန်ပြီ။ တဆိတ်ရှိ ဒီငန့်ငအတူမကိုပဲ အမွှန်းတင် တာလေ။ မာမာဒေါ်သွေးနုငယ်ဆီမှာ ဒေါ်ခင်ထွေးငယ်ဆိုသည့် ညီမအရင်းအချာရှိပြီး အဲဒီအနီတီထွေးထဲမှာ သူမထက် ငါးနှစ် ငယ်သည့်သမီးတစ်ယောက် ရှိပါတ်။ မိဖူးက သူမလို ထက်ထက် မြက်မြက်လေးမျိုးမဟုတ်ဘဲ နေရာတကာ လူကြောက်စာတိပြီး လူတောမတိုးသည့် ခပ်နံနံချာတိတ်မလေးပါလေ။

ပညာကလည်း ဒီလောက် အတော်ကြီးမဟုတ်ပြန်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆယ်တန်းကို သာမန်လေးမျှသာ အောင်ခဲ့ပြီး အခု အဝေးသင်
ဒုတိယနှစ်တက်နေတုန်းပါ။ ရုပ်ရည်လေးကတော့ မာမာညီမနှင့်
တူကာ ချစ်စဖွယ်ရှိပါတ်။ အဲဒီချာတိတ်မကို ဘာသဘောကျမှန်း
မသိပါဘဲ 'ဗိုင်းကောင်းကျောက်မီးလေး' ဟု မာမာနှုတ်မှ ချီးမွမ်း
သံထွက်လာတိုင်း သူမရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရတာအမှန်ပါ။

နှိုင်းယှဉ်စရာလား။ သီးခြားစီရှိနေတဲ့ ဒီဝမ်းကွဲညီအစ်မ
က တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီတော့ လှကြတာပါလေ။ မာမာကသာ
တူမဖြစ်သူနှင့် (သူမကိုပြောမရတဲ့အခါတိုင်း) နှိုင်းယှဉ်ပြောလေ့
ရှိပေမယ့် အန်တီထွေးကတော့ ဘယ်တော့မှဆို သမီးဖြစ်သူကို
ဆုံးမတိုင်း ပန်းနုနေခြည်ဆိုသည့်အစ်မဖြစ်သူကို အတုယူ စံနမူနာ
ထားပြီး ပြေလည်စွာပြောဆိုတတ်ပါ၏။

ပန်းနုက ထက်မြက်တယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်
အပြည့်ရှိတယ် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ် ဘယ်အရာကိုမဆို ကိုယ်
တိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီး ရဲဝံ့တဲ့သူရဲကောင်းလို စိတ်ဓာတ်မျိုးတဲ့။ ပြီး
တော့ သာမန်မိန်းကလေးတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘဲ ကြည့်လိုက်တာ
နဲ့ အများအလယ်မှာ ထင်းခနဲပေါ်လွင်တဲ့ တော်ဝင်နှင်းဆီလို
အလှပိုင်ရှင်တဲ့။

ကဲ! ဘယ်လောက်များ ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့

မှတ်ချက်ပါလဲ။ အဲဒီလို တူမဖြစ်သူရဲဝံ့လက်ကို ပေါ်လွင်အောင်
ဖော်တတ်တဲ့အန်တီမျိုးလေ။ မိဖူးကိုတော့ ကလေးဆိုပြီး အပြစ်
တယ်မပြောလှဘဲ အဆိပ်အတောက်ကင်းတဲ့ ပန်းစံပယ်လို့ ချစ်
စဖွယ် နိုင်းနှိုင်းတတ်လေ၏။

စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ နှင်းဆီနဲ့စပယ်မှာ ဘယ်ပန်းက ပိုလှ
ပြီး ပိုအကြမ်းခံသလဲဆိုတာလေ။ နှင်းဆီဆိုတာ ရနံ့စူးပေမယ့်
တော်ရုံနဲ့ ကြွေမကျသွားတဲ့ပန်းပေကိုး။ စပယ်ကတော့ နာရီပိုင်း
လောက်နဲ့ နွမ်းသွားတတ်တဲ့အမျိုးအစားပါပဲ။

ဘာပဲပြောပြော တစ်ဦးတည်းသော ကလေးတွေပီပီ
အဖော်ကင်းကြပေမယ့် မိဖူးကတော့ အစ်မဖြစ်တဲ့သူမကို အတော်
လေး သံယောဇဉ်ရှိပါတ်။ သူမက အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေကို တစ်ဖက်တစ်
လမ်းက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သမီးမျိုးဖြစ်ပေမယ့် မိဖူးက
တော့ အိမ်မှုကိစ္စကျွမ်းကျင်တဲ့သမီးမျိုးပါလေ။

“မာ အဲဒီလောက်တောင် အဲဒီချာတိတ်မကို ချစ်နေရင်
သမီးချင်း လဲလိုက်လေ။ လေးလေးရော အန်တီထွေးပါ ပင်ကို
ကို ချစ်တာဆိုတော့ လက်ခံမှာပဲ”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သမီးကတော့လေ၊
ကိုယ်က အကြီးဖြစ်ပြီး အငယ်ကို သနားမယ်မရှိဘူး။ ငယ်ငယ်

တုန်းက အဘိဓမ္မာ

“အဘိဓမ္မာ တစ်ယောက်တည်းမွေးခဲ့တာပါ မာရဲ့။ ညီမ။ အဘိဓမ္မာ ခင်ဆုလဲပါဘူး။ သူ့ကိုတောင်မှ ပင်ကိုကိုထိန်းပေး ခဲ့တဲ့အခါအတွက် ချစ်လွန်းလို့ ခေါ်ပြောနေရတာ”

“ဟယ်! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသမီးရယ်။ ဖူးဖူးလေး ကြားရင် မျက်ရည်ကျဦးမယ်။ ကိုယ်နဲ့တစ်ဝမ်းပဲကွဲတဲ့ ကလေး ကို”

“အင်းလေ၊ ဝမ်းကွဲမို့လို့ပြောတာပေါ့။ မာ့ဗိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အမျိုးရင်းညီမမှမဟုတ်တဲ့ဟာ။ ကဲ၊ မာပြောတာ ပြီးရင် ပင်ကို ရေချိုးတော့မယ်”

အဝတ်စီရိုကိုထမ္ပိုင်ရင်း ပြောလိုက်တော့ မာမာက စိတ် ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါကာ ထွက်သွားတော့၏။ သူမက အဲဒီ လို တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ရှိသူမျိုးပါ။ လူဖြစ်မှတော့ လူပီသသပဲ နေချင်တာပေါ့။ အငယ်ဆိုပြီး ဦးစားပေး အလိုလိုက်စရာလား။

သူမက အခန်းထဲကို သူစိမ်း (မိဖူးပဲဖြစ်ဖြစ်) ဝင်ထွက် တာမျိုး မကြိုက်ပါချေ။ အခန်းရှင်းတဲ့အခါမျိုးမှာ အိမ်ကကောင် မလေးမိစန်းကိုချည်း သပ်သပ်လာရှင်းတာမျိုး လက်မခံဘဲ မာမာ ကိုယ်တိုင် ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာရွှေ့ဆိုပြီး ခိုင်းတာကိုသာ ကြိုက်ပါ

၏။ အထူးသဖြင့် သူမပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း (ဥပမာ-Lip stick လို ရေမွှေးလို) တွေကို ကိုင်ကြည့်တာမျိုးလည်း မကြိုက်ပါချေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ပုပ်သည်ဟုလည်း သူမက ဝေဖန် ခံရတာကိုလည်း ကန့်ကွက်ပါ၏။ လူဆိုတာ အတ္တနဲ့ဖွဲ့စည်းထား တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုကြီးပဲမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူမကိုယ်သူမသာ ဂရု တစိုက်နှင့် တန်ဖိုးရှိအောင် နေတတ်တာပင်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူမရဲ့ပါးပါနဲ့မာမာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်တာ တရားပါရဲ့နော်။

“မြန်မြန်ချိုးဦးနော်၊ ဟိုက (၁၀)နာရီစောင့်နေမှာ”

တံခါးမစေ့မီ မာမာသတိပေးတာမို့ မျက်စောင်းလှမ်းခဲ့ လိုက်မိပါ၏။ တကတည်းမှ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကျနေတာပဲ။ ချိန်း တာနဲ့ သွားတွေ့ရမှာကိုး။ ဒင်းက ဘာများမို့လို့လဲ။ ဆရာဝန်ဖြစ် တာနဲ့ပဲ သူမလိုလူက အောက်ကျိုးပြီး ဆက်ဆံရမှာလား။ မဆိုင် လိုက်တာ။

တွေ့တာတော့ တွေ့ရမှာပါပဲ။ ခါတိုင်းလူတွေလို ဝတ်ယံ ပိန်တယ်၊ ပုတယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်၊ ဆံပင်ကောက်တာ မုန်းတယ် ဆိုပြီး တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အကြောင်းပြပြီး ငြင်းရဦးမှာလေ။ ဟုတ်ပါတယ်... သူမက အတော်လည်း ဇီဝကြောင်တတ်သူ ပါ။

လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တတ်သူဖြစ်ပြီး ဒီလူကတော့ ဟန်ပဲ။ ဒီလူကတော့ဖြင့် ဘဝင်မင်းသူ ဒီလူကဖြင့် ဘယ်ကဲ့သို့ ဘယ်ချမ်းသာဆိုပြီး စေ့စေ့ ဆက်ဆံကံ အပြစ်ရှာတတ်သူမျိုးပါ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျား ဆူအဖြစ်ပြီး ခြေသည်းလက်သည်းမဖြတ်၊ ဆံပင်မညှပ်၊ ညှင်းသိုး သီး ဩသလိုနေတတ်တာမျိုးကို လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ရှုံ့ချပြော ဆဲခဲတဲ့ အာဂမိန်းမမျိုးပါပဲ။

ထားပါတော့၊ သူက ဆရာဝန်မို့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်း မှုကတော့ ပြောစရာမလိုပါလေ။ သူ့ဂုဏ်ပုဒ် မှတ်ချက်တွေကို သည်း ယုံစားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သေချာလေ့လာရဦးမှာပေါ့။ ဒါမှ သူ့အတွင်းစိတ်နေသဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်နိုင်မှာ လေ။

နေရာတကာ အမေကိုအားကိုးပြီး အစစ အမေလိုက် လုပ်ပေးနေရတဲ့သားမျိုး။ အမေထက် ပိုမချစ်တတ်တဲ့သားမျိုး။ အမေမကားတစ်ခွန်းကိုပဲ မှားမှားမှန်မှန်နာခံတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားမျိုးကိုတော့ သူမ မလိုချင်ပါ။ အဲဒီလိုလူကိုသာ လက်ထပ် လိုက်မိရင် ကိုယ့်ဘဝက အမြန်ပါတ် (၂)နေရာမှာသာ တစ်သက် လုံး ရှိနေရတော့မှာလေ။

ပန်းနုနေခြည်ဆိုတာ အားလုံးထဲမှာ နံပါတ် (၁)ဖြစ်နေ ပြီး ဒီနေရာကိုလည်း မရရအောင် ကြိုးစားယူတတ်တဲ့ ဖွဲ့ပိုင်ရှင် ပေကိုး။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့်နေရာကနေ ဖယ်မပေးချင်တာ၊ သူတစ်ပါးကို ခွဲမပေးချင်တဲ့ (မဖြစ်စလောက် ညစ်ကျယ်ကျယ်) ဉာဉ်ကလေးတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားတာအမှန်ပါပဲ။

ရေချိုးတာကို နာရီဝက်အတွင်း ပြီးအောင်လုပ်လိုက် ပြီး မျက်နှာကို Foundation Creem ပါးပါးလေး လူးလိုက်ပါ ဖါ။ ပြီးမှ အပေါ်မှာ Make up အသားရောင်ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်လိုက် သည်။ မျက်ခွံကိုတော့ Eye-shadow မလူးဖြစ်။ တော်ကြာ အလှပြင်လာသည်ဟု ထင်သွားမှာစိုးသည်ကိုး။

မျက်ခုံးကိုတော့ brush နနုဖြင့် နက်နေအောင် ခြစ်ကာ ပါးရိုးထင်သာအောင် Colour brown ကို brush တံလေးဖြင့် မသိမသာလေး ပွတ်လိုက်ပါဖါ။ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ဝတ်သွားမည့် ဝတ်စုံပန်းနုရောင်နှင့် လိုက်ဖက်မှုရှိစေရန် ပန်းဆီရောင်ကို ခပ် ဖျော့ဖျော့တင်လိုက်ပါသည်။

ပန်းနုရောင် Blouse နှင့်ဘောင်းဘီဖြူကို ရွေးဝတ်ကာ ခါးပတ်လှလှလေး ပတ်လိုက်ပါဖါ။ ဆံပင်တိုကို Hair coat ပါးပါးလူးကာ ဘီးဖြင့် ပုံကျကျပြီးသင်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ဝတ်ရ

၃၀ . . . စေသဒ္ဒါစောင်

—ညီညာစွာတည်းခွာကို နား၊ လည်တိုင်၊ လက်ဖျား၊ လက်
ဘက်ဝတ် ခြေကျင်းနေရာတစ်ခုစီမှာ ဝတ်ပြီးမှ ရေမွှေးကို
သင်းသင်းလေး ဆွတ်လိုက်၏။

‘ရေမွှေးဆိုတာ အနာဂတ်ရှိသူတွေပဲ ကြိုက်ကြတာ’ ဟု
ဆရာမကြိုက်သည့်မိဖူးကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောခဲ့ဖူးပါ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်ကာ စိတ်တိုင်းကျသွားမှ ခေါင်းညိတ်
လိုက်မိသည်။ ကုတင်ထက် Ready ပြင်ထားသည့် Slimback
နှင့် မှန်မိရုံထဲမှ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အဖြူလေးကိုထုတ်ကာ အခန်းထဲ
က ထွက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်မ လာနေပြီ ‘ဘုန်းသင်္ဂါ’၊ ရှင်ဘယ်လိုတိုက်ပွဲဝင်
မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်စို့!...

အခန်း (၃)

ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာရပ်တော့ (၁၀)နာရီထိုးရန်
(၁၅)မိနစ်ဖြစ်ပါ၏။ ကားကိုစက်သပ်ကာ တံခါးဖွင့်ဆင်း။ ကား
Lock ချတာလုပ်အပြီး ကော်ဖီဆိုင်ဆီ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းခဲ့
သည်။ သူနဲ့စကားပြောရင် အနည်းဆုံးက (၁၅)မိနစ်၊ အများဆုံး
မိနစ် (၃၀)ပေါ့။ အခုတော့ သူမက စောနေတာမို့ သူ့ကို (၁၅)
မိနစ် စောစောင့်ရတော့မှာလေ။

ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ
ဝင်ပေါက်ဝကို မျက်နှာမူလျက် နေရာယူလိုက်ပါ၏။ ထိုင်ခုံ အစိုင်
ချလိုက်စဉ်မှာ ကျောမတ်လျက် ခြေချိတ်ထိုင်တာကိုကစားစစ် သူမ

ဒီ Style ကိုမြင်ရုံနှင့် ပန်းနု
သုမုန်း ဒက်ခနဲ သူသိနိုင်ပေမည်။

ကောအကြာမှာ Waiter တစ်ဦး သူမအနီးသို့ ရောက်
သွားပြီး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ Minu book ကို တစ်ခဏ
ကမ်းပေးပါ၏။ သူမက လက်ကပြလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်
ပါသည်။

“Black coffee တစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ”

Waiter က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး သူမအနီးမှ ထွက်
သွားပါ၏။ ဆိုင်ထဲရှိ စားပွဲသုံးလေးဝိုင်းမှာပင် မိသားစုနှစ်စုနှင့်
စုံတွဲနှစ်တွဲထိုင်နေကြပြီး သူမသာ တစ်ဝိုင်းမှာရှိနေတာမို့ လူသိပ်
မများလှပါလေ။ လက်မှနာရီကိုကြည့်မိတော့ (၁၀)နာရီထိုးရန်
(၅)မိနစ်။

လာသင့်ပြီဟု ယူဆပါ၏။ တကယ်ဆို မိန်းကလေးဖြစ်
တဲ့သူမက ကြိုရောက်မနေသင့်တာလေ။ ခါတိုင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့သူ
တွေကဖြင့် ဒီလိုသိုင်မျိုးမှာ သူမထက်အရင် နာရီဝက်ခန့် ကြို
ရောက်ပြီး စောင့်နေတတ်တာမျိုးပါပဲ။ အခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်
နေပြီကိုး။

ဘာလဲ... duty ပြန်နောက်ကျတာပါလို့ အကြောင်း

ပြောတာလား။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း အရေးတကြီးရှိတာမှ
မဟုတ်ဘဲ ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။ အခုဆိုရင် ကုမ္ပဏီမှာသာ ကျွန်မရှိနေ
ရင် နှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကာလက ကျွန်မအတွက် ဝင်ငွေပေါင်း
များစွာကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာပါလေ။

“ကျွမ်း!...”

ကော်ဖီခွက်ရောက်လာပြီးသည်အထိ သူရောက်မလာ
သေး။ အချိန်က (၁၀)နာရီ(၅)မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေလေပြီ။ ဒါလား
အချိန်လေးစားတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့အကျင့်။ ဒီပုံစံနဲ့ အရေး
တကြီးခွဲစိတ်ရမယ့် Operation patient အတွက် ရှင် အသက်
ဘယ်လိုကယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

တမင်ပဲ Lesson ပြတာများလား။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်
လောက် သူမစိတ်မရှည်တတ်တာကိုပဲ မသိလို့လား။ တော်ပါပြီ
ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။ ရှင်ကိုစောင့်မကြည့်ခင်မှာပဲ minus (1) အနှုတ်
တစ်မှတ် သတ်မှတ်လိုက်ပါပြီ။

“ဟော...”

ခဲရောင်ကားကလေး ဆိုင်ရှေ့ကျော်ကျော်မှာ ရပ်လိုက်
ကတည်းက ရင်ထဲထိတ်သွားရပါ၏။ နာရီကိုညွှန်လိုက်တော့
(၁၀)နာရီ (၁၅)မိနစ်။ ဟုတ်မှာပါ။ သူပဲဖြစ်လောက်မယ်ထင်ပါရဲ့။

သူမ လှမ်းအကဲခတ်နေချိန်မှာ ကားပေါ်မှလူ ဆင်းလာလေ၏။ ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ချိန်အထိ နောက်ကျောဘက်မှသာ မြင်ရလေ၏။ ကားကိုသော့ခတ်ပြီး ခေါင်းခပ်ခုံပုံစံဖြင့် ဆိုင်ဘက်ကိုလှည့်လိုက်စဉ် သူမရင်ထဲ လုပ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ အလို! ထူးဆန်းပါပေ။ တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတဲ့ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်လာရတယ်လို့။

သူက မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ကာ သူမကိုမြင်သွားပါသည်။ ခပ်မတ်မတ်ခန္ဓာကိုယ်၊ ခပ်တည်တည်မပြုံးသည့်မျက်နှာ၊ Smart ကျကျခြေလှမ်း၊ အို!... တကယ့် Professional Model တစ်ယောက်လို အင်မတန်မှကြည့်ကောင်းလှချည်လား။

သူမထိုင်နေသည့်နေရာဆီ သူ ပုံမှန်လှမ်းလာသည်နှင့် အမျှ ရင်ထဲမှ စည်းချက်မညီ ခုန်ပေါက်လာသည့်နှလုံးခုန်သံက ဗရမ်းဗတာပါပဲ။ သေသပ်စွာညှပ်ထားသည့် သူ့ဆံပင်ပုံစံတို့က သူ့မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါ၏။ ဘုရားရေ! ခုနကပဲ ဒီလူကို အနှုတ်တစ်မှတ်ပေးပြီး အပြင်ကပ်နေခဲ့မိရာကနေ ခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

“ဘုန်းသင်္ဂါပါ”

သူမရှေ့မှာရပ်လျက် သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပြီး ခုံကိုဆွဲထုတ်ထိုင်လိုက်ပုံက သက်တောင့်သက်သာရှိလှ၏။ မတောင်းပန်ဘူးလား။ (၁၅)မိနစ်ဆိုတဲ့အချိန်အတိုင်းအတာအတွက် ရှင့်လိုလူက တောင်းပန်သင့်တာပေါ့ ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။

“ခင်ဗျားလည်း လူကြီးတွေခိုင်းလို့လာရမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ကြည့်စမ်း! သူမနာမည်ကို သိသိကြီးနဲ့ သူသုံးသွားတဲ့ နာမ်စားက ‘ခင်ဗျား’တဲ့လား။ တကယ်ဆိုရင် မပန်းနုနေခြည်လို့ အစပျိုးပြီး ပြောသင့်တာပေါ့နော်။ ရင်ထဲမှာ ‘အောင့်သက်သွားရလေ၏။ သို့သော် ဩဇာသံပါသည့် ခပ်ဩဩ ကြည်လင်ပြတ်သားသည့်သူ့အသံကိုတော့ သဘောကျသည်ဟု သူမ ဝန်ခံချင်တာ အမှန်ပါ။

“ဒီအတွက်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ချိန်ကို ဖျက်လိုက်ရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော် ဓာနာမိပါတယ်”

တော်သေးတာပေါ့! ဒီလောက်နားလည်သဘောပေးတာကိုပဲ သူမက သူ့ကိုပြန်ကျေးဇူးတင်မိမှာလေ။ အနားရောက်လာသည့် Waiter ကို သူက လက်ကားပြလိုက်လေ၏။ ဒါဖြင့် ဘာမမသောက်ဘူးပေါ့။ ဒါဆို သူက သူပြောချင်တာကို ခပ်မြန်မြန်

၃၆ မမသဒ္ဒါစောင်

ပြောပြီးတာနဲ့ ထပြန်မယ့်အချိုးမျိုးပေါ့။ ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက် တင်းဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။

“ဘာများပြောချင်သေးလဲ”

ကဲ၊ အခုမှပဲ သူမစကားပြောစေရန် လမ်းဖွင့်ပေးချေ ပြီ။ ဘာပြောရမလဲ။ ရှင့်ကိုသဘောမကျဘူး။ ကျွန်မဘက်က ငြင်းလိုက်ဖို့ Ready ပဲလို့ပြောလိုက်ရမှာလား။ နှုတ်က အာစေး မိထားသလို တစ်လုံးမှထွက်မလာပါလေ။

“တို့က ပန်းနုနေခြည်ပါ”

“ကျွန်တော် သိတယ်လေ”

သေစမ်း! ပြောတော့လည်း မလိုအပ်သည့်စကားလုံးတွေ ဖြစ်နေရတယ်လို့။ တစ်လွဲပါလား ပင်ကိုရယ်။

“အမှန်ပြောရရင် ဒီကိစ္စကို တို့လုံးဝသိမထားဘူး။ ဒီ မနက် breakfast ဝိုင်းမှာ ထိုင်တော့မှ ပါပါက ဒီအချိန်ဒီနေရာ မှာ ဒီလူနဲ့သွားတွေဆိုပြီး Order ပေးလို့ လာခဲ့တာ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ဒါပဲလား။ ဘာများဆက် ပြောရဦးမှာပါလိမ့်။ တော်ကြစို့ဆိုပြီး ထပြန်လိုက်ရအောင် သူနဲ့ ထပ်ဆုံချင်သည့်ဆန္ဒက သူမစိတ်ထဲ ဖြစ်တည်နေတာလေ။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ အခုတစ်ခါပါနဲ့ဆိုရင်

ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေက ခင်ဗျားအပါအဝင် (၂၁) ယောက်ရှိပြီ”

အလိုလေး! . . . သူမကဖြင့် သူနဲ့မှ (၇)ယောက်ပြည့်တာ ဖြစ်ပါလျက် သူကဖြင့် (၂၁)ယောက်တောင်ရှိပြီတဲ့လေ။ သူ့မျက် နှာ တည်ကြည်ပုံကို ကြည့်ရုံဖြင့် အမှန်ပြောမှန်း သိသာစေပါ၏။

ကြည့်ပါဦး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ခိုးဖိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အလုပ် ကိစ္စတွေမှန်သမျှ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ သူ့ရှေ့မှာ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရှုပ်လေးနယ် ထိုင်နေ မိတာလေ။

“သူတို့တွေထဲမှာ ယူ သဘောကျတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ပရှိခဲ့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

‘ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သဘောကျမှာလဲ’ဟု မေး လိုက်ချင်တာကို မျှီချဲ့လိုက်ရပါ၏။ သတိ ပင်ကီ. . . သတိ၊ ငြင်း ကမလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်ဆိုတာမျိုး မပြစ်ပါစေနဲ့။ သူ့အထင်လွှဲသွား နိုင်တယ်လေ။

“ကျွန်တော်လည်း တော်တော်စိတ်ပျက်နေပြီ”

ဘုရား၊ ခေါ့! ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။ သူမနဲ့ လာတွေ့

တာကိုးကွဲ ပြောချင်တာလား။ ရုတ်တရက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ ပါဘဲ သူမရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားမိစေတာလေ။

“ဘေတာက ဒက်ဒီတို့က ကျွန်တော်ကို အိမ်ထောင်သူ ပေးချင်တာထက် မျိုးဆက်သစ်မြှေး ချီချင်တဲ့စိတ်က ပိုအရေး ပါနေတာမျိုး”

“ဟင်!”

သူမမျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ အလိုလေး!.. ပြောသင့် မပြောသင့် မချင့်ချိန်ဘဲ ခပ်ရဲရဲပြောချင်တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာကြောင့်များလား။ ခက်တာပဲ၊ စကားကို တို တိုပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သည့်သူမပင် နှုတ်ဆိတ်သွားရတာလေ။

“Sorry! ကျွန်တော် စကားပြောလောသွားလို့ ဖောင်း ပန်ပါတယ်။ ဒက်ဒီတို့သဘောထားကို ခင်ဗျားသိစေချင်တဲ့စိတ် နဲ့ ပြောဖြစ်သွားတာပါ။ တခြားရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး”

“ရပါတယ်”

တော်သေးကာပေါ့။ ဒီလိုလည်း တောင်းပန်တတ်သေး ပါလား။ မသိပါဘူး။ သူ့ကို လူမှုရေးနားမလည်တတ်ဘူးလို့ သူမ ယူဆထားမိတာကိုး။

“အချိန်ထောင် ကြာသွားပြီ”

သူက လက်မှန်ချီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထိုင်ခုံကို မှီ ထိုင်ထားရာမှ ရွှေ့ကိုတိုး၍ မော်မတ်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လို လဲ၊ ဒါဟာ ပြန်တော့မှာပေါ့လေ။ နောက်မှရောက်လာပြီး အရင် ပြန်မှာကတော့ မတရားဘူးထင်တာပဲ။

သူကပြန်မယ်ပြောရင် နောက်သပ်တွေ့ချင်သေးတာကို သူမ မည်သို့ပြောရမည်နည်း။ အနည်းဆုံးတော့ Visiting Card ပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ Phone အဆက်အသွယ်ရှိအောင် ပေးသွားသင့် တာပဲ။ နေပါဦး... ဒီမှာ ပင်ကိစကားပြောဖို့ အခုမှ တာစုနေ တုန်းမို့ပါ၊ ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။

“အခုလို အချိန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောစရာစကားမရှိဘူးဆိုရင် ပြန်တော့မယ်လေ။ ည က Night duty ဆင်းခဲ့ရလို့ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“အင်းပေါ့၊ ယူ Rest ယူရမယ့်အချိန်ကို တို့ကိုဖွဲပေး လိုက်ရတာကိုး”

‘နောက်တွေ့ရအောင်’လို့များ ပြောမလားဟု မျှော်လင့် မိမေမယ့် ပြောမလာပါချေ။ ခုံကိုပင် နောက်ဆုတ်လျက် သူမ ဝှက်လိုက်ပြီမို့ သူမတက်က မလှုပ်ရှားတို့မပြင်ကော့မေ့။

အို! မိန်းမတန်မဲ့ သူမဘက်ကစပြီး ရေလှော်ဖို့ မြောင်းပေး
ရမှာလောက် ပဲ့တာမရှိတော့။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်မှ
ယောင်ယမ်းစိတ်ကူးဖူးခဲ့ခြင်းမရှိတဲ့အလုပ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
လုပ်ရတော့မှာလေ။

Be brave! pinky. ဒီလောက်လေးမှ ရှေ့တစ်လှမ်း
မတိုးရဲရင် သူနဲ့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်ဆုံနိုင်ဖို့ Chance က
Far Far Away ဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပါပဲ။

“ခဏ”

လှည့်ထွက်နေပြီဖြစ်သည့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်
သွားလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့သူ့အရပ်
အမောင်းလို သင့်တော်လိုက်ဖက်မယ့် ခန္ဓာကိုယ်အရပ်အမောင်း
မျိုးနဲ့ ဒီလောက်ကြီးထဲမှာ မိန်းမသားတစ်ဦး ရှိနေတယ်ဆိုတာ
ကို ယူ သိသွားပါစေတော့။

ဆတ်ခနဲထရပ်လျက် Slimbag ထဲမှ Card တစ်ခုကို
ယူလျက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြား ညှပ်ကိုင်လျက် ပေး
လိုက်စဉ် သူ့မျက်ခုံးအစုံ ပင့်သွားပါ၏။ အံ့ဩသွားတာလား၊ ဒီ
ထက်ပိုအံ့ဩစရာတွေကို ယူ့အတွက် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်၊ ယူ။

“လိုလိုမယ်မယ် ပေးတာပါ”

“ကျွန်တော့်မှာတော့ Card မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း Phone နံပါတ်ဖြစ်ဖြစ် ပေးပေါ့၊ ယူ”

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်ကာ သူမကတ်
မှ နံပါတ်ကိုဖတ်လိုက်ပြီး သူ့ Phone ကို တတောက်တောက်
နှင့် နှိပ်လိုက်လေ၏။ Phone မြည်သံနှင့်အတူ သူမရင်ခနဲသံ
တို့က ကဆုန်ပေါက်နေလို့ပါလားနော်။ ထူးဆန်းလေစွ။

အခန်း (၄)

သူငယ်ချင်းတွေ၏လှောင်ရယ်သံက သူ့ကို အနေကျုံ့
စေပါတ်။ ထိုအထဲမှာ နေမျိုးရယ်သံက အကျယ်ဆုံး။ ဒင်းလည်း
ချစ်သူမရှိသေးတာတောင် စာနာစိတ်မရှိဘဲ သူ့ကိုလှောင်ချင်တိုင်း
လှောင်နေတာလေ။ နှင်းစန္ဒာနှင့် ဝေမိုးသွင်ကတော့ ကျောင်း
တက်စဉ်ကတည်းက ဘာဘာညာညာအဆင့်ပေးကိုး။

“ညှံ့ပါ့ကွာ”

“အေးလေ သင်္ဂါရယ်၊ မိန်းကလေးဘက်က ကတ်
စပေးရတယ်ဆိုတော့ အတော်အောက်တာဟဲ့။ နင့်ကို သူတော်
တော်တင်းနေမှာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါမှ မင်းတို့လို မိန်းမတွေရဲ့သဘောထားကို မသိတာကိုး စန္ဒာရဲ့”

“ဟ! လေ့လာပေါ့ ငနာရဲ့။ ဒါမှသိမှာ”

“ဪ... အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးဆိုတော့ လေ့လာခိုင်းတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆေးလောကမှာတော့ နာမည်တစ်လုံးရတဲ့အထိ ထူးချွန်ပြီး ဒီနေရာမှာတော့ မင်းက မူကြိုတောင်ကျမ်းမကြေတဲ့ကောင်ကိုး”

“ဟေ့ကောင်! အမှူးချင်းအတူတူ တစ်လုံးမပိုချင်နဲ့။ ငါသိပ်ကြည့်မရတော့ဘူး”

“အေးလေ”

သူက အအေးခွက်ကို လှမ်းယူရင်း နေမျိုးကိုပြောလိုက်သလို စန္ဒာကပါ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ သူတို့လေးယောက်ကြားမှာ ဘာဆိုတာမှ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားစရာမရှိအောင် ပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံကြတာလေ။

“ငါ့ကိုလာမဆွဲထည့်ပါနဲ့ သင်္ဂါရာ၊ မင်းသာ မင်းဇာတ်နိင်အောင် ကစမ်းပါ။ ငါ့မှာက ရှိပြီးသား”

“ဘာ!”

“ဟာ... ဒါတော့ လွန်ပြီ ငနော့၊ မင်းကိစ္စကို ငါတို့မသိအောင် ဖုံးထားတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

‘မဟုတ်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့ဟဲ့ အကောင်ရဲ့။ ငါတို့ကိစ္စကျ အကုန်လိုက်အစ်အောက်မေးနေပြီး နင့်ကျ ဒိုင်ဂျိုလုပ်လို့ရမလား။ သေဦးမယ်’

စန္ဒာက အရင် ဈေးဦးဖောက် နေမျိုးလက်မောင်းကို ဖြောင်းခနဲရိုက်လိုက်သလို ဝေဖိုးနင့်သူကလည်း ဇက်ပိုးတစ်ချက်စီ ဝိုင်းအုပ်လိုက်မိကြ၏။ စန္ဒာတို့ခြံထဲမှာ လူစုကြတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်တွေဆိုတာကိုပင် မေ့လျော့ပြီး ကလေးတွေလို ဆူညံနေတာလေ။

အမြဲတမ်း ဆေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေချည်း ဆွေးနွေးနေကြရတော့ တစ်ခါတလေ အတွင်းရေးတွေ အစ်အောက်မေးကြလျက် နှိပ်ကွပ်ကစားရတာက သူတို့အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်ဖြစ်စေပါ၏။ စန္ဒာအမေ အန်တီသက်က နဂိုကတည်းက အချက်အပြုတ်တော်သည့် မော်လမြိုင်သူမို့ သူတို့ မကြာခဏဆုံရပ်က ဒီအိမ်မှာ အများဆုံးပါပဲ။

“အားလားလား... ငါ့ကိုများ ငါးဖယ်သင်ပြီး ဝိုင်းထု

နေကြတာလား”

“ထုမှာပေါ့၊ ပြောနေတာဖြင့် သင်္ကေတချည်း ကွက်ပြော
နေပြီး နင်က ဘာအချိုးလဲ”

“ပြော၊ ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့လိုဆရာဝန်တွေထဲကပဲလား၊
ဒါမှမဟုတ် အင်ဂျင်နီယာတွေထဲကလား၊ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်
လား၊ IT...”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျောင်းဆရာမလား၊ ဟဲ့၊ ကျောင်းဆရာမကို
ယူရင်တော့ သူ့ချည်း ဆရာလုပ်နေမှာနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး စန္ဒာရာ၊ ဘုမသိဘမသိ စွတ်ပြောမနေ
နဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

နေမျိုးက အားလုံးစိတ်ဝင်တစားရှိနေတာကို သဘော
ကျပျော်ဖြင့် စပ်ဖြူရယ်လေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်တော့ လက်
သီးစာ အကျွေးခံချင်နေပြီထင်တယ်။

“ဟဲ့ဟဲ့...”

“ရယ်မနေနဲ့လေ၊ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

“ငါကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးက အခုမှ baby လေး”

“ဟင်၊ လဒ၊ စာကလေး အမြောက်နဲ့ချိန်တယ်ဆိုတာ
မင်းမှအစစ်”

“(၁၈)နှစ်တောင် ပြည့်သေးရဲ့လား နေမျိုးရာ”

“ငါ့ကိုနှိပ်ဖို့ပဲ ပြင်နေကြတာပဲ (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီကွ။ အခု
Second year ကျောင်းသူဖြစ်နေပါပြီ။ ECO ကျောင်းသူလေး
ပေါ့”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ အဲဒါ နင်စာပြခဲ့တဲ့ကောင်မလေးပဲ
မဟုတ်လား”

“အေး”

“ကြည့်စမ်း၊ ကလေးကို စာတစ်ခုပဲ မပြဘဲ ဘာတွေ
ပြခဲ့လဲမသိဘူး... နာဗူး”

ရယ်ကြပြန်၏။ နေမျိုးမျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ်နှင့်မို့
အတည်လိုလည်း မယူဆရဲပြန်။ ဒီကောင်တော့ စန္ဒာပြောသလို
ပဲ ကလေးကို စလုံးပါမက ခွေးပါ သင်ပေးတဲ့အကြံအဖန်ဆရာ
ပဲကိုး။

“နင် အတည်လား”

“ငါ့ဘက်က Hundred Percents”

“ဒါဖြင့် သူ့ဘက်ကရော”

နေမျိုးက ခေါင်းခါပြလေ၏။ သူပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြီးသည့်အထိပင်။ သူ့ကျတော့ မိန်းမပိုးတတ်တဲ့ကောင်ဆို ငါး ဒင်းရော ဘာထူးလို့လဲ။

“ချာတိတ်က မသိပါဘူးကွာ”

“မသိဆို မင်းဖွင့်မပြောလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး”

“သေ... သေ၊ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်။ ဒါနဲ့များ သင်္ဂီ ကိုကျ ဖိပြောနေ”

“ပြောဖို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တာပါကွာ။ ခက်တာက ချာတိတ်က ငါ့ကို သူ့အစ်ကိုလိုမျိုးပဲ သံယောဇဉ်ရှိပုံကွာ တော်ကြာ ပြောလိုက်မိမှ စိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ပြီး ပြောမထွက်ပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကြာနေတာ”

“အန်တီဝါတို့ သိလား”

“သိတယ်”

“သိရင် လူကြီးတွေကို ပြောခိုင်းလေကွာ ငတုံးရဲ့”

“မထင်နဲ့ ငဝေရေ၊ မေမေတို့က ကြိုပြောပြီးသား ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားတဲ့။ သူ့မိဘတွေနဲ့က ရင်းနှီးတာထက် ရှိသမျှက ပိုတော့ ဖွင့်ပြောဖို့ခက်တာမျိုး”

“သူ့မိဘတွေက ဘာလုပ်ကြလို့လဲ”

“ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ မိသားစုလေး၊ အန်တီငယ်က ခြံထဲမှာ အပင်စိုက်ပြီး အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို ထိန်းနိုင်တယ်။ အန်ကယ်ဦးဘပွင့်က ပင်စင်စားအရာရှိဆိုတော့ တို့လမ်းထဲမှာ အားလုံးရှိန်ရတဲ့လူကြီးပေါ့”

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းဟာလေး သူများ မ.သွားလိမ့်မယ်”

“အေးကွာ”

နောက်ဆုံး လျော့ချလိုက်တာမို့ သူတို့စကားပိုင်းက တိတ်သွားပါတယ်။ နှင်းစန္ဒာနှင့်ဝေမိုးက ခုံကပ်လျက် ထိုင်နေတာမို့ တီးတိုးပြောနေလေသည်။ ခြံထဲမှာ ဆင်းထိုင်နေကြတာမို့ သဘာဝလေးအေးလေးဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိပါတယ်။

“ဝေမိုး”

“ဘာလဲ”

“စန္ဒာကို မင်းဘယ်လိုပိုးခဲ့တာလဲ”

“သေဦးမယ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ မေးစရာလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပေါ်တင်ပေါ့”

“ပြောလိုက်ရမလား၊ နှင်း”

“မပြောရဘူး”

“အံ့မယ်! နှင်းတဲ့၊ ဝိသေသက ဘယ်တုန်းက ပြောင်းသွားတာလဲ”

“နေမျိုးနော်၊ ငါတို့ကို လိုက်ကျပ်မနေနဲ့”

“အဲဒါ ငါလည်း သိချင်တယ်၊ ပြော၊ ဝေမိုး”

“နှင်းက မပြောရဘူးတဲ့ကွ”

“ဟာ... ဒီလဒကတော့ ယူဖြင့်မယူရသေးဘူး၊ မိန်းမရှိခိုး၊ သွားမကျိုး လုပ်ချင်နေပြီ”

စန္ဒာက သူတို့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ‘မေမေတို့နဲ့ ထမင်းဝိုင်းပြင်ပေးဦးမယ်’ ဟုဆိုကာ ရှောင်သွားပါသည်။ တစ်ခါတလေ ယောက်ျားလေးဝိုင်းမှာ မိန်းကလေးတွေ နားမဆုံတဲ့ စကားတွေလည်း ရှိတာကိုး။

“ပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဟ၊ စန္ဒာကို ဘယ်လိုပိုးခဲ့သလဲဆိုတာပေါ့ကွ”

“နှင်းနဲ့က အထက်တန်းမှာကတည်းက ရင်းနှီးတာလေကွာ။ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ လှုပ်ရှားရခက်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ရည်းစားထားတာ တစ်မျိုးတော့မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ မကောင်းတာပေါ့၊ အရမ်းကို အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်မှတော့ ဘာမှလိမ်လို့မရတော့ဘူး... အမေ့နီးပါး ငါ့အကြောင်း အကုန်သိနေတာကိုး”

“ဒါနဲ့ပဲ စန္ဒာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရောလား၊ အဲဒီလိုလား”

“ဘယ်ကသာ၊ အများကြီးလေ့လာသင်ယူခဲ့ရတာပေါ့”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့၊ ဘာလဲ၊ မိန်းမပိုးနည်းကျမ်း ပြုစုဦးမလို့လား”

နေမျိုး ထပြောတော့ ဝေမိုးမျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားလေ၏။ အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ ဒီလိုပဲ မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်သွားတတ်ပါသလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတောင် ခုချိန်ထိ မိန်းကလေးတွေနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ပြုံးပင်မပြုံးခဲ့ပါလေ။

“အများကြီးပေါ့၊ သူတို့ဘာကြိုက်တတ်သလဲ လေ့လာဖို့ အချိန်အတော်ယူရတာ။ ရတနာပစ္စည်းကြိုက်တတ်ရင် အဖိုးတန်ရတနာ၊ အဝတ်အစားမက်ရင် အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်၊ ပန်းကြိုက်ရင် ပန်းတို့ပန်းပင်တို့၊ အစားအသောက်မက်ရင်တော့ Restaurant တို့ Hotel ကောင်းကောင်းတို့မှာ ကောင်းပေ့ဆိုတာမျိုး လိုက်ကျွေးရတယ်။ အရုပ်ကြိုက်ရင် အရုပ် သီချင်းကြိုက်ရင်တော့ CD ချပ်တွေ ဝယ်ပေးရတာမျိုးပေါ့”

၅၂ မမသဒ္ဒါမောင်

“မင်းဟာကလည်း အားလုံးကုန်ပေါက်တွေချည်းပဲ”

“အေးလေ”

“ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးရတာပေါ့ကွ။ ကိုယ်က ရချင်တော့လည်း ဒီလောက်တော့ ပေးနိုင်ရတယ်”

ငြိမ်သွားရပြန်၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရပို့အတွက် လက်နက်မျိုးစုံ သုံးရတာမျိုးပါပဲလား။ အံ့ဩဘနန်းပါလားနော်။ သူဖြင့် တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါလေ။

“မလွယ်ဘူးကွ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ချာတိတ်က အဲဒါမျိုး တစ်ခုမျှကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပန်းပေးရအောင်လည်း သူတို့ခြံက ပန်းမျိုးစုံနဲ့ စီးပွားရှာနေတာဆိုတော့ မရဘူး”

“ဒါဖြင့် သူကြိုက်တာတစ်ခုခု ဝယ်ပေးပေါ့”

“ဝယ်ပေးဖူးတယ်လေ၊ သနပ်ခါးကြိုက်တယ်ပြောလို့ အညာက လူကြိုနဲ့ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ရှင်မတောင်စစ်စစ်လေး တစ်ခါ ပေးဖူးပါတယ်။ ‘မေမေက အရမ်းမွှေးလို့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်’တဲ့... သေရော”

ဝေဇိုးက တဟားဟားပင် ရယ်ချေပြီ။ ဒင်းတုန်းကတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

စန္ဒာကို ကဗျာဆန်ဆန်လေး ပိုးခွင့်ရခဲ့ပြီး သူတို့အလှည့်မှာမှ ခက်ရတယ်လို့။ လောကကြီး တဆိတ်! မလွန်ချေဘူးလား။

“စန္ဒာတုန်းက မင်းဘာပေးခဲ့တာလဲ”

“သူ့ကိုပြန်မပြောမှ ပြောပြမယ်”

“အေးပါကွ”

“ဖိနပ်”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒာက ခြေထောက် Size ကြီးလို့ အမြဲ Order မှာစီးရတာ။ သူ့ Size ကို ငါသိတာနဲ့ နိုင်ငံခြားက အမျိုးတွေဆီမှာပြီး လစဉ် သုံးလေးရံ ပို့ခိုင်းတာနဲ့ သူပြန်ကြည်သွားတာပဲ”

“မှတ်သားစရာ Cinderella Story ပါပဲလား”

“မင်းဟာက ဖိနပ်ပေးရတယ်လို့ကွာ၊ အဲဒီကတည်းက မင်းဘဝ နင်းပြားဖြစ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ရှိသွားတယ်လေ။ မင်းတို့မှာ ဘာရှိလို့တုန်း”

နိုင်ကွက်ရသွားသဖြင့် ဝေဇိုး လက်ခမောင်း ထခတ်ပြီး ပြောသလိုမျိုးဖြစ်နေတာမို့ သူ့ရော နေမျိုးပါ အသံထွက်အောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ပင် ကျိန်မိကြချေပြီ။ ဝေမိုးကတော့ မနာပါဘဲ ရယ်မောလို့ပါလေ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး ဒူးထောက်တောင်းရမှာတဲ့လား။ မပြစ်နိုင်တာ။ အာရုံထဲ တည်တင်းနေတဲ့အရှိန်ကြောင့် သူ့ကို ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်စေခဲ့တာပင်။ သူ့ဖွင့်ပြောတဲ့အခါ သူမဘက်က ငြင်းချလိုက်ဖို့ Ready ပြင်ထားသလိုပါပဲ။ မင်းကိုလန့်တယ် 'ပန်းနုနေခြည်'။

အဆန်း (၅)

“ဘာရယ်”

“ဪ၊ သူထပ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပင်ကိုဘက်က အသင့်ရှိတယ်လို့ပြောတာပါ မာမာ”

ပါပါရော မာမာပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ အတွေးတွေ များကုန်ပြီလား။ ဟုတ်မှာပေါ့။ သူမနုတ်မှ ဒီစကားထွက်လာတာ အဆန်းတကယ့်အဆန်း ဆုံးပါလေ။ ခါတိုင်းဆိုရင် ‘တော်ပြီ၊ နောက်ထပ်မတွေ့နိုင်ဘူး’ ဟူသည့်စကားကိုသာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးပြောတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် ပါပါသမီးက အဲဒီ ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါကို လက်ခံတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး ပါပါရဲ့။ သူက ပင်ကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ ခါတိုင်းလူတွေနဲ့မတူလို့ပါ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဦးမြတ်ဘုန်းနဲ့ ပါပါတို့ စကားပြောဖို့လိုပြီထင်တယ်။ ဟုတ်လား သမီး”

သူမ ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ ‘ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမြည်၏’ တဲ့။ အဲဒါကိုပဲ အတည်ပြုလိုက်ရတော့မှာလေ။ လူကြီးတွေ စိမ့်တာကို တစ်ခါမှမခံယူခဲ့တဲ့သူမအဖြစ်က သူနဲ့တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ အကုန်လုံးလိုလို ပြောင်းတိပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတော့တာကိုး။

“လောလောဆယ်တော့ မပြောပါနဲ့ဦး ပါပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့ဘက်က အရင်လှုပ်ရှားရမှာမဟုတ်လား ပါပါရဲ့”

ပါပါက ဟက်နဲ့ ရယ်ချေပြီ။ စီးပွားရေးလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေတဲ့လူစာရင်းဝင် ဦးမိုးထက်ကို ဘယ်လိုလူက ခမည်းခမက်တော်ဖို့ ငြင်းခဲမှာတဲ့လဲ။ လာတောင်းခံသမျှ လက်တို့ကို ငြင်းဖယ်ရသည့်အလုပ်ကိုသာ သူမတို့ဘက်

က လုပ်ရတာ ဓမ္မတာပါလေ။

“ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါက သာမန်ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး Sweety ရဲ့။ အဲဒါကိုတော့ သမီးသိထားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“သူက ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ”

“သမီးနဲ့ လူချင်းတွေ့ခဲ့တာပဲလေ။ မလေ့လာဖြစ်ဘူးလား။ လူကဲခတ်ပညာဆိုတာ သမီးအတွက် အသေးအဖွဲ့အလုပ်လေးပါ Sweety ရဲ့”

သူမ၏မျက်နှာ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားတာကို မနည်းကုန္တော့ဆောင်လိုက်ရပါတယ်။ စားလက်စ ထမင်းလုပ်ပင် နှင်ချင်ချင်ဖြစ်သွားရချေပြီ။ အလိုလေးနော်၊ တွေ့စဉ်တုန်းက သူ့မျက်နှာကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း သူမရင်တွေ ဗရမ်းဗတာ ခုန်ပေါက်နေမိတာကို ဘယ်သူတွေ သိကြမှာတဲ့လဲ။

“မသွားခင်ကတော့ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဟော! . . . ညနေပြန်ရောက်သည့် ရောက်ရော ကိုသမီးအချိုးက အဲဒီလိုရင့်”

“မာမာကလည်း ပင်ကိုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါ သမီးကိုယ်သမီး အသိဆုံးပေါ့ ပင်ကို။ မှန်ရှေ့မထိုင်ပူးတဲ့လူ၊ မှန်ရှေ့မှာ အချိန်ယူလာတတ်တယ်ဆိုတာတည်း”

က မာတို့အိမ်မှာ ထူးဆန်းလာတာပဲမဟုတ်လား”

သီးသွားပြီမို့ ချောင်းဟန့်ရင်း သောက်ရေခွက်ကို ယူ
မော့လိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်တာပဲ။ ခါတိုင်းတော့ အလုပ်၊ တာဝန်ဆို
ပြီး သွားသုတ်သုတ် ပြန်သုတ်သုတ်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ပန်းနုနေခြည်
တစ်ယောက် မှန်ရှေ့မှာ အချိန်ယူတတ်နေပြီဆိုတာ ဖုန်မတင်
တော့တဲ့ သူမရဲ့မှန်တင်ခုံလေးက သက်သေထူပြနိုင်ပြီလေ။

ရှက်ဖွယ်ပါပဲလား ပန်းနုနေခြည်...

“ဝန်ခံပြီလား သမီး”

“ပင်ကီက ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ မာမာရဲ့”

“အဲဒီဒေါက်တာလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလို့လေ”

အို! ရှက်စရာကြီး၊ နေပါဦး။ ဘာဆိုဘာကိုမှ ရှက်လန့်
တကြားမဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူမရာဇဝင် ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကြောင့် မိန်းမသားဖြစ်တဲ့သူမလို မာနခပ်ကြီးကြီး
မိန်းမက စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာကို လူသိအောင် ချပြရမှာတဲ့လား။
မဖြစ်နိုင်တာ။

“ဟင့်အင်း... ပါပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ပင်ကီဘက်က Chance ပေး

ထားပြီးပြီ သူ့ဘက်ကပဲ စတင်ပါစေ။ ပါပါ ဘာမှ စမပြောလိုက်
ပါနဲ့”

“ဘာလဲ၊ သမီးရဲ့လိပ်စာကတ် သူ့ကိုပေးလိုက်တာကို
ပြောတာလား”

“ဟုတ်”

“မှားတာပေါ့ Sweetie. သူ့မှာလည်း အဲဒီလို Visiting Card
တွေ အများကြီးပုံနေမှာပေါ့။ ဘယ်သူက အလေးထား
ပြီး တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားမှာတဲ့လဲ။ အံ့ဆွဲထဲပစ်ထည့်
ထားရင်တောင်မှ တခြားကတ်တွေနဲ့ရောပြီး ရှိချင်ရှိနိုင်သေး
တယ်”

ဘုရားရေ! ဒါကို သူမ ဘာလို့မှစဉ်းစားမိလိုက်တာပါ
လိမ့်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူမရဲ့အံ့ဆွဲထဲမှာလည်း ဒီလိုကတ်တွေ တစ်
ပုံကြီးပါ။ စိတ်အရမ်းရှုပ်လာချိန်ဆိုရင်တော့ Draw ရှင်းရင်း ထို
ကတ်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်ခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ်တောင်
ရှိခဲ့သလဲ။

ဒါဖြင့် သူမကရော သူမလိုပဲ ဒီလိုအကျင့်ရှိနေရင် ဘယ်
နှယ်လုပ်မလဲ။ နင်တော့ သေပြီ ပန်းနုနေခြည်။ ယောက်ျားတစ်
ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့်ရဖို့အတွက် ဒီလောက်ထိ ခက်ခဲ

သတိုးလား။

ဆွန်လင့်ချက်မဲ့ချေပြီ။ နေဦး... သူ့ Phone ထဲမှာ ဆား အဲဒီနေ့က သူမရဲ့ Phone နံပါတ်တော့ ရှိကောင်းရှိနိုင် ပါနဲ့။ ခင်မောရပါလား ကိုဘုန်းသင်္ဂါရယ်။

“နှစ်ဖက်စလုံး ကျောက်တိုင်လို ငြိမ်နေရင်တော့ ဘာ မထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး Sweety...တစ်ဖက်ဖက်နဲ့ ရွှေ့လာမှသာ အနီးဆုံးကိုရောက်မှာ။ သမီးသဘောပေါက်ရဲ့လား၊ စီးပွားရေး လောကမှာ သမီး ဘယ်လိုပဲ လူမှုရေးကျွမ်းကျင်ခဲ့ပါစေ၊ ဒီကိစ္စ နဲ့တော့ မရောမိစေနဲ့။ ဘုန်းသင်္ဂါကို လျှော့မတွက်ထားနဲ့ Sweety. သူက ပါပါတို့လောကမှာ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ပဲ။ သူ့အဖေ အရှိန်နဲ့မဟုတ်ဘဲနဲ့ကို သူက ဆေးလောကမှာ လက်မထောင် ရင်ကော့ ခေါင်းမောနေတဲ့သူ။ ဒါကြောင့်လည်း သူနဲ့လာဆက် သမျှ မိန်းကလေးတွေပေါင်းများစွာကို အသာလေးငြင်းပယ်ခဲ့ တာ”

ခံပြင်းစရာပါပဲလား။ ‘ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်’တဲ့။ ဒီလိုပျိုဖြူတွေနဲ့ရောပြီး ဘာကြောင့်များ သူမပါ သူ့ကိုစိတ်ဝင် စားမိတဲ့အထဲ ရောပါနေမိတာပါလိမ့်။ မတူချင်ဘူးကွယ်၊ လောက ကြီးထဲကို အစောကြီးရောက်လာခွင့်ရတဲ့သူပီပီ ဘာမဆို သူများ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေထက် အဦးဆုံးသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါတော့လား။

“ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပါပါ”

ပြုံးချေပြီ။ ပြုံးပေမပေါ့။ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းတာမျိုး တိုင်ပင်တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးတဲ့သူမလို လူအတွက် ဒီစကားက သိပ်ပြီးအဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းနေတာအမှန်ပါ ပဲလား။

“ရထားတဲ့ BE ဘွဲ့ကိုတောင် နှမြောစရာပါပဲလား Sweety... တစ်ခါမှ ဒီလိုအကြံမတောင်းဖူးတဲ့လူက အခုမှ ဘာ တွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူမရထားတဲ့ ဒီလိုအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့နဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ မြောက်များစွာကို အခိုင်အမာတည် ဆောက်နိုင်ပေမယ့် မေတ္တာအိမ်လေးကိုဖြင့် မဆောက်နိုင်တာ လေ။ ယောက်ျားတွေ ဘာများကြိုက်တတ်သလဲ။ အရက်၊ မိန်းမ၊ လောင်းကစား၊ အပျော်အပါး... ကျွတ်! အတွေးနဲ့တင် စိတ်ကူး ပျက်ချေပြီ။

“ပါပျိုကို အန်ကယ်ဦးမြတ်ဘုန်းက ဘယ်လိုများ စပြော ခဲ့တာလဲ”

“စကားကြုံရင်းပါ။ သူ့သားကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စဉ်နေတယ်။ အပြင်ကရော၊ မိတ်ဆွေတွေထဲကရောပေါ့။ ဒီတော့ ပါပါမှာ သမီးရှိတယ်လည်းသိရော ကလေးတွေချင်း တွေ့ပေး ကြည့်ပါ။ အဆင်ပြေရင် OK! မပြေရင်လည်း နောက်ဆုတ်တဲ့။ အေးဆေးပဲ။ ဘာ Force မှမပါဘူး Sweety. သာမန်ကိစ္စလေး တစ်ခုလိုမျိုး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ စိစဉ်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် သမီးကိုသွားတွေ့ခိုင်းတုန်းက အတင်းအကျပ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ သမီးမာမာ ပြောခဲ့တာပေါ့။

ရှက်စရာပါပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြိုက်မကြိုက်လာကြည့် ဆိုပြီး Counter ထဲကအရပ်လိုမျိုး သူမကိုလာကြည့်သွားတာပါ လား။ ကြိုက်ရင် ဝယ်ပေးမယ်၊ မကြိုက်ရင် မယူနဲ့ပေါ့လေ။ ဘယ်လိုလောကကြီးပါလဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စီးပွားရေးတွက် သလို တွက်နေကြတော့မှာလား။ ချစ်ခြင်းတွေ မေတ္တာတွေ တွယ် တာမှုတွေ သံယောဇဉ်ဆိုတာတွေကို ဘယ်ချောင်မှာ မေ့ထားခဲ့ ကြတာပါလိမ့်။

“အခု သူတို့ဘက်က ဘာမှမပြောဘူးပေါ့”

“အင်း၊ ခုထိဘာမှမစသေးဘူး။ သမီးပဲ ဒီလိုစပြောလို့ ပါပါတို့ အံ့သြနေတာ”

“အနည်းဆုံးတော့ ချွေးသိပ်စကား ပြောသင့်တယ်လို့

ပင်ကီယူဆတယ် ပါပါ”

“မတူဘူးလေကွယ်၊ မှာသမီးက ရောင်းကုန်မှမဟုတ် တဲ့ဟာ။ အားနာပါးနာနဲ့ သူတို့ဘက်က ဘာပြောမှာလဲ။ စောင့် ကြည့်ဖို့ အချိန်တော့ယူရတယ် ပင်ကီ”

အချိန်ယူရမယ်တဲ့လား။ စိတ်ပျက်စရာ။ သူမဘဝမှာ ‘တစ်နေ့တစ်လ ပုဂံဘယ်ရွှေမလဲ’ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲခဲ့တာမျိုးမှ မရှိ ခဲ့တာပဲ။ ‘ဒီနေ့ ပုဂံ ရောက်ကိုရောက်ရမယ်’ဆိုပြီး ချက်ချင်းထ လုပ်ခဲ့တာမျိုးလေ။

စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကို ပင်ကီ မုန်းတယ် မာမာ။ ပြီးတော့ ဖွင့်ပြောခွင့်မရနိုင်တဲ့ မိန်းမသားဘဝကိုမှ ရခဲ့ရတဲ့ ပင်ကီကိုယ် ပင်ကီလည်း မုန်းချင်နေပါပြီ။

“အချိန်ယူ လေ့လာကြည့်ဦး Sweety. တစ်ကြိမ်တစ် ခါတွေ့လိုက်ရုံနဲ့ ကျရှုံးတယ်ဆိုတာ ပန်းနုနေခြည်ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ရှိဖူးလို့လား... စဉ်းစား”

ဟုတ်ပါတယ်၊ လေ့လာဖို့ အချိန်တော့ လိုအပ်တာအမှန် ပါလေ။ ဒါဖြင့် အခွင့်အရေးကရော ဘယ်မှာတဲ့လဲ။ သူနဲ့ မကြာ မကြာဆုံခွင့်ရမှ ခဏခဏ စကားပြောခွင့်ရှိမှ သူ့အကြောင်းကို သေချာ ဂယနဏ သိနိုင်မှာလေ။

သူ ဘယ် Colour ကို Favourite ဖြစ်သလဲ။ ဘာကို ကြိုက်တတ်လဲ။ ဘယ်အားကစားမျိုး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လုပ်လေ့ ရှိသလဲဆိုတာမျိုးကို အနီးကပ်နေခွင့်ရမှာသာ သိနိုင်မှာပါ။ အခု တော့ တစ်ခေါက်လေးတွေ့ရုံနဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို အဓိပ္ပာယ် တောင်မှ မဖော်နိုင်ခဲ့တာ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုဘုန်း သင်္ကါ။

“ပါပါတို့ Golf ရိုက်တဲ့ဆီ သူလိုက်တတ်သလားဟင်”

ပါပါ ပြုံးလေ၏။ အင်းပေါ့လေ၊ သူမ စုံစမ်းတာကို ချက်ချင်းသိလေပြီကိုး။ ဘာဖြစ်လဲနော်၊ သူ ဘာအားကစားလုပ် သလဲဆိုတာလောက်တော့ ပါပါတို့လူကြီးချင်း စကားပြောရင်းနဲ့ သိနိုင်တာပဲ။

“မလိုက်ဘူး”

သက်ပြင်းကို ရွိုက်လိုက်မိတော့၏။ မျှော်လင့်ချက် မဲ့ရ ပြန်ပြီကော။ အနည်းငယ်သာ စားဖြစ်သည့်ထမင်းက ပန်းကန် ထဲ ကုန်ပြီမို့ မာမာက ထမင်းအုပ်ကိုယူ၍ လှမ်းပေးသဖြင့် ခေါင်း ခါပြလိုက်ရသည်။ ရေနံခွက်ကို မော့သောက်ပြီး ထရပ်လိုက် စဉ် ပါပါထံမှ စကားသံထွက်လာလေ၏။

“ဘုန်းသင်္ကါက စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတယ်”

အဲဒါဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ သူမက စာဆို ဘာစာမှပျင်း လို့မဖတ်။ စာအုပ်ကိုင်တာနှင့် မျက်စိက ငိုက်ချင်ပြီး ကျောင်းစာ ကိုတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အတိုင်း လိုင်းမရမှာစိုးပြီး ရေကုန်ရေ ခန်း ကျဲခဲ့တာမို့ တက်ချင်သည့်ကျောင်းကို တက်ခွင့်ရခဲ့တာပင်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွယ်၊ တို့က ယူဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေကို နားမှ မလည်ဘဲကိုး။

“ဪ၊ မေ့တော့မလို့၊ သူတို့အုပ်စု မကြာမကြာစုပြီး Tennis ရိုက်တတ်တယ်လို့တော့ မြတ်ဘုန်း ပြောဖူးတယ်ကွ”

သူမမျက်နှာ ပြုံးသွားတော့၏။ Thanks ပါပဲ ပါပါ။ သူဝါသနာပါတဲ့အရာတစ်ခုကို သိသွားရတာမို့ တကယ်ကျေးဇူး တင်တာပါ။ အပေါ်ထပ်သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်သည့်ခြေလှမ်းတို့ ဖြင့် တက်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲဝင်စဉ် မှန်ရေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

ဒီလို တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးမျိုး၊ ဒီလို မမှီတရုံပြုံးတတ်တဲ့နှုတ်ခမ်းမျိုးနဲ့ ဒီလိုမြင့်မားသွယ်လျတဲ့ အရပ် အမောင်းမျိုးကို ရှင် ရင်မခုန်တတ်ရင်တော့ တို့တစ်ခုကြစည် ရမှာပေါ့ ယူရယ်။

အခန်း (၆)

“ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါတဲ့”

Round လှည့်ပြီး ပြန်လာရာမှ သူ့အမည်ခေါ်သံကြောင့်
ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ရပါ၏။ ဒီလို By name
တပ်ပြီးခေါ်တာ ဆေးရုံအုပ်ကြီးပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ ဘာများ
အရေးတကြီးရှိလို့များလဲ။

“ဟော! လာပါပြီ၊ အဲဒါ ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါပါပဲ”

“ဘာများလဲ ဆရာကြီး”

“မောင်ရင့်အတွက် Parcel ရောက်နေလို့”

“ဪ”

ဘယ်နှယ် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ရုံးခန်းထဲကိုမှ ဒီပါဆယ်က လာဖို့ရတာပါလိမ့်။ ဝန်ထမ်းလူငယ်က ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေပြီမို့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ သူလက်မှတ်ထိုးလိုက်ရလေ၏။ ဘူးက ခပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်ပြီး ဖဲကြိုးအနီရောင်ဖြင့် လှလှပပလေး စည်းနှောင်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီ”

ပါဆယ်ဘူးကိုယူလျက် နားနေခန်းသို့ သူလမ်းလျှောက်ခဲ့ရင်း စဉ်းစားမိသည်။ ဘာများပါလိမ့်။ ပေးပို့သူနေရာမှာ ဘာမှရှိမနေဘဲ K ဟူသည့်စာလုံးကိုသာ ခပ်တိုတိုရေးထားလေ၏။

“ဘာများလဲ ဒေါက်တာ”

“မသိဘူး ကလျာရဲ့”

“ရုံးခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာနမ့်မျိုး ရောက်နေပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ ကလျာ”

Nurse မိုးကလျာကို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြလိုက်ပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါ၏။ နေမျိုးက Duty coat ကိုချိတ်လိုက်ပြီးမှ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အခုပဲ Operation

ခန်းက ထွက်လာတာကိုး။ နေမျိုးနှင့်ဝေမိုးက အထွေထွေအထူးကုဖြစ်ပြီး စန္ဒာကတော့ ကလေးအထူးကုဖြစ်ပါ၏။

“ဘာကြီးလဲကွ”

“ငါလည်းသိချင်နေတာ”

“ဖွင့်လိုက်လေ၊ ဗုံးဖြစ်နေတော့လည်း ဖွဲသိမ်းသွားတာပေါ့”

နေမျိုး နောက်တာကြောင့် သူရယ်လိုက်ပြီး ဘူးရှည်ကို တားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါ၏။ အနည်းငယ် လေးတာမို့ ပစ္စည်းတစ်ခုမှန်း သူမှန်းဆမိပြီး Packing Paper ဟိုခွာကာ ဘူးကိုဖွင့်လိုက်မိစဉ် အံ့သြသွားရလေသည်။

“ဟော!”

Bat (ဘက်တံ)ဖြစ်နေပါရောလား။ မြန်မာပြည်ထုတ် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားက ထုတ်ထားသည့်တံဆိပ်ကိုဖတ်ပြီး သူလက်ဆလိုက်စဉ် နေမျိုးထံမှ မေးခွန်းထွက်လာတော့၏။

“ဘယ်သူလာဖို့တာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟ! ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ လက်ခံလိုက်ရလား”

“ဆေးရုံအုပ်ကြီးရှေ့မှာ စကားရှည်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှ

မလဲကွ"

"ဘာနာမည်မှမပါဘူးလား"

"ပါတယ်"

"ဘာတဲ့လဲ"

"K...တဲ့"

"ကောင်းကွာ၊ မင်းဘော်ဒါတွေထဲက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ၊ စဉ်းစားဦး"

သူ စုတ်သပ်လိုက်မိလေ၏။ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဒီဘော်ဒါတွေပဲရှိတာကိုများ ဘယ်သူ့ကိုထည့်စဉ်းစားရမှာတဲ့လဲ။ အချိန်မရတဲ့လူကို ဦးနှောက်စားခိုင်းတဲ့အလုပ်လောက် စိတ်ပျက်စရာမရှိတော့ပါလေ။

"မသိဘူးကွာ"

"မင်း ခုတလောတွေတဲ့ Lady တွေထဲကရော"

သူအံ့ဩသွားရပါ၏။ နေပါဦး၊ ခုတလောတွေ့ခဲ့တာဆိုလို့ 'ပန်းနုနေခြည်'တစ်ယောက်သာ ရှိသေးတာလေ။ ဟုတ်သားပဲ။ ဘာမှမကြာလိုက်သေးတဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားလေးမှာ သူမဘက်က စပြီးများ လှုပ်ရှားပြီလား။

ဟိုတလောလေးကမှ သိမ်းထားတဲ့ သူမရဲ့ Visiting

card လေးက ဒီလ သူသုံးနေသည့် Note book သေးသေးလေးထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ဘက်က ဘာမှ Signal မပြသေးခင် သူမဘက်က ပြချေပြီလား။

"ဟုတ်မယ်ထင်တယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

"ပန်းနုနေခြည်"

"ငါ့ကောင်တော့ Lucky ပဲဟေ့၊ မာနခဲရဲ့လက်နက်ချသံက ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါရေမှာတဲ့။ အဲ့ပါကွာ"

"နေပါဦးကွာ၊ ဘာသဘောနဲ့ပေးမှန်းမသိဘဲ စွတ်ပြောမနေနဲ့"

"မှန်တာပြောတာပဲလေကွာ၊ သေချာချင်ရင် သူ Hand Phone ကိုဆက်ကြည့်လိုက်"

"ကျစ်! အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ"

သူက ဘက်တံကို ဘူးထဲပြန်ထည့်ကာ အံ့ဆွဲလဲ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ 'ပန်းနုနေခြည်'တဲ့။ မာနခပ်ကြီးကြီး ထိမထင်ဟန်နဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် မှတ်မှတ်ရရသိပ်မရှိခဲ့ပါ။ ဒက်ဒီသဘောကျ သွားတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ခါတိုင်းလိုပဲ ခဏတာမျှသာ စကားပြောပြီး ပြန်ခဲ့ဖြစ်တာလေ။

ထူးတော့ထူးခြားပါ၏။ အရင်မိန်းကလေးတွေတုန်းက
တော့ ဒီလိုပဲ အိလည်လည်နှင့် ဇာတ်သိမ်းခဲ့တာမျိုးဖြစ်ပြီး ဒီတစ်
ယောက်ကတော့ဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။ ဖျတ်ခနဲထရပ်ပြီး Visit-
ing card ကို လက်ကြားမှာ ဟန်ပါပါညှပ်၍ ပေးလိုက်ပုံလေးက
အတော်လေး Style ကျလုံပါ၏။

အရပ်အမောင်းလည်း အတော်အသင့်မြင့်မားသည့် မိန်း
ကလေးမျိုးပင်။ ခက်တာက သူက ယောက်ျားတွေနဲ့ရင်ပေါင်တန်း
ပြီး စီးပွားရှာတတ်သည့်မိန်းမမျိုးကို သဘောမကျလှပါ။ ရိုးရိုး
အေးအေးလေးနှင့် သူ့ကိုအားကိုးရိုသေသည့်မိန်းမမျိုးကိုသာ
လက်ထပ်ချင်တာမို့ အခက်ပါလေ။

“သိပ်ဦးနှောက်ခြောက်မနေနဲ့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်
လိုက်ပါဆို”

“မဆက်ပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ မဟုတ်မှ ငါ့ကို ဇာတ်
လမ်းထွင်တယ်လို့ ထင်သွားရင် သေပြီပဲ”

“အသက်နဲ့အဝေးကြီးပါ သင်္ဂါရာ”

“အသက်မသေပေမယ့် ဘဝသေမှာစိုးလို့ နေမျိုးရေ၊
တော်ပြီ... မင်းနဲ့အရည်မရအဖတ်မရကိစ္စတွေ မဆွေးနွေးချင်
ဘူး။ ညနေကျရင် ဒက်ဒီတို့နဲ့ Meeting ထိုင်ရဦးမှာ”

“Case က”

“ဘာရှိမလဲ၊ ပန်းနုနေပြည် Operation ပေါ့”

နေမျိုး၏ဟားတိုက်ရယ်သံက သူ့ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ
ဖြစ်စေလေ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အခုတလောလေးမှာ အင်
တိုက်အားတိုက် တွန်းအားပေးနေသည့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ
အတွက် မိဘတွေနဲ့ အချိန်ပေးဆွေးနွေးနေရတာလေ။ လူကြီး
တွေစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့တဲ့သူ့အတွက် ဤကိစ္စ
ကြီးကတော့ ပြဿနာတစ်ရပ်ပါပဲ။

ညနေ duty ပြီး အိမ်ပြန်တော့ သူ့ဘေးမှာ ပါလာသည့်
ဘူးကြီးက စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်စေပါ၏။ သူ Tennis ဝါသနာ
ပါတာကို ဘယ်လိုများသိသွားတာပါလိမ့်။ သေချာတာကတော့
သူ့အနီးမှာ Spy တစ်ဦးဦးတော့ ရှိမှာပါလေ။

ကားကို ခြံထဲကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် သူ့မာမီ (ဒေါ်သီဂီ)က
အိမ်ဝမှာ ရပ်ကြိုနေလေ၏။ အခုမှ မူကြိုကျောင်းကပြန်လာတဲ့
ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိ
ပါသည်။

“အမယ်၊ ပြုံးလာပုံထောက်ရင်တော့ မာမီသားမရိုးဘူး
သဲ”

“ကြွကြွဖန်ဖန် မာမိရယ်”

“အဲဒါက ဘာကြီးတုန်း”

“သူများပို့လိုက်တဲ့ Bat မာမိရေ”

“ဟောတော်! ဘယ်သူပို့တာများလဲ သားရဲ့”

“ဒါတော့ မာမိတို့အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီစစ်ဆင်ရေးကို မာမိတို့ပဲ စဖန်တီးခဲ့တာလေ”

“အလိုတော်! စွပ်စွဲချက်က ကြီးပါ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် တောင် မအားလပ်တဲ့လူကို ဘာများသံသယဝင်နေတာလဲ ဒေါက် တာဘုန်းသင်္ဂါ။ အမိန့်ရှိပါဦးရှင်”

“ဒီမှာလေး ဒါကိုမြင်ရင်တော့ မာမိသိလောက်ရောပေါ့”

သူက ဘူးထဲမှ Bat ကိုထုတ်၍ မာမိလက်ထဲသို့ ထည့် ပေးလိုက်ချိန်ထိ မာမိမျက်နှာက ဇေဝဇဝါပါလေ။ ဒါဖြင့် တရားခံ က ဒက်ဒီများလား။

“ဒါက”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ရောက်လာတဲ့ပစ္စည်း”

“အဲဒါနဲ့ နေခြည်လို့ တစ်ခါတည်းတွက်လိုက်တာပဲလား သားရဲ့”

“ဘော်ဒါတွေဆို ကိုယ်တိုင်ပေးမှာပေါ့ မာမိ၊ ဒီလိုဝန်

ဆောင်မှုမျိုးနဲ့ ပို့စရာမှမလိုတဲ့ဟာ။ သူမှသူပဲ၊ သေချာတယ်”

“ဒါဖြင့် သားက မာမိကို သံသယဝင်တယ်ပေါ့။ သား ဒါသနာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ့ကိုအသိပေးတယ်လို့ ထင်နေ တာလား”

“ဒါပဲလေ၊ မာမိမဟုတ်ရင် ဒက်ဒီပေါ့”

“No! no!...ဒါတော့မှားပြီ၊ သားတို့လူငယ်ချင်း ဆက် နှယ်ရမယ့်ကိစ္စမှာ မာမိတို့ကြားဝင်မရှုပ်ဘူး။ ဒီကိစ္စက မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုင်လုပ်ရမယ့်အရာမှမဟုတ်ဘဲ ဘုန်းသင်္ဂါ”

“ဒါတော့ ဒက်ဒီလာရင် အဖြေပေါ်လိမ့်မယ်မာမိ။ ကျွန် တော် ရေချိုးတော့မယ်”

သူစကားပြတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါ၏။ လူတိုင်း အတွက်တော့ ဒါက မဖြစ်စလောက်အရာတစ်ခုပါပဲ။ လက်ဆောင် ရတယ်၊ လက်ခံတယ်၊ ပေါ့ပေါ့လေးပါလေ။ သို့သော် သူ့ဝါသနာ ကို ထဲထဲဝင်ဝင်သိအောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူမအတွက် စဉ်းစားရမယ့် ကိစ္စကတော့ သူ့အတွက် အလေးကြီးပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲကွ ဘုန်းသင်္ဂါ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းလက် ဆောင်တစ်ခုရတာနဲ့ ဒက်ဒီတို့ကို Spy ထင်နေတယ်ဆို”
ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းလာသည်နှင့် ဒက်ဒီအဖေက

သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့တွသွားစေပါ၏။ သူကတော့ ပြဿနာအကြီးကြီး စမိပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒက်ဒီက မဟုတ်ဘူးလို့ ကြိုကာထားတာပေါ့လေ”

“ဟ! ဟုတ်မှမဟုတ်တဲ့ဟာ၊ မြတ်ဘုန်းတို့ဘဝမှာ ရိုက်ချင်ရင် ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ရိုက်တယ်မောင်။ နောက်ကျောက ချောင်းရိုက်တာ မိန်းမလျာတွေရဲ့လုပ်ရပ်ကွ”

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ၊ ဒါလေးထင်မိတာကို အကျယ်ချဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ပြောရမှာပေါ့၊ မိသားစုထဲ ဒီကိစ္စဖြစ်လာတာ ကောင်းမလား”

“သေချာပြီ၊ ကို၊ သီကီထင်တာ မှန်နေပြီလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“သမီးနေခြည်ဘက်က မီးစိမ်းပြီလို့လေ”

“ဟာဗျာ... မာမိစကားက”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့သားရဲ့၊ မာမိ လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး”

“မာမိရွေးနေတဲ့စိန်တွေလိုမျိုး လူတွေကို မမြင်နဲ့လေ

မာမိရာ”

“ဪ၊ ဘယ်နှယ်... တော်ရုံစိတ်ဝင်စားမှုလောက်

နဲ့တော့ ဒီလိုရှေ့ခြေတစ်လှမ်း မုတိုးဘူးသင်္ကါရေ။ မာမိက မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တတ်ပါတယ်။ ကဲပါလေ၊ သားသေချာချင်ရင် ဒီညတော့ သူ့ဆီ Phone ခေါ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးစကား ပြောကြည့်လိုက်။ OK...သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှအများကြီးပြောစရာမလိုဘူး သား။ လက်ဆောင်ပို့လိုက်သလားဆိုတာလောက်နဲ့ပဲ ပြောဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကြိုးစားကြည့်”

စားလက်စထမင်းပင် လျှာပေါ်မှာ အရသာပေါ့သွားသလို နှယ်။ ကဲ! စမှာတော့ ဆက်ရန်ရှိသည်ပေါ့။ နေမျိုးတစ်ကောင်တော့ ဒီကိစ္စကိုသာသိရင် ထပ်လောင်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့မှာ မိန်းကလေးကိစ္စကိုတောင် မိဘတိုက်တွန်းမှ လိုက်လုပ်သလို ဖြစ်နေရတာကိုး။

ညဘက်ရောက်တော့ ကုတင်ထက်ထိုင်ရင်း စားပွဲထက် Penstand ထဲ စီထည့်ထားသည့် ကတ်တွေကြားထဲမှ ကတ်အဖြူလေးကို သူ့ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း ခပ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်နေတာ အသေအချာပါလေ။

အခန်း (၇)

ရေချိုးခန်းထဲမှ ခေါင်းသုတ်ရင်း ထွက်လာစဉ် စားပွဲ
ထက်ရှိ Phone က ထပြည်လေ၏။ နံရံထက်မှာ ချိတ်ထားသည့်
နာရီကိုကြည့်တော့ (၈)နာရီကျော်နေလေပြီ။ မိုးချုပ်ပြီမှန်းသိပေ
မယ့် သူမက ခေါင်းတအားရှုပ်လာရင် ဒီလိုပဲ ညမိုးချုပ်ကြီး
ခေါင်းလျှော်ကျင့်ရှိတာကိုး။

Phone သံက နှစ်ခါရှိပြီမို့ Phone ကို ကောက်ကိုင်
ဦး နံပါတ်ကြည့်လိုက်စဉ် အာမေဇွိတ်သံ ထွက်သွားမိလေ၏။
အို! တယ်ထူးပါလား။ ဒီနံပါတ်ကို သူမရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်နေ
မိတာ ဘယ်သူတွေ့ သိမှာတဲ့လဲ။ မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာဘုန်းလင်က။

“ဟဲ့လို”

“Sorry!...အလုပ်များနေလားမသိဘူး။ ကျွန်တော် Phone ခေါ်လိုက်တာ”

“ရပါတယ်၊ တို့ အခုပဲ bathroom ထဲက ထွက်လာ လို့။ ဟပ်ချိုး!... sorry....နော်၊ ယူ”

နာချေလိုက်တာမို့ Phone ကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ခဏဖယ် ထားလိုက်မိ၏။ ဪ၊ အရေးထဲမှာ ဒီအအေးက လာမိရတယ် လို့။

“ပြောလေ၊ ယူ”

“ကြည့်ရတာ ညဘက်ကြီး ခေါင်းလောင်းချိုးပြန်ပြီထင် တယ်”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်းတွေ တအားရှုပ်လို့”

“မိုးချုပ်နေပြီလေ၊ သတိထားမှပေါ့။ တော်ကြာ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲနွေးသွားပါ၏။ ကြင်နာမှုဆိုတာ ဒါမျိုး ကို ခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ကရုဏာသံဆို တာထက် သူ့လေသံထဲမှာ နွေးထွေးရင်းနှီးတဲ့အငွေ့အသက်က မျောပါစီးဆင်းနေတာလေ။ Thanks ပါ ယူရယ်။

“ပြုံးနေပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာဝန်ပီပီ ဆရာလုပ်တယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“မပြုံးပါဘူး ယူရဲ့၊ တို့က အဲဒီလိုပဲ ထင်ရာစွတ်လုပ် တတ်လို့ ပါပါတို့မာမာတို့ အမြဲဆူတာကို ခံရတာ”

“ဒါဖြင့် တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ ဝန်ခံတာပေါ့လေ”

“ဘယ်မှာဆိုးလို့လဲ၊ မဆိုးပါဘူးနော်”

ခွဲသလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။ ဒီလိုခွဲခွဲနဲ့နဲ့ပြောတာကို မိဖူးသာ လုပ်တတ်တာလေ။ သူမအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီအပြုအမူ က ကလက်တက်တက်များ ဖြစ်သွားစေပြီလား။ ရှက်စရာပါလား နော်။

“ဒါဖြင့် Dinner မစားရသေးဘူးပေါ့”

“အင်း၊ တို့က ညစာ စားဖြစ်ချင်မှစားတယ် ယူရဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဝမှာထက် ဗိုက်ပူမှာစိုးလို့”

“အလှပျက်မှာထက် အစာအိမ်ဖြစ်မှာကို ပိုစိုးရိမ်ရတယ် ပန်းနုနေခြည်ရဲ့”

ဟော! စခေါ်ပါပြီ ဒီနာမည်၊ တခြားလူတွေခေါ်ခေါ်တော့

သတိမထားခဲ့မိပေမယ့် သူ့ခေါ်တဲ့အသံကတော့ သူမနားထဲမှာ ချိုနေတာလေ။ တို့တော့ ရူးခါနီးပြီထင်ပါရဲ့ ယူရယ်။

“ဒါကြောင့် မာမာက တို့ကိုခေါင်းမာတယ်လို့ ပြောတာ ပေါ့ ယူရဲ့”

“ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်တယ်၊ အဝတ်အစားမြန် မြန်လဲတော့လေ။ တော်ကြာ အအေးမိသွားဦးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အရင်ဝတ်လိုက်ပါ”

“ဒီမှာ Phone ပြောနေတာကို၊ ယူကလည်း”

“ခဏနေမှ ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ။ နော်”

ကဲ၊ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး။ စကားအမျှင်မပြတ် ချင်ပါဘူးဆိုမှ သူ့ဘက်က Phone ချသွားပြီလေ။ ဒေါသဖြစ် လိုက်တာ။ သူနဲ့ Phone ပြောတုန်း ဒီနာက ထချေရတယ်လို့ ရေခြောက်အောင်သုတ်ပြီး အဝတ်လဲတာကို ခါတိုင်း ထက် အမြန်ဆုံးလုပ်လိုက်မိပါသည်။ နင်တော့သွားပြီ ပင်ကို လောကမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်ကို ပထမဦးဆုံးလုပ်နေတာ ကို။ မာမာသာ မြင်ရင်တော့ အံ့သလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

ညအိပ်ဝတ်စုံ Pajamas ကိုဝတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်

ကန့်လန့်ဖြတ် မှောက်ခုံလှလိုက်စဉ် Phone သံထပ်မြည်လာတာ မို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်လိုက်မိ၏။ အလို! အသက် အစိတ်အရွယ် အမျိုးသမီးလေးက မြီးကောင်ပေါက်လေးလို ပေါ့ ပါးသွက်လက်တဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

“ပြော”

“အကျီလဲပြီးပြီလား”

“Yes!”

“ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ဦးနော်။ တော်ကြာ ဆေးသောက်နေရဦးမယ်”

“တို့က ဆေးမကြောက်တဲ့လူပါ ယူရဲ့။ No prob-lem”

“ထင်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ခေါင်းမာတယ်ဝန်ခံထားမှပဲ” နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်ဖြစ်လေ၏။ အမယ်! ဒီလို

ကျတော့ သူမနဲ့သူက သမီးရည်းစားလိုလိုဘာလိုလို Phone ပြောပြီး ကြည်နူးနေတာလေ။ အလိုလေး... ပန်းနုနေခြည်တော့ အိပ်မက်တွေ စမက်ပြီထင်ပါရဲ့။

“မေ့တော့မလို့ ပြောစရာရှိလို့ Phone ခေါ်လိုက်တာ”

“အင်း၊ ပြောလေ”

“လိုရင်းမရောက်ဘဲ မင်းနာချေတာနဲ့ စကားတော်တော် များသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဒီလောက်အများကြီးပြောဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ လက်ဆောင်တစ်ခုရလို့ အဲဒါ”

နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါက်လာတော့၏။ ဤသည်ပင် အချစ်ဟုခေါ်တွင်လေသလား။ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုရင်ခုန်မှုမျိုးနဲ့ တစ်ချစ်ချစ်စိတ်ဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ သူမတစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါလေ။ ကြည့်စမ်း! သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပို့တာကို သူမမှန်း သူ ဒက်ခနဲသိလိုက်တာ အံ့ဩစရာမကောင်းပေဘူးလား။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ပို့ပေးလိုက်တာပါ ယူ”

“ကျွန်တော် Tennis နိုက်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့ ယူရဲ့”

“တော်တော်မှအချိန်ယူလိုက်ရလား”

“No!”

“ဘာစိတ်ကူးရလို့လဲ”

“အင်း၊ အမှတ်တရလည်းဖြစ်ရမယ်၊ ယူအတွက်လည်း အသုံးဝင်တာမျိုးဆိုပြီး စဉ်းစားတော့ အဲဒါဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်မရှိတဲ့လူဆီက ဒါမျိုးလက်ဆောင်ရလို့ အံ့ဩနေတာ”

အသံတိတ်သွားပါ၏။ Phone မချသေးမှန်း စိတ်က သိနေသလိုလို သူ့အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရတာကိုက သူမစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်စေလေ၏။ တို့ရင်တွေ ခုန်နေတာတို့ ယူ ကြားများကြားပါလေစကွယ်။

“နောက်ကိုမပို့ပါနဲ့ ပန်းနုနေပြည်”

“ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်လို့လဲ ယူရယ်။ တို့က ခိတ်ဆွေလိုသဘောထားမျိုးနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် ပို့လိုက်တာမျိုးပါ။ ယုံပါ ယူ... တို့ဘက်က မျှော်လင့်ချက်တစ်မျိုးနဲ့ ရည်ရွယ်ပြီး ဒါကိုလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ရပါဘူး”

“ကျွန်တော် မစွပ်စွဲဝံ့ပါဘူးဗျာ။ အားနာမိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ယူအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖြစ်စေလို့လားဇာ”

“မဟုတ်တာ... မဖြစ်ပါဘူး”

၈၆ မမသဒ္ဒါမောင်

“တော်သေးတာပေါ့”

နာရီကိုကြည့်မိတော့ နာရီဝက်ပင် ကျော်နေလေပြီ။ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီမိနစ်သုံးဆယ်အချိန်မှာ သိန်းရာချီတဲ့အလုပ်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်မှာမို့ ဒီလိုအလဟဿအချိန်ဖြုန်းတာမျိုး သူမ လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါလေ။ အခုတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့နော်။

“ဟောဗျာ! ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာ နာရီဝက်ရှိနေပြီ”

ကြည့်စမ်း!... ဘယ်လောက်များ အတွေးတိုက်ဆိုင်ပါသလဲ။ ယူ ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။ တို့ကတော့ တို့ရဲ့ဖူးစာဖက် လက်တွဲဖော်ဟာ ယူပဲလို့ တရားသေ သတ်မှတ်လိုက်ပြီလေ။

“တစ်ခါတလေပဲဟာ၊ ရပါတယ်”

“နောက်ထပ် ဘာတွေစုံစမ်းချင်သေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လေ”

“သိချင်တာတွေ အများကြီးရှိသေးတာပေါ့”

“ဘာသိချင်တာလဲ”

“ယူက ပြောမှာမို့လို့လား”

“ကာယကံရှင်ကို တိုက်ရိုက်မေးရင်တော့ မင်းအတွက်

အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့ ပန်းနုနေပြည်ရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အဝင်အထွက်က ညက်ညော့ပါ။ သူမ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ မီးစိမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် သူဝင်လာတာကိုး။

“တကယ်ပြောမှာလား”

သူရယ်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! လူကိုများ ဘာမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ကလေးလို လှောင်စရာလားလို့ စိတ်က ချက်ချင်း တိုချင်လာချေပြီ။

“ယူနော်”

“မေးပါ၊ ရပါတယ်”

“ယူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ”

“အား... အဲဒီမေးခွန်းက အားလုံးကိုညွှန်းတဲ့မေးခွန်းအကြီးကြီးကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဥပမာ- Colour, fruit, material (အရောင်၊ အသီး၊ ပစ္စည်း) ဘာကိုသိချင်တာလဲ ပြောမှပေါ့”

“အကုန်”

“အားပါးပါး! လောဘကြီးလှချည်လား”

“ယူပဲပြောမယ်ဆို”

မရည်ရွယ်ပါဘဲ ပြောဖြစ်သည့် ရင်းရင်းနှီးနှီးအဖြစ်ရယ်
ပါ။ နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာရယ်မောခြင်းကလည်း နွေးနွေး
ထွေးထွေး။ အိုလေ! . . . သူမကမ္ဘာကြီးက အခုမှ လှပစွာ ခမ်းနား
နေတာ အမှန်ပါပဲလား။

“တစ်ခုချင်းမေးရင် ပြောမယ်လေ”

“ဒါဖြင့် အရောင်”

“White”

“အသီး”

“Apple”

“အရွက်”

“ချဉ်ပေါင်”

“ဟင်းဟင်း . . . ပစ္စည်းကရော”

“သက်ရှိလား . . . သက်မဲ့လား”

“နှစ်ခုစလုံး”

“သက်မဲ့ကတော့ စာအုပ်ပါ”

“သက်ရှိကရော”

“ကျွန်တော်က ကိုယ်နဲ့ရင်ပေါင်တန်း စီးပွားရှာတတ်
တဲ့ မာနခပ်ကြီးကြီးမိန်းကလေးမျိုးကို သဘောမကျဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမျိုး သဘောကျတာလဲ ယူ”

“ကိုယ့်ကိုအားကိုး ရိုးကျိုးပြီး ကိုယ့်စကားကို နာခံတတ်
မယ့် ရိုးရိုးအေးအေးမိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ သဘောကျပါတယ်။
နားလည်မှုပေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားရလေတော့၏။ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာ
သည့်မိဖူးမျက်နှာကြောင့် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်ရလေ၏။
ဤညစ်စမ်း! သူသဘောကျတယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးမျိုးက မိဖူးနဲ့မှ
အံဝင်ခွင့်ကျဖြစ်နေရတယ်လို့၊ မဖြစ်ရဘူးနော်၊ တို့ဘက်က ပြင်
သင့်တာပြင်၊ ညှိသင့်တာညှိပြီး နားလည်မှုကိုယ်စီနဲ့ ဘဝလမ်း
ကို ဆက်လျှောက်ပါရစေလား ကိုဘုန်းသင်္ဂါ။

ယူ့ကို တို့ချစ်မိသွားလို့ပါကွယ် . . .

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

“ဒီအဆင့်ထိ ဖြစ်လာမယ်လို့ကို ထင်မထားတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ချွေးက ခပ်များ
များရယ်”

“အိမ်ကသားတော်မောင်က ပိုဆိုးတာပေါ့ နုနုရဲ့”

“နုသမီးလည်း မထူးပါဘူး၊ မမသိင်္ဂီရယ်၊ ထူးမခြားနား
ချင်း အခုလိုဖြစ်သွားတာ”

ရယ်သံက အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ နှစ်ယောက်သား
ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်ထိုင်လျက် ပြုံးလိုက်မိကြ၏။ ဦးမိုးထက်နှင့်
ဒေါ်နုထွေးငယ်တို့က တစ်ဖုံ၊ ဦးမြတ်ဘုန်းနှင့် ဒေါ်သိင်္ဂီက တစ်ဖုံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လမ်းထဲမှ မိတ်ဆွေအနည်းငယ်နှင့် အကျဉ်းချုံးကျင်းပသည့် စေ့စပ်ပွဲက အထမြောက်ပေပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သတင်းစာထဲ ပါတာမြင်မှ ထအော်သောင်းကျန်းကြမှာအမှန်ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အကျယ်ချဲ့တာကိုရော၊ အချိန်မရတာကြောင့်ပါ ဒီလိုပဲ လူအနည်းငယ်နဲ့သာ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ပန်းနုရောင်ကိုမှ နှစ်သက်သည့် သူမကိုယ်တိုင် သူ့သဘောကျ အဖြူစွတ်စွတ်ဝတ်စုံကို ဒီနေ့မှဝတ်ဖြစ်တာလေ။ လုံခြုံမဝတ်တတ်တာမို့ မာမာ ဆိုင်မှာအပ်ထားပေးသည့် စကတ်ရှည်နှင့် blouse ဇာဝတ်စုံလေးက ဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိသည့်သူမအတွက် အတော်လေး စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်စေပါ၏။

သို့သော် စိတ်ကျေနပ်စရာအခြေအနေက ဤနေ့အတွက် အထိန်းအကွပ်မဲ့အောင် ရင်ခုန်စေတာမဟုတ်ပါလား။ ကြည့်ပါဦး... ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ ပုဆိုးအနက်ကွက်လေး ဝတ်ထားတဲ့သူ့ကို ဒီပုံစံနဲ့ တစ်ကြိမ်မှမမြင်ဖူးတာမို့ ခဏခဏငေးမိရင်း ပြုံးနေမိတာလေ။

“အားလုံးပဲ သုံးဆောင်ကြပါဦး”

“Wedding က ဘယ်တော့လောက် လုပ်မလဲ ဦးမိုး

သက်ရဲ့”

“ဒါကတော့ ကလေးတွေပဲ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်မှာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီရက်ပဲ စောင့်ရမှာဗျ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အလုပ်က ခပ်များများရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

လူတွေကြားထဲ ဒီလိုမျိုးထိုင်နေရတာလောက် စိတ်အိုက်ရာဖြစ်တာ မရှိတော့ပေ။ ထထွက်သွားချင်ပေမယ့် လူကြီးတွေ မပြန်သေးတာမို့ သူ အောင်အည်းသည်းခံနေရပါ၏။

“စိတ်ညစ်နေပြီလား”

အနားသို့ တီးတိုးကပ်မေးလိုက်သည့်သူမကို ငဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ မကောင်းဘူးလေ၊ လူကြားထဲမှာ ခုမူရေးနားမလည်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ချင်လား”

“နေပါစေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ယူရဲ့ ဒီမှာ အရုပ်လိုထိုင်နေရတာ တဲ့သည်း ညောင်းလှပြီ”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဘာက မကောင်းတာလဲ”

သူမ မျက်စောင်းဝင့်ကြည့်ကာပြောတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အခြေအနေကို သူမသင့်သလို စိမ့်တတ်တာမို့ အလွန်တော်သည်ဟု မှတ်ချက်ချမိလေ၏။

“ဟင်၊ သွားမလား”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူမက ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်လေ၏။ လူကြီးတွေက ခုမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားပါသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးတွေ ညောင်းနေရောပေါ့။ ခေါ်သွား သမီး၊ ခြံထဲမှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့်လေး နားကြဦး”

မာမာ့ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် သူမ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ သူလိုက်လာလေ၏။ ကဲ၊ သူနဲ့ရင်းနှီးပြီး လေးလအကြာမှာ ဒီလိုနေ့မျိုးကို ရောက်ခဲ့တာလေ။ မာမာစိုက်ထားသည့်သစ်ခွရံထဲသို့ သူနှင့်ယှဉ်ဝင်လာခဲ့သည်။ ပုဆိုးဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိ (သူမမမြင်ဖူးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။) သည့် သူကတော့ ပုဆိုးနှင့် သက်တောင့်သက်သာဖြစ်နေလေ၏။

သူမမှာသာ စကတ်ရှည်ကို မသိမသင်္သရာခဏခဏဆွဲချနေမိကာ ကသိကအောင်ဖြစ်နေရတာလေ။

“ဘာလေးတွေမှန်းမသိဘူး၊ အများကြီးပဲ”

သူက သစ်ခွအိုးတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်လျက် စကားစလေ၏။ ခုချိန်ထိ သူမတို့နှစ်ယောက် အသုံးအနှုန်းက တို့နဲ့ယူ၊ မင်းနဲ့ကျွန်တော် ဖြစ်တုန်းပါပဲ။ အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်းသင့်ပြီလို့ ယူမထင်ဘူးလားကွယ်။ တို့တွေ ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖြစ်တာလေ။

“ပန်းနုနေခြည်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်!”

အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ပန်းရုံက အရိပ်ကျရသည့်ကြားထဲ သူ့စကားက အထူးအဆန်းခွဲ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားရတာလေ။

“ဪ၊ အထင်မမှားလိုက်နဲ့နော်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ နာမည်ခေါ်ဝေါ်နေတာကို တစ်ခုခုပြောင်းသင့်ပြီလို့ ဆိုလိုတာပါ”

ကဲ! ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး။ စိတ်က တစ်မျိုးလွှဲသိုက်မိတာကို ကိုယ့်လိပ်ပြာပင် ကိုယ်ရှက်သွားရလေ၏။ အချစ်

ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကိုကစဉ်းကလျာဖြစ်စေတတ်သလားဟင်။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“တို့လည်း အဲဒါကိုတွေးနေတာ”

“မင်းက ကျွန်တော့်ထက် ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်တာ နော်။ ဘာလို့ တို့လို့သုံးရတာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ အဲဒီလိုမပြောရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မလို့သုံးရမှာ အားနာစရာကြီး”

ဘာရယ်မဟုတ် တီးတိုးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ Phone မကြာခဏဆက်ရုံ သုံးလေးခါလောက် အပြင်မှာစကားပြောဖြစ် ရုံနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ သူမ မေးချင်ပေမယ့် မမေးရဲ။ ဘာမှန်း ဂယနဏ သေချာ မသိခင်မှာ စေ့စပ်ပွဲက လုပ်ဖြစ်ချေပြီ။

မမှားလောက်ပါဘူး။ ပန်းနုနေခြည် ရွေးချယ်ပြီး လုပ် ခဲ့တဲ့အလုပ်မှန်သမျှ မှားယွင်းမှုဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ‘ကို’ လို့ခေါ်စေချင် တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘို့ကိုရော”

“ပန်းနုလို့ပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“နုလိုက်တာကွာ၊ မာမာနာမည်နဲ့ တူနေတာကို”

“ဒါဆို ပန်းကလေးလို့ ခေါ်ရမှာလား၊ ကလေးဆန် သလားလို့။ နေခြည်ဆိုရင်ကော”

“ခေါ်လေ”

ဒါပဲလား၊ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးရှိ ချိန်မှာ ဒီနာမည်ခေါ်ဖို့ကိုပဲ အဓိကထား ပြောနေတော့မှာလား ကွယ်။ အချစ်အကြောင်းလေးဘာလေး မဆွေးနွေးဘူးလား။ ယူ က အသက်သိပ်ကြီးသေးတဲ့လူမှမဟုတ်တာလေ။

“ကိုယ်တို့ နားလည်မှုတော့ ရှိထားမှဖြစ်မယ် နေခြည်”

ရင်ထဲမှာ နွေးသွားရပါ၏။ ‘ကို’တဲ့။ အဘယ်မျှ ကဗျာ ဆန်တဲ့ဝိသေသပါလဲ။ သူ ဤသို့သုံးလိုက်ပုံကိုက ခပ်ဝေးဝေး နေလျက်မှ အနီးဆုံးသို့ တိုးကပ်လိုက်သည့်နှယ် ရင်းနှီးနွေးထွေး သွားစေတာလေ။

“တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မဖုံးကွယ်ကြေး”

“OK!... တို့သဘောတူတယ်”

သူ့မျက်နှာ တည်သွားတာမို့ သူမ ပါးစပ်ကိုအမြန်ပိတ် လိုက်မိပါ၏။ မှားသွားပြီကိုး။

“Sorry...နေပြည်သဘောတူပါတယ် ကို”

သူပြုံးလိုက်ပုံက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပါပင်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာတွေကများပြဿနာရှိနိုင်မလဲ။ အချိန်၊ အလုပ်၊ အခက်အခဲ စတာတွေအများကြီး ရှိကောင်းရှိနေမှာပါ။ သို့သော် လက်ရှိအချိန်လေးမှာတော့ သူမ ပျော်ပါရစေဦး။

“မကျေနပ်တာကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဆွေးနွေးရမယ်။ ဥပမာ- ကိုယ့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိသလို နေပြည်မှာလည်း မိတ်ဆွေတွေရှိနေမှာပဲ။ အဲဒီလူတွေနဲ့ တလွဲထင်ကတ်တာမျိုး မရှိအောင်ပေါ့”

“ရတာပဲ”

“နေပြည်ဘက်ကရော ဘာများညှိချင်သေးလဲ”

ခေါင်းခါပြလေ၏။ မိတ်ကပ်ပါးပါးတင်ထားသည့်မျက်နှာထက်က ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးထားသည့်အပြုံးက လှတာထက် မာနရိပ်ရောယှက်နေတုန်းပါလေ။ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်သည့်လက်ချောင်းရှည်တို့ကို မရုန်းဖယ်မိ။

ဒါ၊ ဒီနေ့ သူနဲ့စေ့စပ်လိုက်တဲ့ သတို့သမီးလောင်းလေးပါပဲ။ ငယ်သော မြင့်သော ထက်သော တော်သော မာနကြီးသော

ဘုတ်ပုဒ်တို့က သူသတ်မှတ်ထားသည့်စံတို့နှင့် တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနားနေပါ၏။ နေမျိုးတို့သာသိရင် ဟားတိုက် လျှောင်လိုက်မှာ အမှန်ပင်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ... သူမသိပါ။

သံယောဇဉ်ဆိုတာကရော... သူနားမလည်။

တွယ်တာမှုဆိုသည်မှာ... သူမတတ်ကျွမ်းပြန်။

ကဲ!... အဲဒီလို ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဦးနှောက်စေ့ညွှန်ရာအတိုင်း သူလိုက်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့သြနားမလည်နိုင်တော့ပါလေ။

“ပြန်ကြပြီထင်တယ်၊ သွားနှုတ်ဆက်ချင်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

ညှိသည်တွေပြန်တာကို လှမ်းမြင်လိုက်တာမို့ သူ မေးလိုက်စဉ် ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားခွင့်လေး မဆုံးရှုံးချင်ပါလေ။

“လှတာတော့ အတော်လှတာနော်၊ ဘာပန်းလဲ၊ သိသား”

“ဟင့်အင်း၊ နေပြည်က ပန်းမကြိုက်ဘူး ကိုရဲ့။ သစ်ခွံနဲ့ နှင်းဆီဆိုတာလောက်ပဲ ခွဲခြားတတ်တယ်။ ဒါဘာသင်ခွယ်လဲ”

ဆိုတာတော့ မသိပါရှင်"

"တော်လိုက်တာ"

ရွှေ့ပြောမှန်းသိသော်ငြား တီးတိုးရယ်ဖြစ်ပြန်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြေးဆို။ သူမ နားမလည် မတတ်ကျွမ်းတာကို နောက်ဘယ်တော့မှ သူမမေးဖြစ်အောင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

"မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်၊ လေက စိမ့်အေးလာပြီ"

"စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ နေ့ခြည်က မိုးရွာတာ မကြိုက်ဘူးကိုရဲ့။ ဒီမိုးကလည်း မကုန်နိုင်သေးဘူး"

"သဘာဝလေကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ မိုးရွာတာကိုကြိုက်တယ်။ မိုးရေထဲ လမ်းလျှောက်ရတာကိုက ဘာနဲ့မှမတူဘူး။ ပြီးတော့ မိုးသံတဖြောက်ဖြောက်ကြားရင်း အိပ်ရာထဲမှာ အိမ်နဲ့စာအုပ်ဖတ်ရတဲ့ Feeling ကိုရောပေါ့"

"ဟွန်း! . . . ဖျင်းစရာကြီး"

"ကိုယ်ဝါသနာပါတာကို နှာခေါင်းမရှုံ့ကြေးလေ"

"အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြမယ်လေ၊ ဧည့်သည်တွေ ကုန်သွားပြီပဲဟာ"

"ကောင်းပြီလေ"

သူမက သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်ထားတာကို မဖြုတ်ဘဲ

ဆက်ကိုင်ထားတုန်းပါလေ။ တဖွဲဖွဲကျလာသည့်မိုးရေစက်တို့က သူမကို မတားနိုင်ခဲ့။ ခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခြမ်းချေပြီ။ အတော် မိုးစိုမှာကြောက်တဲ့မိန်းကလေးပါပဲလား။

တဖွဲဖွဲကျလာသည့်မိုးတို့ကြောင့် သူ့ရှုပ်အဖြူမှာ မိုးစက်တို့ တင်ကုန်လေ၏။ တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်ကာ ရေခါနေမိစဉ် သူ့အနီးသို့ ထီးဝါလေး ဆောင်းထားသည့်မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

ဦးစွာရလိုက်သည်က စပယ်ရနဲ့။ ထိုမှတစ်ဖန် ရှင်မတောင် သနပ်ခါးရနဲ့။ အလို! သူ့နှလုံးသား လုပ်ခနဲအေးခဲသွားရတာပါလား။ ထီးဝါလေးကိုပိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပိန်းပန်းဓရာင်စုံကိုင်ထားသည့်ကောင်မလေးကို အစေးသားကြည့်လျက် သူ့နှလုံးခုန်သံ ရပ်တန့်သွားရလေတော့၏။

မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံရအောင် ကိုယ့်အရုပ်
လေးကို ဘယ်နားမှာ ဝှက်ထားရပါ့မလဲ....

ရှေးခေတ်ရာဇဝင်ထဲက 'တာနောယက္ခ'ဘီလူး
ကြီးလို တန်ခိုးဣတ္ထိပတ်တွေရှိရင်တော့ ကိုယ့်အရုပ်
လေးကို 'ကျွတ်'ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံထားမိ
မှာ အမှန်ပါလေ....

(နေမျိုးကျော်စင်)

ဆုတောင်းချီးဆို

ဖျတ်!ခနဲ

အာရုံထဲ ခွဲငြိ

ရင်ခုန်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့....ငါ

ချစ်ခြင်းရဲ့အတတ်ပညာကို

တစ်လုံးတစ်ပါးမှ

မတတ်မြောက် မကျွမ်းကျင်ခဲ့

နှူးညှံတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ

ချိုသာတဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်

သိမ်မွေ့ညင်သာတဲ့ ခြေတစ်လှမ်းမှာ

ငါ.....အငိုက်မိခဲ့ပြီး

အသက်ရှူလမ်းတွေက

ကမောက်ကမဖြစ်လို့ရယ်ပေါ့

အတွေးတွေ မျောလွင့်

စိတ်ကူးက ပျက်ပြယ်

အနာဂတ်က ဟင်းလင်း

(မင်း)သိနိုင်ပါ့မလား....

(ချစ်သူရယ်)

ပန်းပေယံရနံ့ကိုမှ

အမြတ်တနိုးနှစ်ခြိုက်တဲ့
ကိုယ့်လိုလူတစ်ယောက်ကို
ချစ်ခြင်းတွေ ဖန်ဆင်း
လက်ချင်းဆက်ခွင့် ပေးလှည့်ပါ....

အခန်း (၉)

‘မှားပြီ’ ဟူသည့်အသိက သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်ပြီး အဲဒီ
နောက်မှာ ‘နောင်တ’ ဟူသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်တိုက်လိုက်ခဲ့ပါ၏။
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ကြည့်ပါဦး... သူ့စေ့စပ်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့
ရင်ခုန်သံအစစ်ကို သူသိခဲ့တာလေ။

ဆံနက်ရှည်တို့က တင်ပါးဖုံးတဲ့အထိ မြောင့်စင်းပြီး သေ
သပ်စွာ စည်းနှောင်ထားတာ၊ ခေါင်းနောက်နားအနီးမှာ စပယ်
ပန်းကုံးတွေဖွေးပြီး တန်းလန်းလေး ပန်ထားတဲ့ပုံစံ၊ နဖူးလှလှ
လေးကို ပေါ်လွင်အောင် ဘေးခွဲလေး ပြီးသင်ထားတာ၊ မည်သည့်
ဆံနက်လေးမှ နဖူးထက် ရှိမနေ။

ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လေးကို ခပ်ရိုးရိုးအဆင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော်ငြား ငယ်နုသည့်မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ရှိရင်း စွဲအသက်ကို ခန့်မှန်း၍ရနိုင်ပါ၏။ ဧည့်သည်တွေကုန်ပြီအထင် နှင့် ရောက်လာပြီးမှ သူ့ကိုမြင်စဉ် အားနာရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မဝံ့မရဲ ပြုံးပြဟန်လေးက သူ့အာရုံထဲမှာ ရပ်ဝဲနေဆဲပါလေ။

ဘာဆက်လုပ်ရပါ့မလဲ။ သူက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စေ့စပ်ပြီးနေတဲ့ သတို့သားလောင်းလျာဖြစ်နေပြီလေ။

“ကြီးမေ မှာထားလို့ ဘုရားပန်းလာပို့တာ”

အန်တီနုသွေးငယ်ကို တီးတိုးပြောလိုက်သည့်အသံလေး က သူ့ရင်ထဲကို ချို့မြဲစွာ စီးဝင်သွားခဲ့တာအမှန်ပါ။ အန်တီနု၏ ‘တူမလေးလေ’ ဟု မိတ်ဆက်ပေးတာကိုတောင် သူ မကြားမိ အောင် ထိုမိန်းကလေးကို မင်သက်စွာဖြင့် သတိလက်လွှတ်ငေး နေမိခဲ့တာလေ။

အဘယ်မျှ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်ပါလဲ။ စေ့စပ် ပြီးတဲ့ သတို့သမီးလောင်းရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမလေးကိုမှ သူစိတ်ဝင်စား ခဲ့တာလေ။ ဘုရားရေ! သစ္စာမဲ့သူတို့ရဲ့ လွှားရာလမ်းက အဘယ် မှာလဲဆိုတာကို ပညာတတ်တဲ့သူ အသိဆုံးပါပဲ။ ဒါကိုသိနေပါ လျက်နဲ့ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးမျိုးကိုမှ ဖြစ်ရကယ်လို့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားရေ၊ မနီးသေးဘူးလား။ ဒီမနက် duty ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဟော! မာမိတောင် လာနှိုးချေပြီ။ တစ်ညလုံး ကောင်း ကောင်းအိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေပြီး ခေါင်း ထဲမှာ နောက်ကျိနေလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ ဒီလိုဖြစ်စရာလား။ အနာဂတ်ကို ကြိုစိစဉ်တတ်တဲ့သူ၊ ပန်းတိုင်ရှိရာလမ်းကိုလည်း ကြိုမြင်နိုင်တဲ့ သူလိုလူအတွက် ဤသို့မရေရာတဲ့ဖြစ်ရပ်က သွေး ပျက်စရာအဖြစ်ပါပဲ။

နေခြည့်ထက်များ လှနေလို့လား။ မဆိုင်လိုက်တာ။ နှင်း ဆီတစ်ပွင့်လို့ ငွားငွားစွင့်စွင့်လေး တောက်ပတဲ့အရှိန်အဝါတွေ နဲ့ ခေတ်မီ တင့်တယ်နေသည့်နေခြည်လိုမိန်းကလေးကို မချော မော မလှပဘူးလို့ ဘယ်သူက ငြင်းဆန်ရဲပါ့မလဲ။

ဒါဖြင့်ရင် နေခြည့်ထက်များ ငယ်နုနေလို့လား။ တစ် နည်းအားဖြင့်တော့ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ထက် ခြောက်နှစ်ခန့်ငယ်သည့်နေခြည်ပင် ဆံပင်တိုတိုညှပ်ကာ ငယ် လွန်းနေပုံပါပင်။ ဤကလေးမလေးကတော့ သူ့ထက် အနည်း ဆုံး (၁၀)နှစ်ကျော်ခန့် ပိုငယ်နေဦးမှာလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားရေ... ဘုန်းသင်္ဂါ”

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်းမှ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ရပါ၏။ စိတ်လေတယ်ဆိုတာ သူလိုအသက်(၃၀)အရွယ် အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်သင့်ပါသလား။ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် ဘုန်းသင်္ဂါ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ကျွန်တော် နီးနေပြီ မာမီ”

“အေးအေး... သားဒက်ဒီ breakfast စားဖို့ စောင့်နေပြီ။ ဆင်းလာခဲ့တော့”

ပြန်မဖြေဖြစ်။ လေးပင်သည့်အနေအထားဖြင့် ကုတင်ထက်မှ ပင့်နှေးစွာထပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတို့ကို စိတ်မပါသည့် နယ် တစ်လုံးချင်းဖြုတ်နေမိပါ၏။ မျက်လုံးအကြည့်တို့က မှန်ထဲမှ သူ့ပုံရိပ်ထံ ရောက်သွားလေသည်။ မနေ့ကတည်းက မလဲဘဲ ဝတ်ထားဖြစ်သည့် ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီက တွန့်လိမ်ကြေမွနေပါ၏။

ရင်ထဲမှာရော... ဒီလိုပဲ ကြေကြေကွဲကွဲဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ရင်ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာက တင်းမာနေပြီး ဆံပင်တို့က ဖြိုးသင်

ထားခြင်းမရှိသလို ပွယောင်း ရှုပ်ယုက်ခတ်နေလေ၏။

နုလုံးသားထဲမှာရော... ဒီလိုမျိုး ရှုပ်ပွနေတာပဲမဟုတ်လား။ နာကျင်မှုဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့သည့်သူ့ဘဝမှာ ဒီမျက်နှာနုလေးကို မြင်ချိန်မှစပြီး သူ့နုလုံးသားထဲမှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်မှုခံစားခဲ့ရတာလေ။

နုလုံးသား၏ပြဿသည့် နိမိတ်မျိုးစုံက သူလိုနုလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကို ရောက်စေဖြစ်စေသည်ပဲ။ လုပ်ခနဲ့အေးခဲသွားရသည့် အဖြစ်၊ အဲဒီနောက်မှာ ရင်ထဲစီးမျောသွားရသည့် ပူနွေးသည့် ခံစားမှု၊ ထို့နောက် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနာကျင်သွားရသည့် ဝေဒနာဘစ်ရပ်။

သွားပြီ ဘုန်းသင်္ဂါ။ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် နှုတ်၏စောင့်စည်းမှု ရှိသင့်သလို၊ နုလုံးသားကိုလည်း စောင့်စည်းအပ်သည်လေ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့နုလုံးသားကို အာမခံ မထားဖြစ်ခဲ့တာလိမ့်။ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် သင်ခန်းစာက နောက်ကျမှရတဲ့ ‘နောင်တ’တရားတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး လောကကြီးရယ်။

ရေပန်းကိုဖွင့်ချလိုက်စဉ် သူ့ခေါင်းမှစန္ဒြေ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲငဲ့စိမ့်သွားသည့်တိုင်အောင် ရင်ထဲမှအပူက မငြိမ်းနိုင်ခဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်တဲ့မီးပဲပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် အေးမြစို

၁၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

စွတ်တဲ့ အိုအစစ်ပေလော။ သူက ဒါကိုလုံးဝခွဲခြားမသိနိုင်သေးတဲ့ လမ်းလျှောက်ခါစ ကလေးငယ်လေးလို ဖြစ်နေပြီပဲ။

အိပ်ခန်းထဲမှ နာရီ Alum မြည်သံကြောင့် ရေချိုးတာကို အပြီးသတ်လိုက်ရပါ၏။ ဒီအချိန်ဆို ဆေးရုံသွားဖို့ Ready ဖြစ်နေရမှာလေ။ ခုတော့ ရေချိုးတုန်းပါလား။ သွားပါပြီ၊ ဘုန်းသင်္ကါရဲ့ နေ့စဉ်အချိန်ဇယားက အကုန်လွဲကုန်ပါရောလား။

ရေသုတ်ရင်း ဒီနေ့ဝတ်ရမည့်အဝတ်အစားရွေးရန် မိန့်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ဒီအလုပ်မျိုးကို သူ့ကိုယ်စား နေ့ခြည်လုပ်ပေးပါမလား။ မထင်ပါလေ။ မိုးလင်းတာနဲ့ သူမလည်း အလုပ်သွားဖို့ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ပြင်ဆင်မှုကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

'မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်' ဟူသည့်စကားပုံကို သူဘာကြောင့် လက်သင့်မခံချင်တာလိမ့်။ 'ဒိုးတူဘောင်ဖက်' ဆိုတာကိုရော သူ မနှစ်ခြိုက်တာအမှန်ပါ။ Shirt အဖြူတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်မိစဉ် လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးကို ဖျပ်ခေါ်မြင်ယောင်လိုက်မိလေ၏။

အန်တီနုထံ ပန်းစည်း လှမ်းပေးလိုက်ပါသည့် လက်ချောင်းဖြူလေးတစ်စုံ၊ မည်သည့်ရတနာပစ္စည်းမျှ ခြယ်သ

ဆင်ထားခြင်းမျိုး မရှိပါဘဲ ရှင်းသန့်နေသည့်လက်တံလေးကို အကျီလက်ပြတ် ဖက်ဖူးရောင်အောက်မှာ အရှင်းသား မြင်ခွင့်ရခဲ့တာလေ။

သူ့လက်မောင်းကို ချိတ်တွယ်ခဲ့သည့် နေ့ခြည့်လက်ကို တော့ ဘာကြောင့်မမြင်ယောင်ပါသလဲ။ မင်းတော့ ရူးခါနီးပြီးသင်ပါရဲ့ ဘုန်းသင်္ကါ။ သက်မောကို လေးပင်စွာချလိုက်မိပြီး အဝတ်သဲခြင်းကို စိတ်မပါပေမယ့် တာဝန်ရှိသေးတာမို့ စက်ရုပ်လိုပင် လုပ်လိုက်မိပါ၏။

ခါးပတ်ဝတ်အပြီးမှာ ရှပ်ကော်လံကိုပတ်လျက် Necktie ကိုချည်စဉ် ဒီအလုပ်ကိုရော နေ့ခြည် လုပ်ပေးမှာတဲ့လား။ သူမမျက်နှာကို ခြယ်သဖို့ပဲ အာရုံစိုက်နေရင် အခက်သားပါပဲ။ အလိုအံ့ဩမွယ်ကောင်းလေစွ။

အဘယ်အကြောင်းတွေကြောင့်များ သူ့ရဲ့သတို့သမီးခလားလျာကို ရှာကြအပြစ်မြင်နေတာလိမ့်။ ယူဖြင့်မယူရသေးခင် ဒီလိုမျိုး အပျက်ကိုပဲ သူမြင်တာ တရားပါ့မလား။ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ၊ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်ပါဦးလား ဘုန်းသင်္ကါ။

“ဒီနေ့ တယ်စီရိယနည်းနေပါလားဟေ့”

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် ဒက်ဒီမှတ်ချက်ပေး

က သူ့ခြေလှမ်းကို တုန်ခါနေရပ်စေလေ၏။ ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမကြည်တာမို့ မျက်နှာက တည်နေမည်သာ။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ သား”

“ကိုကလည်း။ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့သားကို ဒီလိုမေးစရာလား”

“နေကောင်းရဲ့လားဆိုတာ ဖျားနာတာကိုပဲ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး သိကီရဲ့။ စိတ်ရော... နေကောင်းရဲ့လားလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ပါတယ်။ မင်းသားက ညဘက်မအိပ်ထားသလို မျက်တွင်းဟောက်ပက်ရှုပ်နဲ့ duty ဝင်ရင် သူများပြောစရာဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မာမီသား ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အိပ်မပျော်တာများလား”

ဘာမှန်မှမစားဖြစ်ဘဲ ကော်ဖီကို သူ့မော့ချလိုက်မိပါ၏။ အရသာမခံပေမယ့် လျှာပူသွားတာကိုတော့ သူ့သိလိုက်ပါသည်။ သေစမ်း! ဒီလောက်တောင် သူ့သတိမထားရင် Operation theatre (ခွဲစိတ်ခန်း)ကို သူ့ဘယ်လိုဝင်မှာလဲ။ သတိထားစမ်းဘုန်းသင်္ဂါ။

“ဘုန်းသင်္ဂါ”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒက်ဒီ”

“မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးမေးခွန်းရဲ့အဖြေပါ သားရယ်၊ ဆရာဝန်ပြီးခါစ သတို့သားလောင်းရဲ့မျက်နှာမှာ လန်းဆန်းတက်ကြွဖျတ်လတ်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရိုးထုံးစံရှိရမှာ။ မင်းမျက်နှာက စိတ်ဖျက်နေတဲ့ပုံစံကြီးဖြစ်နေတာကိုး”

ကဲ! ဖူးဖိမရအောင်ကို သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေပါရောဇား။ ဒီလိုသာ သံသယဝင်စတမ်းဆိုရင် သူ့အပေါ် နေခြည့်စူးစမ်းခြင်းက သာပြီးဆုံးပေတော့မပေါ့။

“ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ ဒက်ဒီ၊ ထခြား ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး”

“ခေါင်းကိုက်ရင် ဆေးသောက်ဖို့ဆိုတာကို သားလို ဆရာဝန်ကို ပြောဖို့မလိုဘူး ဘုန်းသင်္ဂါ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်”

“မနေ့က နေခြည့်လေးနဲ့ စကားများ၊ များလာမိလို့ဇား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ”

“ဒါဖြင့် ဒီမနက်ရော Phone နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလား”

သူ နှုတ်ဆက်သွားပြန်ပါပြီ။ တာဝန်တွေ ထပ်များတိုးချေပြီလား။ ယခင်က ကိုယ့် Time Table နဲ့ကိုယ် စနစ်တကျ စီမံထားတဲ့အစီအစဉ်တွေကို ထပ်ဖြည့်ရတော့မှာထင်ပါရဲ့။ လက်တွဲဖော်ရတာနဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပိုထမ်းရပြီလို့ သူ့လိုမျိုး ဘယ်လိုလူသားမျိုးက တွေးမိပါလဲ။ သူတော့ ဦးနှောက်ချောင်ပြီ ထင်မိရဲ့။

ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် duty coat အိတ်ကပ်ထဲမှ Phone မြည်သံက ဒက်ဒီအမေးကို သူ့ရှောင်ဖြစ်စေရန် လမ်းဖွင့်ပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ၏။ နံပါတ်ကိုငုံကြည့်လိုက်စဉ် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်မိတော့သည်။ ပန်းနုနေခြည်မီလေး။

“ဟဲလို”

“Good morning ကို၊ အိပ်ရာနိုးပြီလား”

“အင်း... breakfast စားနေပြီ နေပြည်”

“ညတုန်းက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား ကို၊ နေ

ပြည်တော့ အိပ်မပျော်တာအမှန်ပဲ... သိလား”

“အင်း”

သံယောင်လိုက်မိသလိုဖြေရင်း ‘ဘာလို့လဲ’ ဟု သူ့ မမေးခါး ဒက်ဒီတို့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ရိပ်မြင်နေရပြီမို့ စားပွဲဝိုင်းမှ သူ့အသာထထွက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ မဆက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မတက်က Phone ဆက်လာသားပါပဲလား။

“ဘာလို့လဲလို့ မမေးချင်တော့ဘူးလား”

“နေခြည်ပြောမှ ကိုယ်သိမှာပေါ့”

“ပျော်လို့ပါ ကို၊ နေခြည်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလှတဲ့ အနာဂတ်မနက်ခင်းရောင်ခြည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ပြည့်စုံသွားလို့ပါ”

“ကိုယ် duty ဝင်ရတော့မယ်”

“ကားပေါ်ရောက်နေပြီလား”

“အင်း”

“ဒါဆိုလည်း ဒါပဲလေ၊ ညကျမှ ထပ်ဆက်လိုက်မယ်နော်။ Bye!...ကို”

သူ ပြန်မနှုတ်ဆက်မိဘဲ Phone ကို ပိတ်လိုက်မိပါ၏။ အနာဂတ်ရောင်ခြည်တဲ့လား၊ မင်းဘက်ကတော့ မှန်မှာပါနေခြည်

၁၁၈ မမသဒ္ဓါဇာတ်

ကိုယ့်မှာသာ... ကိုယ့်မှာသာ အနာဂတ်ပျောက်ကွယ်နေသလို
မျက်စိရှေ့မှာ မြူတံတိုင်းကြီး ကာဆီးပိတ်ဆို့နေတာကို ဘယ်သူ
တွေ့ကများ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၁၀)

“အဲဒါက ဘာသဘောလဲကွ၊ လဒ်မိုင်းမိုင်းပြီး ငါတို့
ရန်လုပ်မှာကို မရှောင်ချင်နဲ့ သိင်္ဂီ”

“အေးလေ... လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ရုံးခန်းထဲအတူဝင်လာသည့် နေမျိုးနှင့်ဝေမိုးတို့၏ ရန်
လုပ်စကားသံကြောင့် ဆေးကျမ်းဖတ်နေရင်းမှ သူတို့ကြည့်လိုက်
ရပါ၏။ စာကြည့်မျက်မှန်ကိုလည်း ချွတ်လိုက်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“သတင်းစာကိုင်ပြီး သက်သေပြရမှာလားကွ”

သူသိလိုက်ပါပြီ။ ဒီနေ့သတင်းစာတွေထဲမှာ သူနဲ့ပန်းနှုန်း

နေခြည်တို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းကဏ္ဍ ပါလာပြီကို။
မင်းတော့ နံပါတ်အတပ်ခံရပြီကော ဘုန်းသင်္ကါ။

“ငါတို့ကို ဘာမှမကျွေးတာတော့ တင်းတာမရှိဘူး”

“အေးလေ၊ ဝိုင်လျှိုလေး ဘတ်သွားတာ ဘယ်လောက်
အောင့်ရလဲ။ နှင်းတောင် ပြောနေသေး၊ ငါတို့ထက် မင်းအရင်
ဦးသွားပြီတဲ့”

“လူကြီးတွေ သဘောကျစိစဉ်တာပါကွာ။ Wedding
မှမဟုတ်တာကို”

“ဟ! မင်းစကားကြီးက ဘာလဲကွ”

“ဟုတ်ပါ၊ မင်းမျက်နှာက မပျော်သလိုကြီးဖြစ်နေပြီ။
ဘာလဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချစ်ဘဲ ဒီအဆင့်ထိ ဖြစ်
သွားတာမျိုးလား”

ပြောစရာဖြစ်ချေပြီ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ‘ချစ်တယ်’ဆိုသည့်
စကားလုံးကို သူ့နှုတ်က တစ်ခါမှမထွက်ခဲ့ပါဘဲ အခုလိုမျိုး စေ့
စပ်ပြီးခဲ့ပြီလေ။ ဒီစကားလုံးကို ပြောထွက်ဖို့ သူ ဆွံ့အနေခဲ့တာ
ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာလဲကွ သင်္ကါ၊ ပန်းနုနေခြည်သဘောမတူဘဲနဲ့တော့

ဒီကိစ္စအကောင်အထည်ဖော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ဆုံကတည်းက မင်းကို သူချစ်လို့သာ အခုလိုစေ့စပ်ပြီးတာပါ
သင်္ကါ”

သူ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် ငြိမ်နေမိပါ၏။ ဘယ်လိုပဲ
နေနေ၊ မျက်စိပဲ မှိတ်ထားထား၊ အာရုံထဲ စွဲငြိနေသည်က မျက်
နှာချိုချိုလေးပါပဲလား။ ခပ်ကွဲကွဲလေး လိမ်းထားသည့် သနပ်ခါး
ရနံ့ကိုပင် ယခုချက်ချင်းရလိုက်သည့်နှယ် ခံစားရတာကို သူ ဝန်
ခံချင်ပါရဲ့။

“မင်းဘက်ကရော”

“ငါ...”

“ဘာလဲကွ၊ ဆက်ပြောလေ”

“နေခြည်က လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးသင့်တဲ့မိန်းကလေး
မျိုးပါ။ ဒါကို ငါသိပါတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ မိဘစကားကိုနာခံပြီး ငါခေါင်းညိတ်လိုက်
ဘာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲအချစ်”

“အေးလေ၊ မင်းဟာက အချစ်မရှိဘဲ အိပ်လည်လည်

ခေါင်ညှိတ်ရအောင် အခုမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ရူးပါ့ကွာ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ လူဆိုတာ အရူးမျိုးချည်းပဲတဲ့။ ပညာရူး၊
ဥစ္စာရူး၊ အတ္တရူး၊ အချစ်ရူး၊ လင်/မယားတရားဆိုတဲ့ အရူးမျိုးစုံ
ရှိကြမှာပါ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူတော့ ဘာအရူး ဘယ်လိုအရူး
မှန်း သူ့ရွေးချယ်မပြောတတ်တော့ပါချေ။

“သင်က၊ မင်းဘာဖြစ်နေလဲ”

“မသိတော့ဘူးကွာ”

ထိုင်ခုံမှ လေးပင်စွာထလျက် မှန်ပြတင်းတံခါးအနား
မှာ သူရပ်လိုက်ပါ၏။ မိုးမကုန်သေးတာတောင်မှ လေက မအေး
ဘဲ ပူနေသည့်နှယ်ပင်။

“မင်းပုံစံက နောင်တရနေသလိုကြီး ဖြစ်နေပြီကွ”

‘နောင်တ’တဲ့၊ မကြားချင်ဆုံး စကားလုံးကိုမှ နေမျိုး
စသုံးချေပြီပဲ။ ဟုတ်တယ်... သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သည်းသည်း
ကြီး ခံစားနေရတဲ့ရောဂါက အဲဒီနောင်တပဲမဟုတ်ပါလား။

“ငါ နေခြည့်ကိုမချစ်ဘူး”

“ဘာ!”

“အဲဒါ ဘယ်ဘော့မှသိတာလဲ”

“စေ့စပ်တဲ့နေ့ ညနေပဲ”

“မင်းကွာ... သေချာမစဉ်းစားဘဲနဲ့ ခပ်မြန်မြန် ခေါင်း
ညှိတ်လိုက်ရတယ်လို့”

“အေးလေ၊ အလောတကြီးစိစဉ်စရာမှမလိုတဲ့ဟာကို
အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“မသိတော့ဘူး”

တကယ်မသိတော့တာအမှန်ပါ။ နဂိုက အစဉ်အမြဲတက်
ကြွ ဖျတ်လတ်နေတဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် အခု
တော့ အားမရှိတဲ့လူမမာနယ် ပျော့ဖတ်နေပြီလေ။ စေ့စပ်ပွဲပြီးမှ
ဖျက်ပေးပါလို့ သူ ဘယ်လိုပြောခဲ့မှာတဲ့လဲ။ အရှက်ကင်းမဲ့တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်ရဲရအောင် သူက ပညာမဲ့တစ်ဦးမှမဟုတ်တာဘဲ။

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦး သင်္ဂါရာ၊ အနေနီးရင် သံယောဇဉ်
ဆိုတာ ငြိတွယ်ပြီး အချစ်က မွေးဖွားနိုင်ပါတယ်။ အချိန်ယူပြီးမှ
ဖွင့်ပြောကြည့်လိုက်ပါ”

သူ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါရမ်းပြလိုက်မိပါ၏။ ဘယ်
လိုချစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့နှလုံးသားက နေခြည်နဲ့ပတ်သက်လာ
ရင် မအေးစက်စက်ကြီးဖြစ်နေတာလေ။ သေတော့မှာပဲ။ အလုပ်
ကို တက်တက်ကြွကြွမရှိဘဲ ဒီလိုသာ ထိုင်မိုင်းနေရင် သေတော့

နာမည်ပျက်ချေတော့မည်။

“မထင်ဘူး”

“ဘာကွ”

“သူ့ကိုချစ်နိုင်ဖို့လေ”

“ဘာလဲကွာ၊ မင်းဟာက မရေမရာကြီး”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မချစ်နိုင်ရမှာလဲ”

ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည့်အာရုံထဲမှာက စပယ်ပွင့်လေးရယ်ပါ။ အပြုံးနုနု ခိုတွယ်လျက် သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်နယ် ခေါင်းလေး အသာညိတ်ပြန်မှလွဲ၍ မည်သည့်အစိုစကားမှမပြောခဲ့။

ဖြစ်ဖူးကြပါသလား၊ ဒီလိုပထမဦးဆုံးအကြိမ်မှာတင် ရင်ထဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး စွဲလန်းမြတ်နိုးသွားတာကိုလေ။ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ ငြိတွယ်မိခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလား။

“ဟ! မေးနေတာ ဖြေလေကွာ၊ ဘာပိုင်နေပြန်တာလဲ”

မေးနေပြီ ကလေးရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ။ ဘေးမှာရှိနေတာက တစ်ယောက်၊ ရင်ထဲမှာရှိနေတာက သပ်သပ်တခြားတစ်ယောက်လို့ ကြွေငြာရအောင် ကိုယ့်အသက်က ငယ်သူမှမဟုတ်တာလေ။

“ငါ သူ့ကိုမချစ်ဘူး၊ အဲဒါအသေအချာပဲ”

“လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ မင်းတော့ ဦးနှောက်ပျက်နေပြီ”

တကယ်ပျက်သွားလိုက်ချင်တာပါ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။ အခုတော့ ဦးနှောက်ရှိတဲ့လူရဲ့ ပညာမဲ့လုပ်ရပ်ကို ဆက်လုပ်ချင်သလို ဖြစ်နေရတာမို့ ရှက်လွန်းလို့ လဲသာသေလိုက်ချင်တော့တာ အမှန်ပါလေ။

“ငါ နေခြည်မဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားလို့ပါ”

“ဘာ!”

“ဟာ! ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အဲဒီစေ့စပ်တဲ့နေ့ညနေမှာ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တာ”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“သူတို့အိမ်ကို ရောက်လာတာ”

“ကောင်မလေးက တော်တော်လှလို့လား သင်္ဂါ”

ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့်၊ လှလားတဲ့၊ ဖူးဖူးလို့ အန်တီနပြောပြီး မိတ်ဆက်သလို တကယ့်ကို ဖူးနေအောင် လှတဲ့ ဖူးသစ်စပန်းပွင့်လေးပါပဲ။

ဆံနက်ရှည်ထက်မှာ မနိတရဲ့ ခိုတွဲနေတဲ့ စပယ်တို့

လေးတွေနဲ့အပြိုင် အလှချင်းယှဉ်နေသလိုမျိုး မျက်စိထဲ စွဲနေခဲ့တာပါလေ။

“လှတာထက် ယဉ်ပြီး ချစ်ဖို့ကို ကောင်းနေတာ”

“ဟိုက်ရှားပါး! နေမျိုးဘော်ဒါလို့ မပြောရဘူး။ ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့လည်း Size တူ Guide တူပါလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သင်္ဂါ”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“မင်း အဲဒီကလေးမလေးကို စိတ်ဝင်စားမိတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ချစ်တာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကြည့်စမ်း! ပေါ်တင်ကြီးကို Fight နေတော့တာပါလား။ အင်းကျတော့ ဟိုချာတိတ်မကို အသည်းအသက်မက ချစ်နေပါလျက်နဲ့ သူ့အလှည့်မှာတော့ ကိုယ်ချင်းမစာနာ ပြောရတယ်လို့။ ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ငါ့ရင်တွေ ခြောင်းဆန်နေအောင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာကွ။ အဲဒါ သူ့ကိုချစ်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အေး... မင်းအထင်မှားနေတာပဲ သင်္ဂါ”

“ဘာရယ်”

“သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ။ မင်းနဲ့စေ့စပ်တဲ့ ပန်းနုနေ

ခြည်ဆိုတာ ထက်မြက်တယ်၊ ပုံစံက ခေတ်မီတယ်၊ Style ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မာနလည်းရှိတယ်။ ဒါက မင်း Favourite ဖြစ်တဲ့စံမျိုးမဟုတ်တော့ ဒါကို မင်းသဘောမကျချင်ဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မှာ အဲဒါတွေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး မင်းစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေမယ့် ကောင်မလေးကို မင်းမျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတာမျိုးလေ။ အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး သင်္ဂါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ခဏတာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာလို့ခေါ်တယ်”

မဟုတ်တာ။ တစ်ခဏာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက သူ့အာရုံထဲမှာ ဖျက်မရအောင် စွဲနိုင်မှာတဲ့လား။ မှားနေပြီ နေမျိုး။ ငါ သူ့ကိုချစ်မိနေတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါ သေချာပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တာကွ။ မင်းရဲ့သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ် လွန်ဆွဲပွဲမှာ မင်းနုလုံးသား ကြားမညပ်မိစေနဲ့”

အလိုလေး! တကယ့်ဆရာကြီးပါပဲလား။ ဒီကောင် ပြောဘုန်းကဖြင့် သူတို့တွေ ရယ်စရာအဖြစ်သာ ပေါ့ပေါ့လေးတွေးစိတ်ခွဲကြတာလေ။ ယခု သူ့အလှည့်ကျမှ ရင်ထဲမှာ လေးပင်မှုဆွေ တစ်ပြုံကြီးဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ကြည့်လည်းပြောပါ နေမျိုးရာ၊ ငါတို့ကောင်မျက်နှာ
က ဆီးရွက်သာသာလေးပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတာလား သင်္ဂါ”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“မင်း သေချာပြန်တွေး ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပါ။ သေချာ
တာတစ်ခုကို ရှာတွေ့မှာအမှန်ပဲ”

သူဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ အချစ်ဆိုတာ လူကို ဒီလိုပဲ
စိတ်ခွဲဟာ ဖြစ်စေတာမျိုးလား။ ကောင်းပြီလေ၊ နေမျိုးပြောတဲ့
အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။ ခဏတဖြုတ်
ယိုင်ခဲ့တာမျိုးဆိုရင်လည်း ကြာရင် သူ့အလိုလို မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက်ဖြစ်သွားရမှာလေ။

သေချာပါ့မလား။ ခဏလေး တွေ့ခဲ့ရုံလေးနဲ့တောင်မှ
ဒီမျက်နှာလေးကို သူမေ့မရနိုင်တာ။ နေခြည့်ဆီ မကြာခဏသွား
တိုင်း သူမနဲ့ ဒီလိုသာ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ဆုံခဲ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်
ရမလဲ။ သူ့စိတ် အနည်ထိုင်နိုင်ပါ့မလား။

သက်မောကို ရှိုက်လိုက်မိစဉ် duty ဝင်ရန် အချိန်ကျ
ပြီမို့ သုံးယောက်စလုံး ပြင်ရတော့၏။ တွေဝေမှုကင်းတဲ့လူကို
တွေဝေစေတာ၊ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်တဲ့လူကို ငေးဝိုင်စေတာ၊

အိပ်မက်မက်လေ့မရှိတဲ့လူကို အိပ်မက်တွေ ဖန်ဆင်းစေတာ။ စိတ်
ကူးမယဉ်တဲ့လူကို အာရုံမှန်မှိုင်းစေတာဟာ လူတွေတင်စားလေ့
ရှိကြတဲ့ ‘အချစ်’ဆိုတာများလား။ သူတကယ်မသိတော့ပါလေ။

~~~~~

အခန်း (၁၁)

ကားကို လမ်းဘေးနေရာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး မေမေမှာလိုက်
သည့် ပန်းသီးဝယ်ရန် ဈေးတန်းဘက် လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ သစ်သီး
တန်းမှာ အမျိုးအစုံရှိနေပြီး ကီလိုမာလကာသီးကြီးတွေ ရောင်း
တာကိုမြင်စဉ် သူ့မျက်နှာက အလိုလိုပြုံးသွားလေသည်။ ပြုံးမိ
မှာပေါ့။ သူ့ကလေးလေးက မာလကာသီး သိပ်ကြိုက်တာလေ။

“ကိုကိုဒေါက်တာကြီး”

လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဒီအမည်
ကိုခေါ်သံပါ ကြားရစဉ် သူ့ရင်ထဲမှာ အမြန်ရထားက စနုတ်ချွေ
ပြီး တွေ့လား... အဘယ်မျှ ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို တမ်းတမ်းတတလေး ဖြစ်မိစဉ်မှာ သူမက ရုတ်တရက် ရောက်လာတာလေ။

“ဖူးငယ်၊ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“သင်တန်းကဆင်းပြီး ဒီကိုပဲလျှောက်လာတာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ကိုကိုမျက်စိထဲ ဘယ်နှယောက်မြင်လို့လဲ”

နှုတ်ခမ်းက စုချင်လေပြီ။ ကဲ၊ ဒါမျိုးလေးကိုမှ သူမချစ်မိရင် ဘယ်မိန်းကလေးကို ချစ်မိမှာလဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက (သူ့ အထက်တန်း) သူမကို စာပြခဲ့ပြီး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့သည့်မိန်းကလေးရယ်ပါ။

အစ်ကိုရင်းသဖွယ် အားကိုးယုံကြည်ပြီး တွယ်တာခဲ့တဲ့ ဒီအဖြူရောင်သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဘယ်လိုများ သူ့အရောင်ဆိုးစုံ ပါမလဲ။ ခက်တယ်ဖူးငယ်၊ ကိုကိုရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း သာ အလိုလိုသိမြင်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ နော်။

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ အန်တီလေးကိုတော့ သင်တန်းလို့ပြောခဲ့ပြီး မြို့ထဲမှာ အတွဲနဲ့လျှောက်လိမ့်နေရင် ဘယ် နယ်လုပ်မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကြည့်! . . . စပြီ၊ ဖူးကိုမြင်တာနဲ့ စပို့ပဲ ကိုကိုသိတယ်။

သူ့ကို ကလေးလို့ထင်နေတုန်းပဲလား”

“ဪ... ကလေးမဟုတ်တော့ လူကြီးပေါ့လေ”

လက်သီးဆုပ်ဖွဖွက သူ့လက်မောင်းကို လာထုလေ၏။ ထိတထိ ကလိတာမျိုးဟု လူတွေထင်စရာဖြစ်ပေမယ့် မောင်နှမလို နေခဲ့တဲ့သက်တမ်းက (၁၀)နှစ်ခန့် ရှိပြီလေ။

“အန်တီဝါ ဘာမှာလိုက်လို့လဲဟင်”

“ပန်းသီး”

“ဖူး ရွေးပေးမယ်လေ၊ ကိုကိုရွေးတတ်လို့လား”

“ရွေးပါ ရွေးပါ၊ ရွေးလွန်းလျှင် မရ၊ သေးလွန်းရင် လှေတဲ့။ ကြည့်သာ၊ ရွေး”

မျက်စောင်းလှလှကလေးက သူ့ထံရောက်လာလေ၏။ သွယ်အိတ်ပြာလေးကို ရင်ဘတ်မှာပွေ့လျက် ပန်းသီးသည်ရှေ့ဆိုင်ချလိုက်တာမို့ သူ့ပါ လိုက်ထိုင်ရတော့သည်။ မတ်တပ်ရပ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

“ဘယ်လိုရောင်းလဲ”

“သုံးလုံးတစ်ထောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဈေးကြီးလိုက်တာ၊ လေးလုံးထားပေးလေ”

၁၃၄ မမသဒ္ဒါမောင်

“မရလို့ပါ အစ်မလေးရဲ့၊ လေးလုံးဆို ဒီဘက်က ယူပါ။ ဒါဆို ငါးလုံးရပါတယ်”

“ဟင်! အဲဒါတွေက အနာတွေပါတယ်လေ။ ဒီထဲကပဲ ယူမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်မယ့်ဟာကို”

သူရယ်ချင်လာပြီ။ ဈေးဝယ်ရင် ဈေးဆစ်ရတာမျိုးကို သူတို့ယောက်ျားလေးတွေ သေမလောက်လန့်ပေမယ့် ဖူးငယ်တို့လို မိန်းကလေးကဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစစ်နေချေပြီ။

“လေးလုံးပေးရင် အများကြီးဝယ်မှာနော်။ နှစ်အိမ်စာ ဝယ်မှာရှင့်”

“မရလို့ပါဗျာ”

“မရလည်းနော်၊ ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ အလုံးလှလှလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီကပဲ သွားဝယ်တော့မယ်။ လာ၊ ကိုကို”

တကယ်ထရပ်ပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်နေပြီမို့ ဈေးသည်ကို အားနာသွားရပါ၏။ ဒီချာတိတ်မကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

“နေပါဦး အစ်မလေးရဲ့၊ ကျွန်တော် ပိုပေးပါမယ်။ ဘယ်လောက်ဖိုး ယူမှာလဲ”

“သုံးထောင်ဖိုးလောက်ပေါ့၊ ပြီးရင် မာလကာသီးလည်း ယူဦးမှာ။ ဈေးလျော့ပေး”

ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့် ၁၃၅

“ဒါဖြင့် ဆယ်လုံးယူပါ”

“ဟင်! ဆယ်လုံးက နည်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဆယ့်တစ်လုံးယူဗျာ”

“ဆယ့်တစ်လုံးဆို အဝဘယ်တည့်ပါ့မလဲ၊ မရဘူး၊ ဆယ်နှစ်လုံးပေး”

“ကဲကဲ... ယူဗျာ၊ ယူ”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ အစကတည်းက ပြောတဲ့အတိုင်း ပေးရင် ပြီးရော။ မာလကာသီးကရော”

“မာလကာသီးက လျော့လို့မရဘူးနော်။ လေးလုံးတစ်ထောင် ပုံမှန်ဈေးဗျ”

“အင်းပါ၊ ပန်းသီးကို လျော့ပေးလို့ ထပ်မစစ်တော့ပါဘူး”

ကဲ၊ (၉)လုံးပဲ ရမယ့်ပန်းသီးက (၁၂)လုံးရချေပြီ။ မာလကာသီး တစ်ထောင်ဖိုးပါရွေးပြီးစဉ် သူ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဈေးသည်က ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ထောင်တန်ပြန်အမ်း၍ သူလှမ်းယူစဉ် သူမက သူ့လက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။

“ပိုက်ဆံအသစ်ပေးတာကို နည်းနည်းကောင်းကောင်း”

လေး ပြန်အမ်းပါရှင့်”

“အဲဒါပဲရို...”

“ရှင့်အိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်အများကြီးရှိနေတာ မမြင်ဘူးထင်နေလား။ နောက်မဝယ်ဘဲ နေလိုက်မှာနော်”

“ကဲပါ... ရော့ရော့”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

သူက ဈေးသည်ကို အားတုံအားနာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်မိ၏။ ချာတိတ်မကတော့ဖြင့် သူ့လက်ကိုချိတ်ပြီး ရှေ့ကိုချီတက်ချေပြီ။

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်လေ ကိုကိုရဲ့။ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟာ... ဖူးငယ်ကလည်း အိမ်ရောက်ရင် ထမင်းစားရတော့မယ့်ဟာကို တော်ကြာ ရင်ပြည့်ပြီး ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်ဦးမယ်”

“ထမင်းက ဘယ်အချိန်ထ စားစား၊ ရတယ်ကိုကိုရဲ့။

ဒါမျိုးက ဈေးထဲကြိုမှစားရတာ။ ဗိုက်အောင့်လို့ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ရင် ကိုကို ကုပေးမလို့လား... ပြော”

“ကဲ! စားစား၊ မယ်မင်းကြီးမ၊ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တာ

နဲ့ ရောဂါကိုအကြောင်းပြတတ်သေးတယ်။ တကယ်ပဲ”

“အဲဒါ ကိုကိုညှိမလေးလေ”

မေးဆတ်ပြပြီး ပြောတာမို့ အသည်းယားစွာဖြင့် နဖူးကို ဆံဖွဖွထုမိလေ၏။ အရင်စာပြတုန်းကလိုမျိုး ‘ဦးနှောက်ချောင်ချိ’ ဟု သူမ မရေရွတ်တော့ပါလေ။ မုန့်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြတော့ သူ့လက်ထဲမှ သစ်သီးထုပ်တွေကို စားပွဲခုံပေါ်တင်လို့ အယ်ရန် နေရာရှင်းပေးလေ၏။

သူက ဘေးဆိုင်မှ ရေသန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူး သွားဝယ်တာ ဘူးဖွင့်လျက် ပိုက်တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဖူးငယ်က ရေသားကိုသာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်သောက်လေ့ရှိတာကိုး။

“ရေနွေးသောက်မှာလား ကိုကို”

“ဟင့်အင်း၊ နေပါစေ”

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ညှပ်တစ်ပွဲပေးပါ၊ မုန့်ဟင်းခါးက ကြော် အိုးဘဲဥနဲ့၊ ညှပ်က ဗူးသီးခွဲနော်”

ကဲ! အကြိုက်မတူတာကိုလည်း မှတ်မိနေတုန်းပါပဲလား။

(၆)တန်းနှစ်ကစပြီး စာပြခဲ့ရတာမို့ (၇)နှစ်တာ နေ့စဉ်ရင်းနှီးနေခဲ့ပါ၏။ ဆယ်တန်းအောင်သွားတော့ လမ်းထဲမှာ မကြာခဏ ကြုံကလွဲပြီး သိပ်တရင်းတန်းမရှိဖြစ်တော့ပါချေ။ သို့သော်

ဖူးငယ်ကတော့ဖြင့် ယခုတိုင် သူ့အပေါ် စိမ်းသက်မနေပါချေ။

“အန်တီဝါရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါ့ဗျာ”

“ဦးဦးကျော်စင်ရော”

“ကောင်းပါ့၊ မကောင်းရင် ကိုယ့် အပ်ထိုးမှာကိုကြောက် လို့တဲ့။ နာစေးချောင်းဆိုးတောင် မဖြစ်ရဲကြဘူး”

“ဟင်းဟင်း... တစ်လမ်းတည်းနေပြီး မတွေ့ဖြစ်တာ တောင် ကြာပြီနော်။ မေမေတောင် မေးနေသေးတယ်”

“ကိုယ့်ကိုလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို အိမ်အလည်လာနှိုင်းရင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နေမကောင်းဖြစ်တယ်လို့ လူတွေ ထင်မှာစိုးတာနဲ့ မခေါ်ရဲတော့ဘူး”

မုန့်ပွဲတွေ ရောက်လာတော့ သူမက ငံပြာရည်း ငရုတ် သီးမုန့် အချဉ်တို့ကိုထည့်စဉ် သူ့လက်က တကာကာ၊ ဒီကလေး မက အချဉ်အစပ် တယ်စားသကဲ့။

“နည်းနည်းလေးပါ ကိုကိုရ”

“ဘာနည်းရမှာလဲ၊ ဒီလောက်အစပ်တွေစားရင် မျက်နှာ မှာ ဘုတွေဒစ်တွေ ထွက်တော့မှာပဲ”

“အမယ်၊ ဒီမှာ ဘယ်နှဖုရှိသလဲ၊ ကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ ဟွန်း...”

မျက်နှာကိုလှည့်ပြလိုက်တာမို့ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးက ရယ်လေ၏။ ဒီချာတိတ်မနဲ့တော့ ခက်တာပါပဲနော်၊ လူရှေ့မရှောင် တရင်းတနှိုးကြီးကို လုပ်ပြနေတော့တာပါပဲ။

“ကိုကို”

“အင်း”

“မမဒေါက်တာလှလှလေးတွေ တွေ့နေပြီလား”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

သူ သီးသွားတာမို့ ဖူးငယ်က ရေဘူးကို သူ့ထံကမ်း ပေးလိုက်လေ၏။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီထိုမေးခွန်းကို ကောက် ကာငင်ကာ မေးလိုက်ရတာပါလိမ့်။

“ဒါလေးမေးရုံနဲ့ သီးရလား ကိုကိုရ”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့”

“သိတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မြင်ချင်တာပေါ့”

“စပ်စပ်စုစု”

၁၄၀ မမသဒ္ဒါမောင်

“ကြည့်စမ်း! ကိုကိုမှာ တကယ်ပဲ ရည်းစားရှိနေပြီပေါ့
လေ။ ဒါကြောင့် ဖူးမေးတာကို မဖြေချင်တာကိုး”

“အာ... ဘယ်ကသာ၊ မရှိပါဘူး”

“မယ့်ဘူး၊ ကိုကိုကို မယ့်တော့ဘူး”

ခက်ချေပြီ။ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မုန့်ပန်း
ကန်ကို စွတ်မွှေနေလေ၏။ ရော်!... လူရှေ့သူရှေ့ ချော့ရပြီရ
ဦးတော့မှာပါလား။ ကျိတ်လိုက် နေမျိုးကျော်စင်ရေ။

“ဖူးငယ်က ရှာကြမကောက်နဲ့လေကွာ”

“ကိုကိုက လျှို့ဝှက်တတ်နေပြီကိုးလို့”

“ဘယ်မှာလျှို့ဝှက်လို့လဲ၊ မရှိတဲ့ရည်းစားအကြောင်း မေး
တာနဲ့ ကိုယ်က ကြုံရာမိန်းမ လက်ဆွဲခေါ်လာပြလို့ ဖြစ်မလား”

“ဒါဆို ခုန ဘာလို့ မလုံမလဲမူပျက်ရတာလဲ၊ ပြော”

“ဟောကြည့်... ထပ်တိုးပြန်ပြီ နောက်တစ်မူ၊ ဘယ်
လိုရှင်းရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ကျလဲ
အစ်မ”

“နေပါစေ၊ ဖူးရှင်းမှာ”

“ဘယ့်နှယ် ကလေးက ရှင်းမှာလဲ၊ ဒါ လူကြီးအလုပ်။
ရော့ပါ အစ်မ”

ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့် ၁၄၁

ခြေဆောင့်ချေလေပြီ။ သူ ဘာအမှားလုပ်မိပြန်ပြီလဲ။
ဘာပွဲပဲဖြစ်ဖြစ် Bill ရှင်းရတာ အမျိုးသားတွေရဲ့အလုပ်မဟုတ်
လား။ ဒါကို ဒီချာဘိတ်မ နားလည်အောင် သူမည်သို့ရှင်းပြရပါ
မလဲလေ။

အခန်း (၁၂)

“တိုင်ပြောမယ်”

“ဟောဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုမှ ဖူးကို အရင်လိုမချစ်တော့
တဲ့ဟာ။ မေမေတို့၊ ဖူးအဖေ၊ အချစ်တွေလျော့ကုန်ပြီလို့ တိုင်ကို
တိုင်မှာ”

“မချစ်တော့ဘူးတဲ့။ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဖူးငယ်
ရယ်။ ဒီရင်ထဲမှာ သူမတူတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ တစ်စစ တိုးပွားနေတာ
ကိုဖြင့် မင်းမှမသိနိုင်တာလေ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ခုမှတာဒုက္ခလဲ”

“ဪ၊ မဟုတ်တာ လိုက်လျစ်နေတော့ ဒုက္ခ မတလို့
တာကို တရမှာလဲ ဖူးငယ်ရဲ့”

“ပြီးတော့ လူကိုလည်း ခုထိ ကလေးလို့မြင်နေတာကို
လည်း မကျေနပ်ပေါင်”

“ဪ... နောက်ထပ်တစ်ပြစ်လား”

ကား dashboard ပေါ်မှစုည်းတွေကို ဟိုဟာကောက်
ကိုင် ဒီဟာကောက်ကြည့်ဖြင့် စပ်စုကာ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်း
လျက် ပြောနေပြန်လေ၏။ အင်း၊ ဒီပုံနဲ့တော့ သူ့ကိစ္စက အမှန်
ပြတ်တော့မယ်မထင်။

“ဖူးငယ်အိမ်ထဲ လိုက်လည်ရဦးမလား”

“မလိုက်ချင်လည်းနေပေါ့၊ ရတယ်”

“ဟာ... စကားကောင်းတောင် ပြောလို့မရတော့
လား။ အသည်းတောင် ယားလာပြီ။ အား...”

သူက အသည်းယားတယ်ပြောရုံရှိသေး။ ဖူးငယ်က သူ
လက်ဖျံကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဆိတ်လိုက်ချေပြီ။ အဲဒီလို အနိုင်ခံရတဲ့
အစ်ကိုလိုမျိုးပဲ သူ့အပေါ် သူမချစ်နေသလား။

“နာလိုက်တာကွာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်လား၊ ခါချဉ်လားမသိ”

ဘူး။ အဆိပ်တက်ပါပြီ”

“ကြည့်!...”

သူနာတာက ကိစ္စမရှိ၊ သူမလက်နုနုလေး နာကျင်မှာ
ကိုဖြင့် တွေးမိပုံမရပါလား။

“ခုတော့ နာတတ်နေပြီမဟုတ်လား။ ကိုကိုသာ ရည်း
စားရသွားရင် ဖူးကို အခုလို ကားကြုံတောင် ခေါ်တင်မယ်မထင်။
သူ့ Lady ပါလာတာနဲ့ ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ရင်တောင် ကံကောင်း”

သူရယ်မိချေပြီ။ မမြင်ရတဲ့လူကို မှန်းဆပြီး အူတိုနေပုံ
က ရယ်စရာဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီလိုကောင်မလေးနဲ့သာ ချစ်သူဖြစ်
ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေသာ သူတို့စုံတွဲကိုမြင်ကြရင်တော့
အတင်းပြောကြမှာမမှန်ပါ။ ကလေးကိုမှန်ပေးကြိုက်လို့ အနိုင်
ကျင့်ခံရတယ်လို့လေ။

“ကိုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်မိသေးပါဘူး ဖူးငယ်ရာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အခု ကိုကိုအသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“ဘာလုပ်ပြန်ဦးမလို့လဲ”

“မေးတာကိုသာ ဖြေပါကိုကိုရ”

“(၂၉)ကျော်နေပြီ”

“ဟင်း... ဖူးထက် (၉)နှစ်တောင် ကြီးတာကိုများ ဒီ အရွယ်ထိ ရင်မခန့်ဖူးဘူးဆိုတာ ကိုကိုညာပြောတာပဲ။ မယုံရေးချ မယုံ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ အခုထိ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူးလို့ပဲ ပြောတာပါ ဖူးငယ်ရဲ့။ ရင်မခန့်ဖူးဘူးလို့ မပြောမိပါဘူး”

“ဖူးပြောတာ ဆန်းဆန်းပြားပြား ထူးထူးခြားခြား ရင် ခန့်တာကို ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ပါ၊ ထူးထွေဆန်းပြားစွာ ရင်ခန့်တာကိုပဲ ကိုယ် ပြောတာပါ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပြော၊ ဘယ်ကောင်မလေးကို ရင် ခန့်တာလဲ”

“မင်းကို”ဟု ယောင်ရမ်းထွက်တော့မည့်နှုတ်ကို ဆင်ခြင် ရပါ၏။ ဖူးငယ်က သူ့ကို အစ်ကိုလိုဆရာလို ရိုသေချစ်ခင်မှုနဲ့ သိလျက်နှင့် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ရဲတယ်အပြော ခံရရင်တောင်မှ သူ့သိက္ခာထက် ဖေဖေတို့မျှက်နှာက ပိုအရေး ကြီးနေတာလေ။

“ဟင်လို့”

“နောက်တော့ ပြောမယ်”

“ကြည့်စမ်း! လူကို Korea ဇာတ်လမ်းလို ဆန့်တင့်တဲ သားပြီး လုပ်ကြံတယ်”

“လေများမနေနဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“မြန်လိုက်တာ”

“မမြန်ချင်ရင် ကိုယ် ကမ္ဘာပတ်တော့မှ လိုက်ခဲ့၊ ချာ ဘိတ်မရဲ့”

“အို! ကိုကိုခေါ်လိုကတော့ လကမ္ဘာထိတောင် ဖူးလိုက် နိုင်သေးတယ်”

“အပြောကတော့ ယှဉ်မပြောနိုင်ပါလားနော်။ နေနေ၊ ကိုယ်ပဲ သယ်ပေးမယ်”

သစ်သီးထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲလိုက်တာမို့ သူ လှမ်းတားး ခိုက်ရပါ၏။ တစ်ထုပ်မှာ ပန်းသီး (၆)လုံးနှင့်မာလကာသီး(၂) လုံးစီ အတူတူပါတာမို့ လေးသင့်သလောက် အလေးရှိနေလေ သည်။

“အိမ်ထဲထိ လိုက်မယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ ဖူးငယ်ခေါ်ရင် အဝီစိအထိ လိုက်ရဲတယ်”

“အာ... ကိုကို အစုတ်ပလုတ်၊ ဘာအဝီစိလဲ။ နိဗ္ဗာန်

၁၄၈. မမသဒ္ဓါမောင်

ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“နိဗ္ဗာန်က ကိုယ်နဲ့အတူတူ လကမ္ဘာသွားရင်း ရောက်ဖူးမှာလေ။ အဝီစိက မရောက်ဖူးတော့ ဖူးငယ် ခေါ်ပေါ့”

ကျောကိုတုတ်တုတ်။ နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အိမ်ထဲဝင်စဉ် အထဲမှ အန်တီငယ် (ဒေါ်နုထွေးငယ်) ထွက်လာတာနှင့် ဆုံလေသည်။

“ဟော... မေ့သမီး ဘယ်က Taxi နဲ့ပြန်လာသလဲ မှတ်တယ်၊ သားနေနဲ့ကိုး”

“အန်ကယ်ရော အန်တီငယ်”

“မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်လေ။ နည်းနည်းကြာမှ ရောက်မှာ”

“ဒီမှာ အန်တီတို့ဖို့ တခြားအသီးတွေလည်း ဝယ်မလဲ၊ ပဲ၊ မေမေက ပန်းသီးတစ်မျိုးပဲ မှာတာနဲ့ ဒါပဲဝယ်ခဲ့ရတယ်”

“အားနာစရာ သားရယ်၊ အိမ်မှာလည်း သစ်သီးတွေရှိပါသေးတယ်။ ဒါက သားညီမ ပူဆာတာထင်တယ်”

“မပူဆာပါဘူး မေမေရဲ့၊ ကိုကို သူ့ဘာသာသူ ထုတ်ပေးတာပါ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ပြီးရင် ပေါက်ကရံစား”

“အိတ်က အောင်ပြဦးမယ်”

“မေမေကလည်း ကိုကိုရဲ့မှာ လျှောက်မပြောနဲ့လေ”

“ဘာလဲ၊ အပ်နဲ့ One set ဖြစ်မှာတော့ ကြောက်တယ်လေ”

သူပြောတော့ မျက်စောင်းခဲ့ပြလေ၏။ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိုက်မှာ အတူထိုင်လိုက်မိပေမယ့် အန်တီထံမှ ကန့်ကွက်သံထွက်မလာသလို အကြည့်ဖြင့် တားမြစ်တာမျိုးလည်း မရှိတာမျိုး တော်ပါသေးရဲ့။ ဖူးငယ်က သူ့နားကို ပိုတိုးကပ်၍ပင် ထိုင်နေသေးတာလေ။

သူကသာ စိတ်ထဲမှ အားနာပြီး မျက်နှာပူသလိုဖြစ်နေမယ့် ဖူးငယ်တို့သားအမိကတော့ ခါတိုင်းလို အရယ်အပြုံးထွက်ပါချေ။ သူ့အကျင့်သိက္ခာကို ရဲရဲယုံစားတာကြောင့်လည်း ခြိမ်းခြောက်နိုင်ပါသည်။

“သားသောက်ဖို့ တစ်ခုခု...”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ မုန့်စားခဲ့လို့ပါ”

“ဟော! ဒီကလေးမ လမ်းမှာ ဘာတွေစားခဲ့ပြန်ပြီလဲ။

အိတ်နဲ့ ညနေစာက လွတ်ဦးမယ်၊ ဖူးဖူးဟာလေ”

“မေမေကလည်း ဖူး မုန့်ဟင်းခါးလေးတစ်ပွဲပဲ စားခဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာကို။ အဲဒါလေးက လမ်းနည်းနည်းလျှောက်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်
ချောင်ကပ်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“တွေ့လား၊ နိုင်လို့ရတဲ့လူတွေ့ရင် အဲဒီလိုပဲ။ ကဲကဲ၊
မမဝါအတွက် ဘုရားပန်း အန်တီခူးပေးလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ ရပါတယ်”

“ဘာရပါတယ်လဲ သားရဲ့၊ နှင်းဆီခင်းထဲမှာ ပန်းတွေ
အများကြီးပွင့်နေလို့ ယူသွားလိုက်ပါ။ အဖူးလေးတွေ ခူးပေးလိုက်
ရင် မနက်ကျ သူ့ဟာနဲ့သူ ပွင့်သွားရော။ သားမေမေ သဘော
ကျမှာ”

ခြံထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အန်တီငယ်
စိုက်ထားသည့်နှင်းဆီခင်းမှ ရနံ့က မွှေးပျံ့လို့ပါလေ။ သူ့က ပန်း
မကြိုက်ပေမယ့် မေမေတို့မိန်းမတွေကတော့ ပန်းသရဲလို့ပြောရ
အောင် ပန်းကိုနှစ်ခြိုက်ကြလေ၏။

“မမဝါက အဝါကြိုက်တော့ အဝါများများပေးလိုက်မယ်
သိလား”

“လက်စွဲဦးမယ် အန်တီငယ်”

“အေးပါသားရဲ့၊ ဟိုကလေးမကိုသာခိုင်းမှ စူးမှာ။ အန်
တီက ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ကွယ့်”

နံဘေးမှကပ်ပါလာသည့် ဖူးငယ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်
လေ၏။ ဘယ်လိုပဲ မျက်နှာကို အမျိုးမျိုးပြောင်းပါစေ၊ ချစ်စရာ
ကောင်းသည့်အနေအထားကတော့ မပြောင်းလဲပါလေ။ ဒီလို မိန်း
ကလေးကို မြင်တဲ့ယောက်ျားတိုင်း စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိမှာတဲ့လား။

ဟိုတလောကလေးကပဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘုန်းသင်္ဂီ
တောင် ရင်ဖွင့်ပြသေးတာ။ သူ့မြင်တဲ့မိန်းကလေးပုံစံက ဖူးငယ်
ပုံစံလိုမျိုးဖြစ်နေတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက သူ့စိတ်ထဲ မနိုးစနေနှင့်
တောင် ဖြစ်သွားရသေးတာလေ။

သူ့ဖူးငယ်နဲ့ ဒီကောင် ဆုံစရာဘာအကြောင်းမှ ရှိမနေ
ဘာကို စဉ်းစားမိပြီးမှ သက်ပြင်းကျိတ်ချခဲ့ရတာပါ။ ရှိပါစေတော့၊
သူ့ကိုသာ ချစ်သူရနေပြီလားဆိုပြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲတွေ ပြောနေတဲ့
ဖူးငယ်မှာရော လိုက်ကြိုက်တဲ့သူတွေ ဒုန့်ဒေး ရှိနိုင်သည်ပဲ။

အလို! သူ့ရင်ထဲ ပူလာရပြန်ချေပြီ။

“ဖူးငယ်”

“ရှင်”

မျက်ဝန်းနက်တို့ ပင့်ကြည့်စဉ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ။ ဘယ်
လှုပ်ရမလဲ၊ အရင်ကတော့ သူ့မျက်စိရှေ့ ကြီးလာတဲ့ကလေး
ဆံပြီး ဖြူဖြူစင်စင်စိတ်လေး ထားခဲ့ပြီး အခုမှ သူ့စိတ်တွေ (ဖူး

ငယ်အပေါ်) ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်ချင်နေတာလေ။

“ကျောင်းမှာရော သင်တန်းမှာပါ ကြိုက်တဲ့သူမရှိဘူးလား”

“ဖူးကိုလား”

လက်ဝါးလေး ရင်ဘတ်ကပ်လျက် မျက်လုံးထောင့်ကပ် မေးလိုက်ပုံက တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်နေပါ၏။ ဒုက္ခပဲနော်၊ တခြားချာတိတ်တွေရှေ့မှာရော သူမ ဒီလိုမခွဲတရှိလုပ်ပြတတ်တာပဲလား။ ကိုယ်ရင်ပူရပါလား ဖူးငယ်။

“အင်း”

“ရှိတာပေါ့”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ချေပြီ။ ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်နေပါစေ၊ စသလိုပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ ဖူးငယ်ရယ်။

“ဘယ်နှယောက်တောင် ရှိသလဲ”

“အများကြီးပေါ့”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ အများကြီးတောင် ရှိမှတော့ တစ်ယောက်တစ်လေ ပြန်မကြိုက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ အနည်းဆုံး သူငယ်ချင်းတွေထဲကတောင် ဖြစ်နိုင်သေးတာလေ။

“ဖူးငယ် ပြန်ကြိုက်တဲ့သူရော”

“ရှိတာပေါ့”

သေစမ်း! နေမျိုးကျော်ဇင်။ ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်မိသလိုမျိုး မေးမိရတယ်လို့။ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသလို ဆောင် ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဖူးငယ်က သူ့မျက်နှာကို အတင်းလိုက် ကြည့်နေတာမို့ အန်တီငယ်ရှိရာဆီသို့ သူ့အကြည့်ရွှေ့ထားလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာရယ်ပါလေ။

“ရပြီသားရေ၊ ဒီလောက်ဆို မမဝါရဲ့ဘုရားကြေးပန်းဒုန်း ပြည့်လောက်ပြီထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ မေမေရေ၊ မေမေတူက ဖူးမှာ ချစ်သူရှိပြီထင်ပြီး စိတ်ကောက်နေတာ။ မျက်နှာကို ဝှုပ်ပုံနေတာပဲ”

“ဟယ်! . . . ဒီကလေးမလေးကတော့လေ၊ အစ်ကိုကို နောက်ရောလား”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည့်ဖူးငယ်မျက်နှာကို သူငေးကြည့်လျက် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၃)

“ငယ်ငယ်ကို အားနာစရာသားရယ်၊ အာလို့ ပန်းတွေ
ယူလာရတာလဲ။ လှကလွန်တော်”

“ဘုရားပန်းအိုးထိုးဖို့ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာပါ မေမေ”

“ဖူးငယ်လေးနဲ့ရော တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့တယ်၊ ဒီအသီးတွေဝယ်ကတည်းက အတူပြန်
ခဲ့တာ မေမေ”

မေမေက ညနေစာစားရန် ပြင်ဆင်နေပြီး သူကမ်းပေး
လိုက်သည့်ပန်းတို့ကို ရေအရင်ထောင်ကာ သစ်သီးတွေကို ရေ
ဆေးလိုက်ပါ၏။ မနက်စောစောမှ သစ်သီးဆွမ်း ကပ်မည်ထင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါသည်။

“သားသူငယ်ချင်း မောင်ဘုန်းတောင် စေ့စပ်ပြီးပြီ။ ဝေ
မိုးလည်း စန္ဒာနဲ့သေချာတာပဲ။ မေမေသားကရော”

“အာ... မေမေကတော့ လုပ်ပြီ”

“ဟဲ့! အတည်ပြောနေတာ သားရဲ့။ လူကြီးတွေပြောရင်
အမြဲပြောင်စပ်စပ်လုပ်ပြီး လျှော့ချခဲ့ပေါင်းများပြီ။ အသက်ပဲ (၃၀)
ထဲဝင်နေပြီဟာကို။ ရင်ခုန်ဖက်လေးတော့ ရှိသင့်ပြီပေါ့ နေမျိုး
ကျော်စင်”

ဟိုက်ရှားပါး! ခေတ်မီမာမိလို့ မပြောရအောင် သူ့မေမေ
က ဗန်းစကားပင် သုံးတတ်နေပြီ။ ‘ရင်ခုန်ဖက်’တဲ့လား။ သူ
တောင် တစ်ခါမှမတွေ့ကြည့်ဖူးတဲ့အသုံးအနှုန်းပါပဲ။

“ဟဲ့၊ ပြောနေတာကို ပြုံးစိစိလုပ်နေပြန်ပါပြီ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲပျော်ပျော်နေနေတာလေ မေမေရော။
ဒီလိုမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“အေးလေ၊ မေမေက ချွေးမဘယ်တော့ရမလဲ မေးနေ
တာပေါ့။ ဘယ်မလဲ ရည်းစား”

“မေမေက ချွေးမပဲ လိုချင်သေးတာဆိုတော့ တော်
သေးတာပေါ့။ ဟိုကောင် သင်္ဂါမာမိ အန်တီသီဂီက မြေးပါ တင်

ခါတည်း တန်းချီချင်တာတဲ့”

“ကြည့်! စကားကောင်းပြောနေရင် ဟိုရောရော ဒီရော
ရောနဲ့ ရောချပြီ။ မေမေမေးတာ အရင်ဖြေဦး”

“ဘာကိုလဲ”

“သားရည်းစားလေ”

“ရှိမှမရှိတာ မေမေရ၊ ဘယ်လိုခေါ်ပြလို့ရမှာလဲ”

“ညှိပဲ့ဟယ်၊ ဒီအရွယ်ထိ အပြီးမပေါက်မှတော့ မေမေ
သားကို မျှော်ဖင်နီလို့ပဲ လူတွေဝိုင်းခေါ်ကြတော့မှာပေါ့။ စိတ်
ညစ်ပါရဲ့”

မေမေမျက်နှာရှုံ့သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်။ နောက်
မှ သူ့ကိုနှိုင်းယှဉ်ပြောသည့်အကောင်ကြောင့် ထမင်းပွဲဝိုင်းပြင်နေ
သည့်မပြုံးက တဟိဟိရယ်ပြနေချေပြီ။ သူ့အမေက ဤသို့ဤ
နယ် သူနဲ့စိတ်အလွန်တူသည့်မိခင်ပါပဲ။

“မေမေ့နယ်ဗျာ၊ နှိုင်းစရာအကောင် ဒီလောက်ရှားရ
တယ်လို့”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေတောင် စွဲ
ကုန်ပြီဟာ။ မင်းက စွဲတာ မျက်စိပဲရှိတယ်”

ကဲ! တွေ့လား။ သူ့မေမေက ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလို

တစ်တစ်ခွခွ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပါ။ ညနေစောင်း စားလာသည့် မုန့်တစ်ပွဲက ဖူးငယ်ပြောသလိုပင် ဘယ်ချောင်ကပ်သွားမှန်းမသိ တော့ပါလေ။ ယခု မေမေတို့ညစာပြင်ဆင်ပေးနေတော့ ည (ရ) နာရီပင် ထိုးနေလေပြီ။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ သားကိုယ်တိုင် မရှာနိုင်ရင်တော့ မေမေ တာဝန်ပဲထား။ မေမေပဲ ရှာပေးရတော့မှာပေါ့”

“ဟာ! မေမေ၊ အရမ်းစွတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ သူ့ လို မချစ်ဘဲနဲ့ စေ့စပ်တဲ့အဆင့်အထိ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒီလိုပဲ လူကြီးချင်း တီးခေါက် ကြည့်ရမှာပေါ့။ နေပါဦး၊ မောင်ဘုန်းနဲ့ အဲဒီကလေးမက နည်း နည်းကြာကြာတွဲပြီးမှ စေ့စပ်ဖြစ်တာဆို၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလို အသံထွက်လာတာလဲ”

“မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ လူ မကပ်သလို ငေါင်စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေတာ စိတ်မချမ်းသာလွန်း လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အလှည့်မှာတော့ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မေမေ။ ကိုယ်မချစ်ဘဲနဲ့တော့ မိဘအလိုကျ မျက်စိမှိတ် မလိမ္မာနိုင်ပါဘူး။ အစောကြီးကတည်းက ကြုံပြောထားပါရဲ့”

မေမေမျက်စောင်းက သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။

မှန်တာကိုပဲ သူပြောတာလေ။ အခုလောလောဆယ်မှာ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်နေရတာ ဘုန်းသင်္ဂါပဲမဟုတ်လား။

“ဒီလောက်တော့ မေမေလည်း သိပါတယ်သားရဲ့၊ သား စိတ်မပါဘဲနဲ့တော့ မေမေတို့က အတင်းရိုက်မပေးစားပါဘူးကွယ်”

တော်သေးတာပေါ့။ သူ့အပေါ် မေမေတို့ ဒီလောက် နားလည်ပေးနိုင်တာကို။ ဖေဖေပြန်မရောက်သေးတာမို့ ထမင်း စားစောင့်ရင်း ရင်ပူလာသည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေဘူးကို ထုတ် ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ရေငွေ့သောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဖူးငယ်လေးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိတယ်လို့ များ သားကြားသလား”

“ဖူး! ဖလူး!...”

“ဟဲ့၊ ဪ၊ ဒါလေးမေးမိတာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ အလန့်တကြား”

ဒီတစ်ခါဖြင့် ရေသီးတာမဟုတ်ဘဲ နှာခေါင်းထဲ ဝင်သွား သည်အထိ ကသိကအောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ ဖူး ငယ်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့်မှာ အယောင်ယောင်အမှား မားနဲ့ ဖြစ်နေရတာပါလေ။

“မေမေက ကျွန်တော်နဲ့ဖူးငယ်ကိုများ”

“အေးလေ၊ ကိုယ့်မျက်စိရဲ့ ကြီးလာတဲ့ကလေးက ဝို
စိတ်ချရတာပေါ့သားရဲ့။ ချစ်သူတွေဘာတွေ တစ်ခါမှမထားဖူး
မရှိဖူးတဲ့ကလေးလောက် အပြစ်ကင်းစင်တာမျိုး ဘယ်မှာသွား
ရှိနိုင်မှာလဲ။ ဘာလဲ... သားက ဖူးငယ်ကို သဘောမကျလို့
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သက်တူတန်းတူထဲကဆိုပြီး မောင်ဘုန်း
လိုမျိုးတွေ ရွေးဦးမလို့လား”

“အာ... ဖူးငယ်က ကျွန်တော့်ထက် အသက်အရမ်း
ငယ်လွန်းလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြီးရင်မှီ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့။ မေမေတို့လို
သူတို့လည်း ပြည့်စုံတန်သလောက် ပြည့်စုံတာပဲဟာ။ ဒီခေတ်
ကြီးထဲမှာ ဒီလိုအိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းပြီး မိန်းကလေးပီသတဲ့ ဗိုင်း
ကောင်းကျောက်ဖိကလေးမျိုး ရှာကြည့်စမ်းပါသားရဲ့။ တစ်ရာမှာ
တစ်ယောက်ရှိရင် ကံကောင်း။ မိန်းကလေး အသက်ငယ်တာက
ကိစ္စမရှိဘူးကွယ့်”

သူ့ Plan နဲ့သူ မေမေကတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲလား။
ဟိုဘက်က အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမှန်းမသိ တစ်ဖက်သတ်

နေတာကတော့ အံ့သြပါရဲ့။

“သူ့မိဘတွေသဘောက ရှိသေးတယ်လေ မေမေရဲ့”

“အို! မေမေတို့နဲ့ ငယ်ငယ်က ဒီလောက်ရင်းနှီးကြတဲ့
ဟာပဲ”

“ရင်းနှီးတာနဲ့ပဲ သမီးတော့ မပေးပါဘူးမေမေရာ”

“ဟဲ့၊ ဪ၊ ပြောရဲဆိုရဲရှိတာကို ပြောတာလေကွယ်”

“ပြီးတော့ ဖူးငယ်ကလည်း သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့
ကျွန်တော့်ကိုချစ်နိုင်ဦးမှ”

“အလိုတော်! ဒီလောက် အရိုးများချွေးခါးဖြစ်နေရင်
လည်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်ရှာရွေးလာလိုက် ဒေါက်တာနေမျိုး
ကျော်စင်ရဲ့။ တကတည်းမှ၊ ပြောရတော့ လက်ပေါက်ကပ်တယ်၊
ဟွန်း...”

မေမေက သူပြောသမျှ ကန့်လန့်တွေချည်းမို့ စိတ်မရှည်
သလို အော်ချေပြီ။ ခက်တာပဲ၊ သူကလည်း သူပါ။ စိုးရိမ်စိတ်
တွေ တအားများပြီး တင်ကြိုစိတ်ပူတာ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။
ဘွေဝေတတ်တဲ့လူမဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ရေးကိစ္စကတော့ အမှား
ကင်းစင်ချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“ဒီသားအမေတွေ ဆူဆူညံညံနဲ့ပါလားဟေ့၊ အာတွေ

ပြောနေကြတာလဲ”

ကဲ! ကုမ္ပဏီကပင် ဖေဖေပြန်ရောက်လာပေပြီ။ မေမေက ဖေဖေအတွက် သံပရာရည်အေးအေးလေး ဖျော်ကာ လာအေးရင်း သူ့ကိစ္စကို တိုင်လေတော့၏။ ခုမှ (၁၀)တန်းကျောင်းသားလေးဘဝ ပြန်ရောက်ပါရောလား နေမျိုးကျော်ဇင်။

“ဒီမယ်လေ၊ အစ်ကိုသားကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ကိစ္စလေး တိုင်ပင်ပါတယ်။ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်နေလို့ စိတ်တိုနေတာ”

“ပြောပါဦး၊ ဝါက ဘယ်သူနဲ့သဘောတူချင်လို့လဲ”

“ငယ်ငယ်သမီးလေးပဲ ရှိတာပေါ့အစ်ကိုရဲ့။ အဲဒါကို ငယ်လွန်းတယ်လေး ဘာလေးဆိုပြီး ချေးခါးအူများလုပ်နေလေရဲ့။ သူ့စိတ်ကြိုက် ခေါ်လာဆိုပြန်တော့လည်း လက်က ဗလာလေ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့၊ ဖေဖေတို့မျက်စိထဲမှာတော့ အဲဒီဖူးဖူးလေးပဲ ရှိတယ်။ တန်းတူတွေ ခြပ်တူတွေ ဂုဏ်တူတွေ ဘေးခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ အလို့ငှာအိမ်ပါ မိန်းကလေးမျိုးက ရှားတယ်သားရဲ့”

အလို! အားတက်သရောကို ကေးဝိုင်းတီးနေကြပါဗျေ

သား။ ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေက ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ ‘က’ နေချေပြီ။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ သူ့လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်ခြိုက်၊ မိဘတွေကလည်း သဘောကျဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလောက် ပျော်ရွှင်တည်ဆောက်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

“သားသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“ဖူးဖူးလေးကို သဘောမကျနိုင်ဘူးလားလို့ မေးနေတာလေ။ အခုဆို သူ နောက်ဆုံးနှစ်လားမသိ၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် OK ပဲ”

“ဖေဖေအတွေးနဲ့က ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒီလောက်ကတည်းက ကြံစိတ်ထားမှ တန်ကာကျတာ နေမျိုးရဲ့။ ဧဝံဇဝါလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကိုဖျောက်ပါဆိုတာ အခုထိ မပျောက်ချင်သေးဘူး။ ဆေးကျောင်းအမှတ်မပါ့မလား။ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းပဲ တက်ရင်ကောင်းမလားဆိုပြီး တွေဝေတတ်တဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းကလို လုပ်မနေနဲ့။ ရဲရဲတွေး ရဲရဲဆုံးဖြတ်။ သောကျုံးပဲ၊ Do or Die ပေါ့”

၁၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“သူ ဒီလိုစဉ်းစားနေပုံနဲ့ သူများ ဦးသွားမှ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်ဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် အစ်ကိုရေ။”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ခုနက ပျော်နေသည့်အပျော်လေးပင် ဘယ်ပျောက်သွားပြီမသိအောင် မေမေရိုက်ချက်က ပြင်းပဲ။ သူ့မျက်နှာ အီလယ်လယ်ဖြစ်သွားတာကိုမြင်တော့ ဖေဖေက ကျိတ်ပြုံးချေပြီ။

“ကျွန်တော်က ဖူးငယ်ဘက်က တွေးပူမိတာပါ ဖေဖေရ။”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့ကိုစာပြပေးခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ ဆရာလို ရှိသေတာရော၊ အစ်ကိုလို လေးစားတာပါ ရှိနေတာဆိုတော့ ရုတ်တရက် ဒီလိုမျိုးပြောတာကိုသာသိရင် သူစိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးတာပါ။”

“ဟဲ့! အဲဒါမှပိုပြီး အားကိုးယုံကြည်မှာပေါ့ သားရဲ့။ နီတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံတော့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်လေး တိခနဲပြတ်မှ ကျွန်တော်သေမှာ”

“ကဲကဲ... ကိုယ်တို့လူကြီးတွေ စကားတောက်ကြဦး

ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့် ၁၆၅

လဲဦး ဝင့်ဝါရေ၊ မင်းသားက မလုံတဲ့အိုးကို ဟိုနားဒီမိနဲ့ ငါအကုန် ခြင်နေပြီ”

“ဗျာ! ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့လဲ ဖေဖေရဲ့”

“မင်းစာသင်ပေးခဲ့တဲ့တပည့်မကို စိတ်ဆိုးမှာစိုးပြီး ဖွင့်မပြောဘဲ အံ့ပုန်းချစ်နဲ့ချစ်နေတာကို ပြောတာလေ”

“ဟာဗျာ”

“မင်းဖွင့်မပြောရဲမှတော့ ဖေဖေတို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက်ဗိုလ် သားရယ်။ အာဂဆရာဝန်ပါလားနော်”

သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ထမင်းစားခန်းမှ ထလာစဉ်မိတော့၏။ အလိုလေးနော်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖူးငယ်အပေါ် မေတ္တာစိတ်တွေ ယုံစိတ်နေတာကို ဖေဖေဘယ်လိုမျိုး မြင်သွားရတာပါလိမ့်။ ရှက်ဦးပါပဲလား။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဖူးငယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်မပြောချက်ဘဲ အဝေးက ငေးကြည့်ရုံနဲ့ နှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုလို ဖေဖေတို့လူကြီးတွေ ပံ့ပိုးစိစဉ်တာကိုသိရင် မင်းငြင်းဆန်လိုက်မှာလား။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်လှည့်ပါ။ စာဘက်ထဲသားချစ်ခဲ့လေမယ့် အချစ်ရေးရာမှာ သူ့ဖွင့်ခဲ့တဲ့ကိုယ်လိပ်စာကို

၁၆၆ မေသဒ္ဒါမောင်

ဝဲညွာထောက်ထားစိတ်နဲ့ ခေါင်းပြန်ညှိတ်လှည့်ပါလားကွယ်။
ဪ... ကိုကိုဖူးငယ်ရယ်။

~~~~~

အခန်း (၁၄)

ကားကို ခပ်မှန်မှန်လေး မောင်းခဲ့ပါတ်။ ဆောင်းတွင်း
ရောက်ပြီမို့ နှင်းတို့က မိုးလင်းသည်နှင့် ကျချေပြီ။ ဒါတိုင်းတော့
ဒက်ဒီနှင့်အတူ လမ်းထလျှောက်ချင်လျှောက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ
ငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ Tennis ရိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ခုတလောက
တော့ သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အောင် ကျင့်နေရသည်မို့ ဘော်ဒါ
တွေနှင့်တောင် (ဆေးရုံမှလွဲ၍) သိပ်မဆုံဖြစ်ပါချေ။

အခု သူထွက်လာတာက ခပ်စောစော မနက် (၆)နာရီ
ခန့်ပါ။ ရာသီဥတုက ဒီအချိန်မှာတောင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေလေ
ပြီ။ အိမ်ထဲအောင်းနေရတာ ပျင်းသလိုလိုဖြစ်လာတာမို့ စိတ်ချပြ

လက်ပျောက် ထွက်လာခဲ့တာပင်။ အပေါ်မှာ ဂျာကင်အပါးစားလေး သာ ကောက်ထပ်စွပ်လာတာမို့ အအေးဓာတ်ကို သိပ်မကာကွယ် နိုင်ပါချေ။

ကိစ္စမရှိပါ။ ရင်ထဲက စီးတောက်ကို မငြိမ်းသတ်နိုင်မှ တော့ ဒီလိုအအေးဒဏ်လောက်က အပျော့ပါလေ။ မြို့ထဲဘက် က ကားရှပ်တာမို့ မှော်ဘီဘက်သို့ ကားကိုဦးတည်လိုက်မိပါ၏။ အဲဒီဘက်မှာ ဒက်ဒီ ကျွဲကောခြံဝယ်ထားတာရှိသည်။ ခြံစောင့် မိသားစုနှင့်အလုပ်သမားတွေကို တစ်လတစ်ခါ သူ လခသွားရှင်း လေ့ရှိတာမို့ ဒီလိုကြားရက်ကြီး ရောက်သွားလို့လည်း ပြဿနာ မရှိပါချေ။

“တိ၊ . . .”

ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့်ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံပေးလျက် သူရောက်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ပါ၏။ အဆောင်သဘောမျိုး ဆောက်ထားသည့် သစ်သားတန်းလျားဆီမှ ဦးမောင်စိန်က တအံ့ တဩ ထွက်ကြိုလေသည်။

“(၂၁)ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့လား ဆရာလေး”

“မရှိပါဘူး ဦးမောင်ရဲ့၊ ဒီလိုပဲ OFF ရက်မှာ ပျင်းလို့ ထွက်လာတာပါ”

“လာရင်လည်း ကြိုအကြောင်းကြားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်းကောင်းကောင်းလေး ချက်ကျွေးနိုင်မှာ”

“ရှိတာနဲ့ပဲ စားလို့ဖြစ်ပါတယ် ဦးမောင်။ ကျွန်တော်က အစားချေးများတဲ့လူမှ မဟုတ်တာဘဲ”

ဦးမောင်စိန်၏အမျိုးသမီး မဖော့က သူထိုင်လိုက်သည့် ကွပ်ပျစ်မှာ အကြမ်းအိုး ပြင်ပေးလေ၏။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော်က ဆာနေသည့်ခိုက်ကို အချက်ပေးလေပြီ။

“ကျွဲကောတွေ ခူးလို့ရပြီလား”

“တချို့အပင်တွေ ရပြီလေ၊ ဒီနေ့ပဲ စခူးနေပြီ။ အဆာ ခပြအရင်စားပြီးမှ ခြံထဲလိုက်ကြည့်လေ”

“ကျွန်မက ဟိုစဉ်းသည်ကလေးပဲ ရှိမယ်ထင်လို့”

“ရပါတယ် မဖော့ရဲ့၊ ဆရာမလေးက အဆင့်အတန်း မခွဲပါဘူး”

“ဪ . . . ကျွပ်တူမလေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဆိုလို့ ခေါ်လာတာ။ စောစောကလေးတင် ရောက် ဘယ်၊ သွားခေါ်လိုက်ပါ မဖော့ရဲ့၊ ကလေးလည်း ဆာရောပေါ့။ အစောကြီး ထလာရတာ”

မဖော့က ခြံထဲသို့ လမ်းသွယ်လေးမှ ဝင်သွားလေ၏။

ဦးမောင် ငဲ့ပေးလိုက်သည့် အဖန်ရည်ခွက်ထဲမှ လက်ဖက်ခြောက် ဖတ်လေးက ထောင်နေတာမို့ စိတ်ထဲမှ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ညဉ့်သည်လာတတ်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိတာကိုး။

“လာလာ၊ ကလေး၊ ဒီမှာ အကြမ်းခြောက်လေးက မွေးလို့”

“ဖူးဖူးက ရေခွေးကြမ်းမကြိုက်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ သူက ရေအေးပဲသောက်တာ”

“ဒေါ်လေး ယူလာပေးပါမယ်ကွယ်”

‘ဖူးဖူး’ဟု ရေရွတ်သံ ကြားလိုက်ရစဉ် သူ့နားထဲ ဒီနီး ခနဲမြည်သွားသလို နှလုံးသားပါ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ခုန်သံက အဆက်မပြတ်ခုန်ပေါက်လာလေ တော့သည်။ အလို! အရုဏ်တက် နတ်သမီးလေးများ မြေပေါ် သက်ဆင်းလာလေသလား။

“အဲဒါ ကျုပ်တူမ ပေါက်ကျော်မလေ၊ ချိုမာတဲ့။ အဲဒါ သူနဲ့ကျောင်းအတူတက်တဲ့ကလေး”

ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ဂျင်းဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဘောင်း တီဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေး၏ဘေးမှာတော့ ဖက်ဖူးရောင် ပုံရိပ်လေးက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပါလာလေ၏။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်း

တာတောင်မှ ငြိမ်သံကဲ့ခြင်းအတိအကျပါလေ။

ကြည့်စမ်း! တိုက်ဆိုင်ပြန်လေပြီ။ (၂၁)။ သူ နေပြည်ကို ဝတွေ့တုန်းက June (21), နေပြည်နဲ့သူ စေ့ပပ်တာက Oc- tober (21), အခု ဒီနေ့က December (21), လေ။ ဒီ Lucky number (21) ကို သူဘာလို့မေ့နေရပါသလဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က သူ့ရဲ့အသက် (၃၀)ပြည့်မွေးနေ့ပါပင်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွေ့ချင်တာရော၊ နေပြည်နှင့်ရှောင် ချင်တာပါ အကုန်ပေါင်းပြီး ဒက်ဒီတို့ကိုပင် အသိမပေးဘဲ လစ် သွက်ခဲ့ခြင်းရဲ့အကျိုးရလဒ်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ နောက်ထပ်တစ် ကြိမ် ကြုံရခြင်းတဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ထိုင်၊ သမီး၊ ဒါ ဦးလေးတို့ခြံရဲ့ပိုင်ရှင်လေ။ ကောက် သွင်းပေါင်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။ စား... ကလေး”

အပြီးနုနုက နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်နှင့်အပြိုင် တောက် နေသလို မျက်ဝန်းနက်အစုံကလည်း ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် စိုလက် သောက်ပနေလေ၏။ လှလိုက်တာနော်၊ မနက်အစောကြီး ထလာ ခဲ့ရတာမို့ သနပ်ခါးပင်မလိမ်ဖြစ်ဘဲ ကပိုက်ရီပုံစံလေးကိုက ဆွဲ ဆောင်မှုအပြည့်နှင့်ပါလား။

“ဖူး သိတယ်”

“ဘယ်လို! သမီးက ဒီဆရာလေးကိုသိနေတယ်”

“သိတာပေါ့ ဦးဦးရဲ့၊ ဟိုတလောလေးကပဲ ဖူးရဲ့မမနဲ့
စေ့စပ်တဲ့အစ်ကိုကြီးပဲဟာ။ ဖူးကောင်းကောင်းကြီးသိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

အားလုံး အံ့သြသွားကြသော်ငြား သူကတော့ ရင်ထဲ
နှင့်သွားရတာပင်။ ‘မမနဲ့စေ့စပ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး’တဲ့။ အစ်ကိုကြီး
တဲ့လား၊ ချာတိတ်ရယ်။ ကိုယ်က နောက်ဆက်တွဲနံပါတ်ရှိနေတဲ့
လူတစ်ယောက်လို့ပဲ မင်းမြင်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။

“အစ်ကိုကြီး စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“အစ်ကိုကြီးခြံကို ဖူး လိုက်လည်သလိုဖြစ်တာကိုပေါ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သားချို”

“ဘာတုန်း”

ယောက္ခလျာလေးကို ‘ငဲ့ခေါ်’လိုက်တာမို့ ဟိုချာတိတ်မ
က သူ့ကိုမကြည့်သလို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရော်! သူကပဲ အပြစ်
ကျူးလွန်သူလို ဖြစ်နေရပြီထင်ပါရဲ့။

“သားချို ဒီမှာတစ်ပတ်နေချင်တယ်ဆိုတာ နေခဲ့လိုက်

လေ။ ဖူးပြန်ရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ လိုက်ပြန်လိုက်မယ်”

“ဟာ... ငါပြန်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်ဆိုတာကို”

“သားချို ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါဟဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အစ်ကိုကြီး
က ဖူးရဲ့အစ်ကိုကြီးပဲဟာ။ ဖူးကို အိမ်အထိပြန်လိုက်ပို့မှာပေါ့။
နော်၊ အစ်ကိုကြီး”

ကြည့်စမ်း! သူ့ကိုမေးခေါ်ပြ မေးလိုက်ပုံက အပိုင်ပါပဲ
လား။ တစ်ခါသာဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အပေါ် သူမ ဤ
မျှအထိ တရင်းတနှီးဆက်ဆံသတဲ့။ သူဝမ်းသာရမလို့ပင် ဖြစ်သွား
ရပါ၏။

“ရပါတယ်၊ မိုးမချုပ်ခင် ညနေပဲ ပြန်ကြတာပေါ့”

“တွေ့လား၊ အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ဆို”

ကြည့်ပါဦး... သူငယ်ချင်းရှေ့ ဂုဏ်ယူပြောနေပုံကိုက
ကလေးဆန်နေတုန်းပါပဲ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားအပြီး ခြံထဲ
သစ်သီးခူးတာကို လိုက်ကြည့်တော့ ကလေးလိုပင် လက်ခုပ်တီး
ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသည့်သူမကို သူ ပြုံးကြည့်နေမိပါ၏။

“လှလိုက်တာ၊ ဟိုအလုံးကြီးက အကြီးကြီးပဲ။ ပြတ်
ကျမယ်နော်၊ အဲဒါ အဖြူလား အနီလား”

“အနီ”

၁၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ပြန်ရင် ပူးတို့ပို့ အဖြူနဲ့အနီ နှစ်လုံးစီ လက်ဆောင် ပေးနော် အစ်ကိုကြီး။ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးရင် စားမှာ။ ပေး မှာလားဟင်”

“ပေးပါတယ်၊ သယ်နိုင်သလောက်သာ၊ ယူ”

“မသယ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ လေးကလေးနဲ့”

ဟန်မဆောင်တတ်မှန်း သိသာပါ၏။ အပင်တွေအောက် လျှောက်သွားစဉ် သူမခေါင်းထက်သို့ သစ်ရွက်ခြောက်လေး လွင့် ကျကာ တင်သွားလေ၏။ သူမက မသိပေမယ့် မြင်နေရသည့်သူ့ အပို့ စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်စေလေသည်။ ဖယ်ပေးလိုက်ရ မလား၊ တော်ကြာ တစ်မျိုးထင်ပြီး အထင်လွဲသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ ခက်ပါရောလား ဘုန်းသင်္ကါ။

“အိမ်မှာက ပန်းပင်တွေပဲ စိုက်တာဆိုတော့ ဒီလိုအသီး တွေ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ သိပ်လှတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး။ ဖျော် ဖို့လည်းကောင်းတယ်”

“အင်း”

သံယောင်လိုက်မိပေမယ့် သူ့အကြည့်က သူမဦးခေါင်း ထက် ရောက်မိသွားပြန်၏။ သူမအရပ်က ငါးပေ လေးလက်ခ မနီရှိတာမို့ နေခြည့်ထက်တော့ ပုတာပင်၊ သူ့မေးအောက်နား

ကြင်နာခွင့် ယုယခွင့် မြတ်နိုးခွင့် * ၁၇၅

သာရှိသည့်သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် ချာတိတ်မက ခဲနင်း ခြေ ချော်လေ၏။

“အမေ့!”

သို့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး လှမ်းဆွဲလိုက်တာ မို့ သူမကိုယ်လေးကို သူထိန်းပေးလိုက်မိသည်။ ဘေးတိုက်အနေ အထားရောက်သွားစဉ် သူ့လက်တစ်ဖက်က မရည်ရွယ်ဘဲ သူမ ဦးခေါင်းထက် ရောက်သွားပါ၏။

“ဘာလဲဟင်”

“အမှိုက်ဖယ်ပေးတာ”

ကျေနပ်ပြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန် လျက် မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေမိသော်ငြား သူမကဖြင့် ဘာမှမသိနား မလည်သည့် ကလေးလေးနှယ်ပါလေ။ မင်း တခြားလူတွေကို လည်း ဒီလိုပဲသဘောရိုးနဲ့ ပြုံးပြတတ်လေသလား။

“ဦးလေးက ကြက်သားကာလသားဟင်း ချက်ကျွေး မယ်တဲ့”

“ဟင်! ကြက်သားဆိုတော့ အိမ်မှာမွေးတဲ့ကြက်ကို သတ် မှာလား”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့”

“ဟယ်! ဖူးက ကြားသားမြင်သား မစားတတ်ဘူးနော်။
ဦးဦးကိုသွားပြောလိုက်ဦး။ ကြက်မသတ်ရဘူးလို့။ ငရဲကြီးတော့
မှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးလည်း မစားရဘူးနော်”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကျားသားမရှိပါဘူး တူမရဲ့”

“အို!... ဖူးပြောတဲ့ကြားဆိုတာ အဲဒီလို အဝါတစ်ရပ်
အမည်းတစ်ရပ် ကျားကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ နား
ထဲမှာ သတ်မယ်ဆိုတာကြားတာနဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ သတ်တာမြင်
တဲ့အကောင်ကို မစားဘူးလို့ပြောတာပါ”

“ဆရာလေးကို အားနာလို့ပါ ကလေးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးလည်း ဖူးစားသလိုပဲ စားမှာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရတယ်။ ငါးခြောက်မီးဖုတ်ကို ထမင်းရေဆမ်းပြီးပဲ
စားစား၊ ဖူးစားတတ်ပါတယ်။ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ နော်”

တကယ့်ကို မကြားဖူးတဲ့စကားတွေပါပဲလား။ သူမ ပြော
သလိုပင် ဦးမောင်တို့လင်မယား သူ့ကိုအားနာလိုက်ကြတာ မပြော
ပါနှင့်။ တကယ်ပဲ ငါးခြောက်မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းပေးတာကို သူမ
က ထမင်းပူပူထဲ သောက်ရေဆမ်းပြီး စားသလို သူ့ထမင်းပန်း
ကန်ထဲမှာပါ ရေတွေ သွန်ထည့်လိုက်တာမို့ တအံ့တဩ။

တကယ်ပါ။ သူ့တစ်သက် တစ်ခါမှမစားခဲ့ဖူးတဲ့ ထမင်း

ရေဆမ်းက ဘဝမှာ အချို့ပြန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။ အပြန်မှာ ညနေ
(၄)နာရီထိုးတာနှင့် မှောင်မှာစိုးပြီး ထပြန်ခဲ့ကြပါ၏။ ကားရှေ့ခန်း
မှာစီးရင်း ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတာမို့ သူ့ဂျာကင်ကို သူမဝတ်စေ
ရန် ချွတ်ပေးလိုက်မိလေသည်။

ခရီးပန်းသဖြင့် ခပ်နွမ်းနွမ်းအပြုံးကပင် လန်းလန်းဆန်း
ဆန်းဖြစ်စေပါ၏။ ကဲ! ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ
မှာ ဒီလိုပြည့်စုံတဲ့မွေးနေ့မျိုး ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ပါသလဲ။ Hotel
မှာ၊ Resturant မှာ၊ အိမ်မှာ တခမ်းတနားကျင်းပတာမျိုးလည်း
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ချစ်သူ (ကိုယ်ချစ်နေမိသူ)နဲ့အတူ Picnic ထွက်
သလို ပျော်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်တော့ပါ
လေ။

အခန်း (၁၅)

လမ်းထဲဝင်တော့ အမှောင်ရိပ်အချိန် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီ
လမ်းဆုံနားမှာ နေမျိုးကျော်ဇင် နေတာမို့ သူငယ်ချင်းနေသည့်
လမ်းပဲဟု သူမကိုမပြောမိ။ ဘေးကိုညွှန်ကြည့်မိစဉ် မနက်စောစော
အလာခဲ့လို့ထင်၊ မျက်တောင်လေးစင်းပြီး သူမ ငိုက်နေလေပြီ။

ထိုင်ခုံကို သက်သက်သာသာ ထိုင်လိုက်စေရန် လျှော့
ထားပေးတာက သူမကို ဤသို့အိပ်ငိုက်စေတာပဲလား။ 'အေးရိပ်
မြ'ဟု အမည်ပေးထားသည့် သူမခြံရံရောက်သည့်တိုင် မေး
စက်အိပ်ပျော်နေလေ၏။ ကားကို အသာလေးရပ်လိုက်ပြီး
ငြိုးမိလိုက်ပါသည်။

၁၈၀ မမသဒ္ဓါစောင်

ကားဟွန်းတီးလိုက်ရင် လန့်နိုးသွားမှာကိုး။ ဟိုဘက် (ပြတင်းဝဘက်)ကို ခေါင်းစောင်း၍ အိပ်ပျော်နေသည့်ချာတိတ်ကို ဘယ်လိုများနိုးရပါ့မလဲ။ မတော်လို့များ အိပ်မက်မက်နေတာ မျိုးဖြစ်နေရင် သူ့ကိုနှောင့်ယှက်သူဟု စွပ်စွဲဦးမှာလေ။

ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို ဟိုဘက်ရှေ့ ဆွဲယူတင်ထားတာနဲ့ သူမြင်နေရသည့်လည်တိုင်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ ကြည့်စမ်း သွေးကြောစိမ်းလေးတွေ မြင်နေရသည်အထိ သူမအသားအရောင် က ဝင်းဝါစိုပြည်လှသည်လား။ နဖူးပြင်ပြေပြေထက်ဆီမှ ကျနေ သည့်ဆံနွယ်စလေးက ပါးမို့ထက်မှာ မခိုတယ့် တင်လျက်ရှိနေ လေ၏။

အသာလေးဖယ်ပေးရန် သူ့လက်လှမ်းမီစဉ် လမ်းတစ် ဝက်မှာပင် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ရလေသည်။ ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုဘဲ သူ့ဘက် သို့ထိသင့်ပါသလား။ လာထိရသလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားရင် ဘယ် လိုလုပ်ရမှာလဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။

မနက်ခင်းတုန်းက သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြိမ် ဆွဲကိုင်လိုက်တာကို အမှတ်ရမိစဉ် သူ့ရင်ထဲ၌ သိမ့်ခနဲနွေးသွား ရလေ၏။ တကယ်ပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ ခံစားမှုနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ ဆံနွယ်နက်နက်လေးထက် တင်နေသည့်

သစ်ရွက်ဝါလေးကို ဖယ်ပေးချိန်မှာ သူ့ဘယ်လောက် တယုတယ နှင့် လုပ်မိသလဲဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးပါပဲ။

နောက်တစ်ကြိမ် အကြည့်ရောက်သွားစဉ် လည်တိုင် နုနုကို ငုံ့မွှေးချင်စိတ်က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။ အတင့်ရဲတယ်လို့ ဆိုလေ လော။ မတန်တရာပြုမူတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် သူထိန်းထားသမျှ သိက္ခာတွေ အကုန်ပြုတ်ကျတော့မှာလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ နေမထိထိုင်မသာ ထိန်းချုပ်နေရ ခဲ့အဖြစ်မျိုးပေပဲလား။ ခက်ပြီကော ဘုန်းသင်္ဂါ။

“အင်း... ဝါး”

တစ်ချက် လွန်ခနဲလူးလျက် ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးလေးဖြင့် အုပ်ပြီး သန်းရင်း သူမနိုးသွားလေ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရှည်လေး တွေ စိုစွတ်နေပြီး လက်ရှိအခြေအနေကို ခက်တီးထားမိသွားပုံရပါ သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“နိုးသွားပြီလား”

“ဖူးမေ့ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ဒီလိုတစ်ခါမှ မငိုက်ဖူး ဘူး အားနာလိုက်တာ”

“ခြံရှေ့ရောက်နေပြီ၊ ဖူးလေးကို မနိုးရက်လို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည့်နာမ်စားကို သူအချိန်မီ မဖမ်းမိလိုက်ပါချေ။ 'ဖူးလေး'တဲ့။ ခေါ်ခွင့်ရှိလို့လား။ အားလုံးက 'ဖူးဖူး'လို့သာ သူမကိုဝိုင်းခေါ်ကြတာလေ။ ကိုယ့်အခေါ်ကို ကိုယ်ရှက်ရွံ့အားနာသလို ဖြစ်မိသွားပေမယ့် သူမကဖြင့် သတိထားမိပုံမရပါချေ။

“နိုးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မေမေသာ သိရဦး ဖူး အဆူခံရတော့မှာ။ ဒီကပဲ ဆင်းလိုက်တော့မယ်လေ”

“မဆင်းနဲ့လေ”

သူ့လက်က သူမလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်ထားလိုက်မိ၏။ အို! အိစက်ညက်ညောအေးမြလွန်းတဲ့ အသားလေးပါလားနော်။

“ပစ္စည်းတွေ ချပေးရဦးမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ဟိ!”

ကားဟွန်းကိုတီးလိုက်စဉ် ခြံတံခါးကို လူတစ်ယောက်လာဖွင့်ပေးလေ၏။ ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ခဲ့ပြီး တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်! Taxi မဟုတ်ပါလား”

ဆီးညှို့ရောင်ကားကိုမြင်၍ (သူမမေမေဟု ထင်ရသည့်) အမျိုးသမီးကြီးက ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ သူအရင်ဆင်းလိုက်ပြီးမှ သူမဘက်ကတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်နယ် ချာတိတ်မက ရယ်လေသည်။

“ဘာကိုရယ်တာလဲ”

“ဒီလိုမျိုး ဖူးကို ဘယ်သူမှလုပ်မပေးဖူးလို့ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အခုမှပဲ အိမ်ရှေ့စံမင်းသမီးလေး ကျနေတာပဲ... ဟင်းဟင်း”

“သမီးလေး၊ သူက”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမှာ မေ့နေလို့၊ အစ်ကိုကြီးလေ မေမေ၊ မယန်းနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါလေ။ ဖူးရဲ့မေမေ ဒေါ်ခင်ထွေးငယ်ပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဪ၊ တူမလေးနဲ့စေ့စပ်တာ သားကိုး။ သားက လူချောပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

“သားချိုနဲ့လိုက်သွားတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ခြံပြစ်နေတာ မေမေရဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကားကြိုစီးပြီး ပြန်ခဲ့တာ။ အဟင်း... ခြံရှေ့ရောက်တော့ ဖူးအိပ်ပျော်နေတာကို သနားလို့ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးက မနီ”

ဘူးလေ”

“ကြည့်! ဒီကလေးဟာလေ၊ အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ သားရဲ့။ သမီးကတော့ သူ့အစ်မကို အလျော့ပေးရသလောက် သားတို့ အရွယ် အစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ရင် ဒီလိုနဲ့ ဆိုး ဆိုးနေကျကွယ်”

အလို! သူ့အရွယ်တွေတဲ့လား။ ဘုရား... ဘုရား... နေမျိုးသဘောကျနေတဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ ဖူးလေးများလား။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီအတွေး ဒီဦးနှောက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ သူ့ရင်ထဲ ချက်ချင်းပူလောင်သွားရတာလေ။

“မဝင်တော့ပါဘူး အန်တီ၊ သစ်သီးခြင်းပေးပြီး ပြန်တော့မှာပါ”

“ဘာသီးတွေလဲ သားရဲ့”

“နည်းနည်းပါပဲ အန်တီ၊ ကျွဲကောသီး၊ ရှောက်ချိုသီးနဲ့ နာနတ်သီးလောက်ပါပဲ။ နိုင်သလောက်ပဲ ယူလာတာပါ”

“ဒါနည်းမလား သားရဲ့၊ ရောက်လက်စနဲ့ဝင်လိုက်ပါ။ ညနေစာတစ်ခါတည်းစားပြီးမှ ပြန်လေ။ သမီးအစ်ကိုကိုခေါ်ပါဦး”

ညောင်ဝတ်ကျော့တဲ့ မိသားစုပါပဲလား။ ဖော်ရွေစွာခေါ်နေသည့် သူမမိခင်ထက် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်နေသည့်သူမ

ကြောင့် ခြေလှမ်းကိုရွှေ့ရလေပြီ။ ကားနောက်မှထွက်၍ ယူလာသည့် တောင်းနှစ်တောင်းအနက်မှ တစ်တောင်းကို ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် (သူမခေါ်တာ ဦးသောင်းဆိုလား) လူက အိမ်ထဲကို သယ်သွားပါ၏။

ညောင်ခန်းကိုဝင်လိုက်စဉ် ရှင်းသန့်လှပနေသည့် အပြင်အဆင်နှင့် ညောင်ခန်းစားပွဲထက်မှ သေသပ်လှပစွာ ထိုးထားသည့် အလှပန်းအိုးက ညောင်သည်ကိုဖိတ်ခေါ်နေသည့်နယ်ပါ။ အတွင်းခန်းအဝင်ဝန်းရှိ ဗီစီခုံပေါ်မှာရော၊ လှေကားအတက်နားရှိ ခုံထက်နာပါ အလှပန်းအိုးတို့က ပန်းအစုံဖြင့်ထိုးထားတာမို့ အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်သည့် အိမ်ရှင်မ၊ နေသည့်အိမ်ဟု ခန့်မှန်း သိသာစေလေ၏။

“လမ်းမှာ ဘာစားခဲ့ကြသေးလဲ”

“ဘာမှမစားပါဘူး၊ အခု ဆာနေပြီ”

“ဒီကလေးက လမ်းထွက်ရင် သွားရည်စာ သိပ်စားတာ သားရဲ့၊ ပြောလို့ကိုမရဘူး၊ မနက်ကရော ဘာဟင်းနဲ့စားခဲ့ကြသလဲ”

“ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ ထမင်းရေဆန်း”

“အလိုတော်၊ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းချက်မကျော့”

ဘူးလား ချိုမာက"

"ကျွေးပါတယ် မေမေရဲ့၊ ကြက်သားကာလသားချက် ချက်ကျွေးမယ်ဆိုတာနဲ့ ဖူးရဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကြက်သတ်မှာစိုးလို့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကျွေးခိုင်းလိုက်တာ"

"သမီးက စားတတ်ပေမယ့် သားက စားတတ်ဦးမှကိုး သမီးရဲ့။ ဒီကလေးကတော့ ခက်တာပဲ"

"စားတတ်ပါတယ်... အစ်ကိုကြီးလည်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား.. နော်"

သူ ပြုံးသာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့အကူငဲ့ လေးကို မျက်စိရှေ့ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာကိုး။ ထမင်းစားခါနီးမှာ ရေအမြန်ချိုးပြီးမည်ဆိုပြီး သူမရေသွားချိုးတာ နာရီဝက်ပင် မကြာ လိုက်ပါလေ။ အိမ်နေ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်စုံလေးနှင့်ပင် ချစ်စဖွယ် ဟန်က ပျောက်မသွား။ နားသယ်စပ်နားမှာ ခိုတွဲနေသည့်ရေစက် ကလေးကပင် သူ့ရင်ထဲ အသည့်ယားစေလေ၏။

"ဟဲ့! သနပ်ခါးလေးဘာလေး မလူး..."

"မလူးတော့ဘူးလေ မေမေရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးစောင့်နေရ မှာ အားနာလိုပါ"

"စားနော် သား၊ အားမနာနဲ့"

"အန်တီမစားသေးဘဲနဲ့ အားနာစရာကြီး"

"အန်တီက သားအန်ကယ်ကိုစောင့်ပြီးမှ စားမှာကွယ့်၊ မဆာသေးလို့ပါ။ သားတို့မောင်နှမက ခရီးကပြန်ရောက်လာတဲ့ ဟာ၊ ဆာမှာပေါ့။ စားနှင့်နော်။ သမီးက အစ်ကိုကြီးကို ဟင်းခပ် ဆည့်ပေးဦး"

"ဟုတ်"

လူကြီးပြောတဲ့အတိုင်း သူပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ တစ် မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်လာတော့၏။ ကြည့်ပါဦး၊ ငါးကြော်နပ်၊ ကန်စွန်းရွက်နှင့်မို့ကြော်၊ ကင်မွန်းချဉ်ရွက်နှင့်ငါးခေါင်းဟင်းချို၊ ခဲပတ်မွှေ၊ ငါးငါးပိချက်နှင့် တို့စရာက ရှောက်ရွက်၊ ခရမ်းကျွတ် သီး၊ သရက်သီးစိမ်း၊ သရက်ကင်းနှင့် သခွားသီးအတုံးလေးတွေ ပါပဲ။

"ကြိုက်လားဟင် အစ်ကိုကြီး"

"အင်း"

"ဖူးတို့အိမ်က ခြေလေးချောင်းသား ရှောင်တယ် အစ် ကိုကြီးရဲ့။ ဒါနဲ့ ကြက်သားရယ်၊ ကြက်ဥဘဲဥရယ်၊ ငါးနဲ့ပုစွန်ရယ် လုံးချာလည်လိုက်နေရော။ ငါးခြောက်တော့စားတယ်၊ ဖူးကလေ မေမေလုပ်ကျွေးတဲ့ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်ကို တအားကြိုက်"

တာ”

“အန်တီလုပ်ကျွေးတာဆိုတော့ ဖူးလေးက မလုပ်တတ်ဘူးပေါ့လေ”

“အမယ်! လူကိုများ အထင် small လိုက်တာ၊ မချွက်တတ်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ မေမေသင်ပေးထားလို့ အကုန်ချက်တတ်ပါတယ်တဲ့ရှင်။ မုန့်ဟင်းခါးတို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့ ကြာဆံချက်တို့လည်း ချက်တတ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေ့ကြည်တို့ ကျောက်ကျောတို့တောင်မှ ထိုးတတ်သေးတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ အလှထိုးထားတဲ့ပန်းအိုးတွေ မြင်လား”

“အင်း”

“အဲဒါ မနေ့ကတည်းက ဖူး ထိုးထားတာရှင်။ မိန်းမတို့တတ်အပ်တဲ့ပညာမှန်သမျှ အကုန်လုံးတတ်မြောက်ပြီးသားပါရှင်။ လူကိုအထင်အမြင်မသေးပါနဲ့ ဒေါက်တာကြီးရဲ့ . . . ဟွန်း”

သူ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိတော့၏။ လောင်မိတာတော့ မဟုတ်ပါလေ။ သူမစကားထဲမှာ ‘မိန်းမတို့တတ်အပ်တဲ့ပညာမှန်သမျှ အကုန်တတ်တယ်’ဟုဆိုတာကိုး။ ကိုယ့်စကားက ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားမှန်းလည်းပင် မရိပ်မိဘဲ သူစိမ်းရှေ့ ကြားလုံးထုတ်ပြနေတာ အင်မတန်မှကလေးဆန်လွန်းနေတာကိုး။

အသားယူတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးရှေ့မှာသာ ဒီလိုပြောမိရင် ဟိုက ‘ကိုယ်လည်း ယောက်ျားတို့တတ်အပ်တဲ့ပညာမှန်သမျှ အကုန်တတ်ပါတယ်’ပြောရင် ဒီကလေး ချောင်ပိတ်အရှိက်ခံရလောက်ပြီ။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ လူကိုမယုံသင်္ကာနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သိပါတယ်နော်၊ ဖူး ဒီလောက်မအပါဘူး။ လူကို ကြွားတယ်လို့ထင်နေတာမဟုတ်လား။ ဒါတောင် ဆက်တိုက် တင်ထားတဲ့အလှကျောမှီအဖုံးလေးတွေ၊ စားပွဲခင်းတွေ ထိုးတတ်တာ၊ အခုဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီမျိုး ဖူးကိုယ်တိုင် ချုပ်တာတွေ မပါသေးဘူး။ လျှော့ပြောထားတာ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါပြီခင်ဗျာ”

“အင်္ကျီဆိုမှ သတိရတယ်၊ ခုနဝတ်လာတဲ့ အင်္ကျီကြီးရဲ့အင်္ကျီကို ပြန်ယူမှာလားဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အမှတ်တရသိမ်းချင်လို့ပါ။ အဲဒါလေးက နွေးပြီး အိမ်အိလေးမို့ ကြိုက်တာ။ ပြီးတော့ အသားရောင်လေးမို့လို့လည်း သဘောကျတယ်။ ပေးနော် . . . ပေးမှာလား”

၁၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ယူဗျာ... ယူယူ”

“မင်းလိုချင်ရင် ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားပါ ယူ”
ဟု မပြောမိအောင် သူ့စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရပါ၏။ ညဉ့်ဦးယံအချိန်
မှ သူမအပြုံးချိုချိုက ဤည အိပ်မပျော်နိုင်တော့မည့်သူ့ကို အိပ်
မက်တွေ ဖန်ဆင်းပေးတော့မှာထင်ပါရဲ့။

ဪ... ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ပူးလေးရယ်...

~~~~~

အခန်း (၁၆)

မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် မိုးစင်စင်လင်းချေပြီ။ စားပွဲပေါ်
တင်ထားသည့် လက်ပတ်နာရီကိုယူကြည့်တော့ အခုမှ မနက်
ခြောက်နာရီခွဲသာ ရှိသေးမှန်း သူ့သိလိုက်ရပါ၏။ အိပ်မက်တွေ
ချို့မြန်ပြီး စိတ်နှလုံးကိုကြည်နူးစေလျက် ဦးနှောက်တွေ ကြည်
လင်နေတာက မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ။

ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ရက်တာလေး အတူရှိနေခွင့်၊ မနက်
စာ ညစာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားခွင့်ရှိရုံနဲ့ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိ
နေတဲ့နေ့တစ်နေ့ကို ပြည့်ဝစေခဲ့တာအမှန်ပါပဲ ပူးလေးရယ်။ ဒီ
လိုသာ တစ်သက်တာလုံးအတွက် ကိုယ်အပိုင်စားရခဲ့ရင် ဘယ်

လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အလို! သူ အတော် လောဘတွေ ကြီးနေပါရောလား။ သူ့အပေါ် ခဲအိုလောင်းလို သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့ တရင်းတနီးဆက်ဆံ ပြောဆိုနေတဲ့ကောင်မလေးအပေါ်မှာ ညစ်နွမ်းစုတ်ပဲ့တဲ့ အတွေး တွေနဲ့ သူ ဤသို့ဖြစ်စရာလား။ ခေါင်းက မျက်ချင်းနောက်ကွီ သွားရပြီး ကုတင်ထက် ခြေချထိုင်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ၏။

သွားပါပြီ။ ဒီကလေးမက သူ့အပေါ်မှာ ဤသို့ ခုပျော် ခုငိုဖြစ်စေအောင် ပြုစားနိုင်နေပြီလား။ အံ့ဩပါရဲ့၊ သူ့လိုစည်း ကမ်းတကျ အချိန်ဇယားအတိအကျနဲ့ နေ့စဉ်လည်ပတ်နေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးက ချုပ်ကိုင်ထားစရာလား။

ဘာမှမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးလား၊ မဟုတ်တာ။ သူမမှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းကောင်းတွေ ရှိသလဲဆိုတာကို မနေ့ကပဲ သူ တိတိကျကျသိခွင့်ရခဲ့တာလေ။ Sorry ပါ ဖူးလေးရယ်၊ မင်းကို အထင်သေးမိတာမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုအပြစ် မမြင်လိုက်ပါနဲ့။

“ဟီး!”

နာရီမှ တစ်နာရီထိုးတိုင်း အချက်ပေးသံ ထွက်လာပါ ၏။ အလို! (၇)နာရီတောင် ထိုးသွားပါရောလား။ ခုချိန်ထိ နေရာ မှမရွေ့သေးဘဲ နာရီဝက်တောင် သူ့အချိန်ဖြုန်းလိုက်မိပြီလေ။ ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ရေအေးတို့က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ခဏချင်း စိမ့်သွားသည့်တိုင် ရင်ထဲမှာ တန့် နံခံစားနေရသည့်ဝေဒနာက မလျော့ပါးသွားပါလေ။

ရေသုတ် အဝတ်အစားလဲကာ ခေါင်းထက်မှာ ဂျယ်လ် လူးစဉ် သူမခေါင်းထက်မှ အုန်းဆီရနံ့ကို အာရုံထဲရလိုက်လေ၏။ ကျစ်! ပြီးရင် လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးကို ဆက်ပြီးသတိရတော့ မှာပါပဲ။ ဆေးရုံသွားရန် Ready ဖြစ်မှ Phone ကိုဖွင့်စစ်လိုက် မိ၏။

မနေ့ကဝင်ထားတဲ့ Message တွေချည်း မနည်းမနော ‘ပါပဲလား။ နေမျိုးက သုံးခါ၊ ‘ဘယ်ရောက်နေလဲ’ ‘ဘာလို့လာ မတွေ့လဲ’ ‘ဘယ်မှာသွားပျော်နေလဲ’တဲ့။ ဝေမိုးကတော့ နှစ်ခါ၊ ‘ဘာမှလာမကျွေးဘူးလား’ ‘မွေးနေ့လက်ဆောင် မယူချင်ဘူး လား’တဲ့။

ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတော့ မှော်ဘီ၊ ဘာလို့လာမတွေ့ လဲဆိုတော့ မတွေ့ချင်လို့၊ ဘယ်မှာသွားပျော်နေလဲဆိုတော့ ကိုယ့်

ချစ်သူရှိတဲ့နေရာမှာပေါ့။ ဘာမှလာမကျွေးဘူးလားဆိုတော့ နေ့ ကျွေးမယ်။ လက်ဆောင်မယူချင်ဘူးလားဆိုတော့ No! အတွက် မွေးနေ့က ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပြီးလို့ပါပဲ။

အလိုလေး!.. . နေ့ခြည့် Message တွေက များချည်လား။ 'သတိရတယ်' 'တွေ့ချင်တယ်' 'ဘာလို့ Phone မဆက်ရတာလဲ' 'မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပြီးထားပြီ' 'Phone ဆက်ပါ' တဲ့။

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း Phone call list တွေကို ဖျက်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ရှင်းရမယ့်စာရင်းတွေက မနည်းမနော့ပါပဲလား။

အိမ်အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့စဉ် မနက်စာပိုင်းမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အဆင်သင့်ထိုင်နေချေပြီ။

"ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ သား။ တစ်နေ့လုံး Phone လည်း ပိတ်ထားတယ်ဆို"

"မာမိက သား ဘုရားသွားတယ်လို့ပဲ ထင်လိုက်တာ နေ့ခြည်လေးဆို အိမ် Phone ရေး မာမိဆိုင် Phone ကိုပဲ ဆက်ရော။ စိတ်လည်း ပူနေမှာပေါ့။ မွေးနေ့ကြီး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာကို။ ဒီမနက် မီးခိုးခန်းထဲမှာ တောင်

နဲ့ အသီးတွေ မြင်တော့မှ မှော်ဘီခြံသွားမှန်းသိတော့တယ်"

"ကလေးမှမဟုတ်တာ မာမိရယ်၊ နေရာတာကာ အကုန် ပြောရမှာလား"

"မာမိတို့ကို မပြောချင်ရင်တောင်မှ နေ့ခြည့်ကိုတော့ အသိပေးသင့်တာပေါ့ သားရဲ့"

"Phone လေးတစ်ချက်ဆက်တာ ဘာများပင်ပန်းလို့လဲ သင်္ဂါ"

ဖိအားတွေ ပေးနေပြန်ပါရောလား။ ပန်းနုနေ့ခြည်ဆိုတာ သူ့ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ သူမနှင့် ထပ်မံဆုံစည်းချိန်မှာ သူသိလိုက်တာက 'သေချာခြင်း' တစ်ခုပါပဲ။ ပန်းနုနေ့ခြည်ကို ဘုန်းသင်္ဂါ ဒီဘဝမှာ မချစ်နိုင်ခြင်းဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပါလေ။

"သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘယ်သူမှမသိကြဘူးဆို"

"ဒီနေ့ကျွေးရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ် မာမိ"

"ကျွေးတာက အကြောင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဘုန်းသင်္ဂါ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအပေါ် ကိုယ့်ကြင်ဖက်အပေါ် အလေးအနက် မထားဘဲ ရှောင်တွက်သွားတာကမှ အကြောင်းကွ"

"ကျွန်တော် အပြစ်လုပ်ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီ၊ ဒီလို

၁၉၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ပဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်နေရာကိုသွားမိတာလေးပဲ ရှိတာပါ။

“အေး... စေ့စပ်ပွဲပြီးနောက်ပိုင်း မင်းပုံစံပျက်နေတာကိုလည်း ငါတို့သိတယ်”

ကျစ်! သူ တော်တော်များ မူပျက်နေပြီလား။ နေခြည့်အပေါ်မှာ ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ပုံမှန်ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ပါလျက် ဤသို့ ဒက်ဒီထင်ရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် ဘာများပြောင်းလဲနေလို့ပါလဲ ဒက်ဒီ”

“အရင်ထက်ပိုပြီး အေးစက်စက်နိုင်တာ မျက်မြင်ပဲ ဘုန်းသိင်္ဂါ”

“ဒက်ဒီ... ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ”

“ဒီလိုပဲနေတတ်တယ်ဆိုပြီး ရောမချနဲ့သား။ ကိုယ်နွေးထားတဲ့သား ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာကို မိဘတွေထက် ဘယ်သူမှပိုမသိနိုင်ဘူး”

“မာမိုသား နေခြည့်လေးပေါ်မှာ မကျေနပ်တာမျိုး နဲ့ နေလား”

“မရှိပါဘူး မာမိုရဲ့”

“သားပုံစံက သူ့အပေါ် မေတ္တာပျက်နေသလိုပဲ”

‘ချစ်မှန်တာကိုး’ ဟု ပြောလုလုစကားကို သူ မျှီချလိုက်ရပါ၏။ သူ့ခေါင်းညိတ်ပြီးသား တာဝန်ကို ဖျက်မိရင် လူဆိုးဘဝကိုပဲ လုံးလုံးလျားလျားရောက်ရတော့မှာလေ။ သူ့သောက်မိဘာက မိုးခါးရေပဲဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း လာမယ့်နှစ် လက်ထပ်ပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့ကို သားပဲ ဦးဆောင်ပြောလိုက်လေ။ အဲဒါကိုတော့ မာမိတို့လူကြီးတွေ ဝင်ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သားတို့လူငယ်ချင်းပဲ ညှိကြပေါ့”

သူ အသံတိတ်သွားရချေပြီ။ ‘လက်ထပ်ခွင့်’ တဲ့လား။ မပြောချင်ဆုံးစကားကိုမှ မာမိသုံးလိုက်ရတယ်လို့ ‘ညနေမှ အိမ်မှာ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်’ ဟု မယုတ်မလွန်ပြောခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့ သူထွက်ခဲ့ပါ၏။

Phone သံမြည်နေတာမို့ နားကျပ်ကိုတပ်လိုက်ရ၏။ သိတယ်လေ၊ မနွေက အဆက်အသွယ်မလုပ်သမျှ ဒီနေ့ သူအတော်နားညည်းရတော့မှာကိုး။

“ဟဲ့လို”

“ကို့၊ မနွေက ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ တစ်နေရာပါ”

“နေ့ခြည် Message ပို့တာလည်း ပြန်မပို့ဘူးကွာ၊
ပြီးတော့ Phone ကိုလည်း ပိတ်ထားသေးတယ်၊ ဘာလို့လဲ”

“နားအေးပါးအေး တစ်နေရာကို သွားနေတာ”

“ကိုမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“နောက်ဆို နေ့ခြည်စိတ်ပူအောင်မလုပ်ဘဲ ဘယ်သွား
သွား အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားရမယ်နော်”

ချုပ်ကိုင်တဲ့သဘောလား။ သူ့ဘက်က ကတိကဝတ်ပြု
ရအောင် သူမက သူ့အတွက် ဘာအရာများရောက်လို့ပါလဲ၊

“ပြောလေ၊ ကို”

“အင်းပါ”

“ကိုအတွက် Birthday present နေ့ခြည်ဝယ်ထား
တယ်သိလား။ ညနေ အိမ်ကိုလာခဲ့နော်၊ ဒီနေ့ နေ့ခြည် (၆)နာရီ
လောက် ပြန်ရောက်မယ်”

“အင်း”

“အင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာကိုး။ သူတော့ ကြာလာတာနဲ့
အမျှ အေးစက်စက်ရေခဲတုံးဘဝ ရောက်ပြီထင်တာပါပဲ။ စိတ်

သခြား လူကတခြား ရပ်တည်နေရတာပဲကိုး။

“ပေါ်တော်မူ ရောက်လာပြီဟေ့”

ဒီနေ့ Duty အတူဆင်းရမည့်သူငယ်ချင်းတွေကို နေ့
ထမင်းစားချိန်မှာပင် သူလိုက်ကျွေးရလေ၏။ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ဝိုင်းပြောကြတာကိုလည်း သည်းခံရသည်ပဲ။

“မင်းဘာလိုချင်လဲ သင်္ဂါ”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“ငါတို့ကြည့်ရတာတော့ ဒီကောင်မျက်နှာ လန်းသားပါ

“နှစ်တိုင်းပေးနေကျဆိုတော့ မပေးလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်
လဲ သင်္ဂါ။ ရော့”

“နေ့ခြည်ဆီက ရပြီးပြီလား”

“ဒီညနေမှတွေ့မှာ”

“အခုမပေးနဲ့ဦး နှင်း။ တော်ကြာ သူ့မဒီလေးက အရင်

ကကောင်းလားဆိုပြီး ကောက်နေဦးမယ်”

“ရှားပါ”

ညနေ (၅)နာရီခွဲတော့ ဆေးရုံမှ သူထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ဆိုင်ခန်းရောက်သွားပြီး မတွေ့ချင်တဲ့မျက်နှာကို မြင်ရဦး

မှာကိုး။ သူ လွန်ခဲ့တဲ့ကာလများဆီက (၃)နှစ်အရွယ်ကိုသာ ပြန်
ရောက်လိုက်ချင်ပါ၏။ သူ့အလိုမကျတိုင်း ခြေဆောင့် ဂူပုပ်စိတ်
ကောက် ဆန္ဒပြသည့်အရွယ်ပေကိုး။

အခုချိန်မှာရော နေခြည့်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး
သူ ဆန္ဒပြလိုဖြစ်ပါ့မလားလေ။

“ကို့ရောက်တာ စောသားပဲ၊ ခဏနော်”

ညှော်ခန်းမှာ သူ့ကို အန်တီနု ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားစဉ်
နေခြည့်ရောက်လာလေ၏။ အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်သွားတော့
ခြံထဲမှာ သူ ဆင်းစောင့်နေလိုက်ပါသည်။ အန်တီနုကတော့ သစ်ခွ
တော်တော်များများစိုက်တာ ဝါသနာပါတာပဲကိုး။

“ဘာပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရတာ ဦး
နောက်တောင် ပူတယ်။ ကိုကို ဘယ်သူတွေ ပေးပြီးပြီလဲ”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ သူ ရရှိခဲ့တဲ့လက်ဆောင်က
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြလို့မှမရတာပဲကိုး။ နေခြည့်က
နှစ်လိုစွာပြုံးလိုက်လေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ရော့... နှစ် (၃၀)မြောက်မွေးနေ့
မှသည် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ လိုရာဆန္ဒ ‘တ’တိုင်းရတဲ့
ဆုနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ၊ ကို”

“Thanks ပါ နေခြည့်”

အနက်ရောင်ဘူးလေးကို သူ့မွှေးကြည်တော့ အပြာစင်း
ပါသည့် Necktie လေးဖြစ်နေပါ၏။ တန်ဖိုးကြီးယွန်းရင် သူငြင်း
မယ်မှန်း နေခြည့်သိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကြိုက်ရဲ့လား၊ ကို”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“နေခြည့်တို့နှစ်ယောက်က အမြဲအလုပ်များနေကြတဲ့
သူတွေမို့ ခဏခဏတွေ့ဖို့ခက်တယ် ကို။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Phone
လေးတော့ အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိစေချင်ပါတယ်။ နေခြည့်
ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း”

ခုံတန်းပေါ်ထိုင်နေသည့် သူ့အနီးမှာ ကပ်ထိုင်လျက်
သူ့လက်မောင်းပေါ် ပါးမှီလျက် ရှိနေစဉ် ရုတ်တရက် စပယ်ရန့်
ကို ရလိုက်လေ၏။ အလို! ဒီခြံထဲမှာ စပယ်ပင်မရှိပါဘူး။ ဘယ်
ကများ ရတာပါလိမ့်။

“ဟော... အစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာကိုး။ ကြီးမေ
စပယ်ပူး မှာထားလို့ လာဖို့ဘာမမရဲ့။ မှောင်ရုံတောင် ပျိုးနေပြီ။
တော်သေးတယ် လမ်းမှာ ကိုကိုနဲ့တွေ့လာလို့ လိုက်ဖို့ပေးတာပေါ့”

၂၀၂ မမသဒ္ဒါမောင်

လေ။ ဖူးတို့ရှောင်ပေးလိုက်ရအောင် ကိုကိုရေ၊ လာ”

နေမျိုးလက်မောင်းကိုခွဲလျက် အိမ်တက် ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ပြီး ပန်းဖူးကုံးတွေ သွားပို့ကာ ပြုံးစေမျက်နှာဖြင့် ချက်
ချင်းပြန်သွားသည့်သူမကို သူအကြောင်သား ငေးကြည့်နေခဲ့ရ
လေ၏။

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ ခုမှတကယ်သေရတာပါ ဖူးရယ်။
မင်းက တကယ်ပဲ နေမျိုးကျော်စင်ရဲ့ ချာတိတ်လေး ဖြစ်နေတာ
ကိုး။

***

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောကကြီးကို ကိုယ်ပဲ ဦးဆုံးမြင်ခွင့်ရခဲ့သလို ဘာ
 ကိုမဆို ကိုယ်ပဲ အရင်ဦးဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ....
 ဒီတော့ ကိုယ်ရမယ့်အရာမှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 ခွဲမပေးချင်တာ ကိုယ် တရားပါတယ်....
 'လူ'ဆိုတာ အတ္တပုံဆောင်ခဲပဲမဟုတ်လား....

ပန်းနုနေခြည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

'ခွင့်'

အကြည့်တစ်ဝှင့်

ရင်ငြိစေခဲ့

ရှက်သွေးလှိုက်ဖို့

အပြုံးချိုနှင့်

မာယာကင်းရှင်း

လှယမင်းငယ်

ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေး

ညတေးသံချို

ကြယ်တို့ငိုလည်း

အိုဘယ်ကမ္ဘာ

သံသရာမှာ

ရာသက်ပန်အတွက်

ရင်ခုန်ဖက်သာ

ဖြစ်ပါရစေ....

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘ဖူး’က လောကကြီးထဲကို နောက်ကျပြီးမှ ရောက်
လာခဲ့ရတဲ့သူပါ။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ခဲ့သော်ငြား ဝမ်းကွဲ
အစ်မအဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရတဲ့ ‘မမပန်းနု’ကို အလွန်သံယောဇဉ်
ရှိတာ အမှန်ပါလေ....

ဘာမဆို အငယ်ဖြစ်ပေမယ့် အကြီးကိုဦးစားပေးတတ်
တဲ့အကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိုးစွဲခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီလို
လိုက်လျောမှုတွေထဲမှာ ‘ဖူး’ရဲ့နှလုံးသားတစ်ခု မပါဝင်တာက
တော့ ချွင်းချက်ပါပဲ....

ဖူးပွင့်ငယ်

အခန်း (၁၇)

“ဘာပြောလိုက်တယ် သား”

“ဖူးငယ်နဲ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးဖြောင့်ပေးပါလို့ ပြောတာပါ
မေမေ”

“ဟဲ့! အခုမှ ဘာထလောရပြန်တာလဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း
နဲ့ကို”

ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ သူလုံးဝထင်မထားတဲ့ကိစ္စကို ဒီ
နေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာကြုံရတာလေ။ လမ်းထဲကို ကား
ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်မှာပဲ လက်ထဲမှာ ပန်းကုံးတွေကိုင်ထားသည့်
ဖူးငယ်နှင့်ဆုံရတာပါ။

“ဒါကဘယ်လဲ၊ မှောင်ပဲမှောင်တော့မယ်”

“ကြီးမေအိမ်သွားပို့မလို့ ကိုကိုရဲ့”

“မိပုကိုမခိုင်းဘူးလား၊ ဖူးငယ်ရယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဒီအချိန် ကြီး ထွက်လာရသလား”

“မိပုက အစားမှားပြီး ဗိုက်နာနေလို့ ဘယ်လိုခိုင်းမလဲ ကိုကိုရဲ့။ ဒီတစ်လမ်းကျော်လေးပဲဟာကို၊ ဖူး သွားနေကျပါ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်ပူရတာပေါ့၊ ဖူး ငယ်ရယ်။ လာ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင်၊ ဟိုနားနဲ့ဒီနားလေးကိုများ ကားနဲ့လိုက်ပို့စရာ လားလို့”

“လူကြီးကပြောရင် ကလေးက နာခံရမှာပေါ့။ လျှာ မရှည်နဲ့ တက်ဆိုတက်”

“လုပ်ပြီ ကိုကိုကျောင်းသူလည်းမဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ခုထိ Power တွေ စွတ်ပြတုန်းပဲ။ အမြင်ကပ်စရာကြီး”

သူစိတ်မရှည်စွာဖြင့် သူ့မနဖူးကို လက်သီးဖြင့်ထုလိုက် မိလေ၏။ ဖူးငယ်က စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ရယ်ပင်ရယ်နေသေးတာ လေ။ ကားကို back ပြန်ကျွေ့လိုက်ပြီး လမ်းမှတက် ဦးတည် လိုက်ပါ၏။

“နောက်နှစ်လမ်းမြောက်နော်”

“Yes!...”

“ကြီးမေဆိုတော့ အန်တီငယ်ဘက်ကလား၊ အန်ကယ့် ဘက်ကလား”

“မေမေ့အစ်မပါ ကိုကိုရဲ့”

“အန်တီငယ်မှာ အစ်မရှိမှန်း တစ်ခါမှမပြောဖူးပါလား”

“ကြီးမေတို့က အရမ်းချမ်းသာတာကိုး ကိုကိုရဲ့။ ဖူးဖေ ဖေက ဝန်ထမ်းပင်စင်စားဆိုတော့ သိပ်ပြီးအဆက်အဆံမရှိကြ ဘူး။ ဖူးကသာ ကြီးမေ Phone ဆက်မှာလို့ ဘုရားပန်းတွေ မကြာခဏ သွားသွားပို့ပေးရတာ”

သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားပန်းသွားပို့တာ တဲ့။ အဲဒီလိုပန်းလာပို့တဲ့ကောင်မလေးကို စေ့စပ်တဲ့နေ့မှာပဲ သင်္ဂါ စွဲလန်းခဲ့တယ်လို့ ပြောဖူးတာလေ။ ဘုရားရေ! အဲဒါ ပန်းနုနေခြည် တို့အိမ်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့။

“ကြီးမေမှာ သားသမီးရှိလား”

“ရှိတာပေါ့... ဖူးထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးတဲ့သမီးတစ် ယောက်ရှိတယ်။ သူက အရမ်းနာမည်ကြီးတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)လ လောက်ကပဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်သွားပြီလေ”

သူ ကားကိုတုန့်ခနဲရပ်လိုက်မိတာမို့ ဖူးငယ် လန့်သွားလေ၏။ ရှေ့အငိုက်၊ မထိမိစေရန် dash board ကို အမြန်ဖမ်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။ ထင်တယ်... စစ်တယ်၊ ပန်းနုနေခြည်သေချာပြီထင်တာပဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ လန့်လိုက်တာ”

“ခွေး... ခွေးဖြတ်ပြေးသွားလို့ပါ”

ဖူးငယ်က ဟိုဟိုဒီဒီခေါင်းမောက်ကြည့်ရင်း ရှာလေ၏။ သူတော့ ချစ်ခြင်းနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး ပြောင်ပင် လိမ်ချလေပြီကော။

“ဖူးငယ်မမက ဖန်းနုနေခြည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုသိလို့လား”

“သူ့ကိုတော့ မသိဘူး၊ သူနဲ့စေ့စပ်တဲ့လူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဖူးတို့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းတိုက်သိင်ပြီး မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်၊ ဟုတ်သားပဲ... ကိုကိုရော အစ်ကိုကြီးကလေးက ထရာဝန်တွေပဲဟာ”

အစ်ကိုကြီးတဲ့။ အစ်ကိုကြီးဆိုပါလား၊ ဖူးငယ်က သူ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်သတဲ့ အဲဒီလေသံထဲမှာ လေးစားအားထားတဲ့ဂုဏ်တွေ ပါနေတာလေ။

“ဖူးငယ်က သင်္ဂါနဲ့တွေ့ဖူးတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ မမတို့စေ့စပ်တဲ့နေ့တုန်းက ဧည့်သည်တွေကုန်ပြီထင်ပြီး ဖူးရောက်သွားခဲ့တာလေ။ အဲဒီနေ့မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စတွေ့တာ”

“ဘယ်နှခါလောက် တွေ့ဖူးပြီလဲ”

“မနေ့ကနဲ့ဆို နှစ်ခါပေါ့”

“မနေ့က”

“အင်းလေ”

“မနေ့က သူနဲ့ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ ဖူးငယ်ရဲ့”

“ဖူးက သူငယ်ချင်းချိုမာနဲ့ သူဦးလေးခြံကို လိုက်လည်တာ။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့တွေ့မှ အစ်ကိုကြီးပိုင်တဲ့ခြံမုန်း သိရတာလေ”

“ဘယ်ကခြံလဲ”

“မှော်ဘီ”

သေစမ်း! ဒီကောင် သူတို့ကိုဖုံးကွယ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုပါလား။ ကြည့်ပါဦး... မှော်ဘီကခြံမှာ သူ့ချာတိတ်မနဲ့ ဒီကောင် Date ပြီး တစ်နေ့ကုန် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာလေ။ သင်္ဂါ... သင်္ဂါ... မင်းကိုရိုးလှပြီထင်နေတာ၊ လက်

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

စသပ်တော့ မင်းက မလည်ရှုပ်လုပ်ချင်နေတဲ့ကောင်လဲ။

“အစ်ကိုကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းတယ် ကိုကိုရဲ့ ဖူးကိုလည်း ညီမလေးလိုပဲသဘောထားတာ။ မနေ့က ပျော်လိုက်တာ အရမ်းပါပဲ”

ပျော်နေ... ပျော်နေ. မယ်မင်းကြီးမလေးရဲ့။ ဟိုက မင်းရဲ့အနီးဆုံး အန္တရာယ်ကောင်ဆိုတာကို မမြင်ဘဲနဲ့များ။ ကိုယ်ရင်မောရပါလား ဖူးငယ်ရယ်။

အဲဒီညက သူနဲ့ဖူးငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ သင်္ဂါရဲ့ မျက်လုံးအစုံက ပထမ တအံ့တသြ။ မထင်မှတ်ဘဲ ခံတွဲတွေ့လိုက်ရတာကိုး။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းအေးစက်စက်ဖြစ်သွားပြီး အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်တာလေ။ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းဖြစ်သွားတဲ့ ဒင်္ဂါမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့ညလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။

“ဟဲ့! မေးနေတာ ငြိဉ်းလေ”

“ဖူးငယ်ကို စိတ်မချလို့”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ ဘာကိစ္စ စိတ်မချပြန်တာလဲ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ သွားလာနေတဲ့ကလေးကိုပဲ။ ချော နောက်ဆုံးနှစ်ငလေး ငြောင့်ငြောင့်တန်းတန်းငြေပါစေဦးလား”

“သူ့ဟာသူ စာမေးပွဲမြှောက်တာက တစ်ကယ့်ပဲ။ မေမေရဲ့။ ပြောသင့်တာ ကြုံပြောပေးပါ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း. ဒီကောင် လှစ်တိုက်နေပါလားဟေ့”
ဖေဖေပါ breakfast ဝိုင်းသို့ ရောက်လာချေပြီ။ အခုမှ သူ့ဒုက္ခကို မိဘတွေပါ ဝိုင်းခံနေရရှာပါပေါ့လား။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ငယ်ငယ်ကိုပြောပေးတဲ့ အစ်ကိုရေ”

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာတုန်း”

“သူ့ချာတိတ်မကို စိတ်မချလို့တဲ့”

“ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့လည်း ဖွင့်မပြောရဲဘဲ နားပူနားဆာလုပ်စရာလား။ လူကြီးချင်း ပြောတယ်ဆိုတာက အခြေအနေအချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး ပြောရတာ နေမျိုးကျော်စင်ရဲ့။ ငယ်ငယ်က လူရင်းမို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကိုတပွင့်က နဂိုကတည်းက အနေတည်တဲ့လူဆိုတော့ သူ့သမီးကိစ္စကိုပြောရမှာ လန့်သား”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ မေမေတို့ သားကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတပွင့် သူ့သမီးချစ်တာကို မမီဘူး။ သမီးဖြစ်တဲ့သူ ခေါင်းလျှော်ဗိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းသုတ်ပေးတယ်။ အဲဒီလို တုန်နေရတာနဲ့ ချစ်တဲ့အပေမျိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရော်! ခက်ရချည်ရဲ့၊ ရင်မောနေပါတယ်ဆိုမှ လူနာကို
ဝေဒနာထပ်ပေးနေကြပြန်ပါရောလား။ မိဘတွေကိုအားမကိုးဘဲ
သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဖူးငယ်စိတ်ဆိုးသွားမှာ
ကို စိုးရိမ်စိတ်က နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြောင့်ကြနေရတာအမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော် နောက်မကျချင်လို့ပါ မေမေ”

“ဘယ်လို”

“သားကိုကြည့်ရတာ ဖူးဖူးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ထင်နေ
သလားလို့”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးဖေဖေ၊ လက်တွေ့မြင်နေရလို့ပါ”

“ဟယ်! ကလေးမလေး ဘယ်သူနဲ့များ တွဲနေလို့လဲ။
သူ့မိဘတွေ မသိကြဘူးလား”

မသိဘဲရှိမလား မေမေရယ်။ တူမရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းဆို
ပြီး သိထားတဲ့လူမို့ အိမ်ကို အဝင်အထွက် ခွင့်ပြုဖြစ်တာပေါ့။
သမီးကိုချိန်နေမှန်း ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ။ သူ့မှာသာ၊ သူ့မှာသာ
သူဝယ်မယ့် ဗီရိုထဲကအရုပ်ကလေးကို သူများ လုဝယ်သွားမှာ
စိုးရိမ်နေတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေရတာလေ။

“သိတယ်”

“ဒါဆို သဘောတူထားတာများလား”

“အဲဒီအဆင့်ထိ မရောက်သေးပါဘူးဖေဖေ”

“အင်းလေ၊ တစ်ရက်လောက်တော့သွားပြီး တီးခေါက်
ကြည့်ကြတာပေါ့။ ကိုဘပွင့် ဘယ်အချိန်လောက် အိမ်မှာရှိနေ
ဘတ်သလဲဆိုတာ ဝင့်ဝါပဲ စုံစမ်းထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အစ်ကို”

“ကဲ၊ ဖေဖေ သွားနဲ့ပြီ”

Meeting ရှိတာမို့ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီကို စောစောထွက်
သွားချေပြီ။ မေမေက ဖေဖေကို ကားပေါ်တက်သည့်အထိ လိုက်
ပို့ပြီး ဖေဖေကားလေး ထွက်သွားမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာလေ၏။
သူက ခုထိ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတုန်းပါပဲ။

“ဖူးဖူးနဲ့တွဲနေတဲ့လူကို သားသိလား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ပြောယိုက်လုမှာလား။ ကာယကံရှင်တွေတောင်မှ ဘာမှ
မဖြစ်ကြသေးတာလေ။ သူ အစိုးရိမ်ဖိုလွန်းနေတာပဲ ဖြစ်ပါစေ
လား။ သို့သော် စေ့စပ်တဲ့နေ့ကပဲ သူ့ကိုကိုဝန်ခံခဲ့တာလေ။
ဒါက အကောင်းဆုံးသက်သေပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမရေ
ရာသေးဘဲနဲ့ စွပ်စွဲသလိုဖြစ်မှာကိုတော့ သူမလိုလားလား အမှန်

ပါလေ။

“နောက်မှပဲ ပြောပြပါရစေ မေမေ”

“သားနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးတဲ့လူ ဖြစ်နေလို့များလား”

ကဲ! မွေးထားတဲ့မိခင်လို့ကို မပြောရဘူး။ သူ့ရင်ထဲ ထွင်းဖောက်သိမြင်နေတာလေ။ ‘ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဘုန်းသင်္ဂါပါ’လို့များ ပြောလိုက်ရင် မေမေ ချက်ချင်းနှလုံးရပ်သွားမှာ အသေအချာပါပဲ။

“မသိချင်ပါနဲ့လား မေမေရယ်”

“ပြိုက်ဘက်က ပြိုင်ဘက်ပေါ့ ဒါပေမဲ့ အချင်းချင်းလူတာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကောင်လေးက သားထက်များဘာပိုသာနေတာ ရှိလဲ”

အများကြီးရှိတာပေါ့ မေမေ။ ရုပ်ရည်မှာရော၊ ပညာရေးမှာလည်း ခုံနံပါတ် (၁)က စဝင်ခဲ့တာ။ ငွေကြေးဥစ္စာဆိုလည်း သူ့မိဘတွေထက် အများကြီးဆိုမှ အများကြီးပိုသာနေတာပါလေ။ ထားပါတော့ တကယ်တမ်းလိုအပ်တာက မေတ္တာစစ်နဲ့ ရွေးချယ်ရမယ့် ဖူးငယ်သာ အဓိကကျတာမဟုတ်လား။

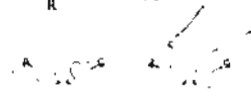
ကိုယ် ရင်မောရပါတယ် ဖူးငယ်...

“သိပ်မကွာပါဘူး”

“အေးပေါ့၊ အဲဒီလောက်သိထားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မေမေတို့ ငယ်ငယ်နဲ့တွေ့ပါ့မယ်သားရဲ့။ စိတ်ပူတာကိုတော့ လျှော့ထားဦး”

ဘယ်လိုပေါ့ပါးပါ့မလဲမေမေ၊ ဒီမျက်နှာကို နေ့စဉ် duty ဝင်ရင်း တွေ့နေရမှာ။ ရင်ထဲ မချိုတင်ကဲစိတ်ဖြစ်နေတာကို မျှီချလိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ပြနေရမှာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက် မောင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဟန်မပျက်ဆက်ပေါင်းနေရဦးမှာ။

ငါ မင်းနဲ့ရန်ဘက်မဖြစ်ချင်ဘူး ဘုန်းသင်္ဂါ။ မင်းဘက်က လှမ်းချင်နေတဲ့ခြေလှမ်းကို အခုကတည်းက ရပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါယူဆပါတယ်။

အခန်း (၁၈)

ကားကို Parking မှာ ရပ်လိုက်တော့ နေမျိုးရဲ့ကားကို မတွေ့ရပါ။ မရောက်သေးလို့ပေါ့။ စန္ဒာကိုတော့ ဝေမိုးသွင်က ကြိုတင်မို့ ကားအတူစီးပြီး ရပ်ထားတာကို သူလှမ်းတွေ့လိုက်ပါ သိ။

သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွဖွရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ 'လျှို့ဝှက်သင့် သည့်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရမည်'တဲ့။ သူဘာကြောင့် နှုတ်မစောင့် ဝည်းခဲ့မိပါသလဲ။ သူစိတ်ဝင်စားနေတဲ့မိန်းကလေးကို နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ဟု နေမျိုးမေးလာရင် သူတော့ သေပြီလေ။

"Good morning Doctor."

ရွှေပဒေသာစာပေ

“Morning ပါ ကလျာ”

Reception မှာ တာဝန်ကျနေသည့် Nurse တို့နှုတ်ဆက်တာကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ပြီး Lift ဖြင့် ရုံးခန်းရှိရာအထပ်ဆီ တက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီစက်အနီး ရပ်စကားပြောနေသည့် ဝေဝီးတို့အနီးသို့ သူဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ”

“မျက်တွင်းချောင်နေလို့”

“သွားနှင့်ကြလေ၊ စန္ဒာပဲ သယ်ခဲ့ပေးမယ်”

ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲနောက်ရှိခုံမှာ သူ့အသားဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။ ဝေဝီးက duty coat ကို ချိတ်မှာသွားချိတ်ထားပြီးမှ သူ့အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာလဲ”

“ပန်းနုနေခြည်နဲ့ OK ရဲ့လား”

“အင်း”

“မင်းပုံစံကြီးကလည်း မတက်ကြွလိုက်တာ သင်္ဂါရာ”

“ဒါဆို ငါက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကော်ဖီပူလေး ရပြီ”

တစ်ခါသုံးဖော့ဘူးတွေဖြင့် နှင်းစန္ဒာ ရောက်လာသဖြင့် သူ့ကို ဝေဝီး ဘာမှထပ်မမေးဖြစ်တော့ပေ။ ကော်ဖီပူကို မှုတ်သောက်ရင်း နေမျိုးကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဟု သူစဉ်းစားနေမိ၏။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စကားများတာကိုတော့ သူမလိုလားပါလေ။

“ဒီတစ်ပတ် OFF ရက်တိုက်ရင် Tennis ရိုက်ကြရအောင်။ ပတ်လည်ပွဲလေ၊ နိုင်တဲ့လူကို သူလိုချင်တာ ဝယ်ပေးကြေး။ ဘယ်လိုလဲ”

“ငါဝယ်မပေးနိုင်တာတော့ မတောင်းနဲ့နော်၊ အစောကြီးကတည်းက ကြိုပြောထားပါရဲ့”

“နှင်းကလည်း ရိုက်တောင်မရိုက်ရသေးဘူး၊ ရုံးဖို့တွက်နေ”

“ဟုတ်တာပဲဟာ၊ နင်တို့သုံးယောက်ထဲမှာ ငါက အညံ့ဆုံးကိုး”

“နင်လို့မပြောနဲ့လေ နှင်းရာ”

“ကြည့်! ကိုဝေဝီးနော်၊ သင်္ဂါရေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“နှစ်ယောက်တည်းခို မောင်လို့ခေါ်ချင်မှာမဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စန္ဒာက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လျက် ရှက်ရှက်ဖြင့် ဝေမိုး၏ လက်မောင်းကို ရိုက်လိုက်လေ၏။ ချစ်သူဘဝဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါဖြင့် သူ့နဲ့နေခြည်ကရော၊ ဒီလိုဘာကြောင့် တရင်းတနီးမရှိတာလဲ။ သေချာတာကတော့ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် အေးစက်နေတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။

“ဟိုကောင့်မွေးနေ့က နောက်လနော်”

“အင်း”

“(၃၀)ပြည့်တာတောင် ဒင်း သူ့ချာတိတ်မနဲ့မငြိရင် ဒီတစ်သက် သွားပြီပဲ”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တွယ်ငြိခဲ့တဲ့ နေမျိုးတို့နှစ်ယောက်ကြားက သံယောဇဉ်ကို သူ့ဘယ်လို ဖြတ်လို့ရမပါ့မလဲ။ သူက နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပါလေ။

“လာပါပြီ၊ အသက်ရှည်ဦးမယ်”

စန္ဒာက ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ထပ်ကိုင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါ၏။ နေမျိုးကား ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ စားပွဲထက်ရှိ File တွေကို သူ ထစီကာ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ပြုလိုက်မိပါ၏။ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာကို သိပ်အကျွမ်းကျင်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူတတ်နိုင်သရွေ့တော့ ဖုံးကွယ်သိုဝှက်စွာနေရမည်ကိုး။

တံခါးပွင့်သွားပြီး နေမျိုးဖိနပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ခါတိုင်းလည်း ကြားနေကျဖြစ်ပါလျက် ဒီနေ့မှ ဒီကောင့်ခြေသံ ပိုများကျယ်နေလေသလား။

“သင်”

သူ တုန်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှာရှိနေသည့် File တစ်ထပ်က ကြမ်းပေါ် (အင်္ဂတေခင်းကြမ်း) လျှောခနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ကမန်းကတမ်း ပြန်ကောက်တော့လည်း ပထမကောက်ထားသည့် File က ထပ်ပြန်ပြုတ်ကျရင်း မပြီးနိုင်တော့ပါချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ... နေမျိုး ခေါ်လိုက်တာနဲ့ အလန့်တကြားဖြစ်ရလား”

ဝေမိုးက ကျန်သည့် File တွေကို ကူကောက်ပေးပြီး စားပွဲထက် တင်ပေးလေ၏။ နာမည်ခေါ်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောသည့်နေမျိုးကို သူ့ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ အပြစ်လုပ်မိသူလိုမျိုး မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ငါခေါ်နေတယ်လေကွာ”

“အင်း... ပြောလေ”

“ခုနက အောက်ထပ်က တက်လာတုန်း (၁၅)နာရီမှာ

မင်း Operation ဝင်ရမယ်၊ မှာလိုက်လို့”

“ငါသိတယ်”

“အဲဒါ ဘာ Style လဲကွ၊ ငါပြောနေတာကို စိတ်မဝင် စားသလို တစ်ချက်တောင်မကြည့်ဘူး။ မင်း ဘာမကျေနပ်တာ များရှိလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး”

သူ နေမျိုးကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် မျက်လွှာလှန်ကြည့် လိုက်ပြီး အကြည့်ကိုပြန်လွှဲလိုက်မိ၏။ နေမျိုးလေသံ မာနေတာ ကိုရော၊ သူ မျက်စိမျက်နှာပျက်ချင်သလိုဖြစ်တာကိုပါ စန္ဒာရော ဝေမိုးပါ အသိပါလေ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ထားကြလဲ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... အေးဆေးပဲ”

နေမျိုးက လေသံပြတ်ဖြင့်ဖြေလျက် သူ့ဘေးစားပွဲရုံခုံ မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ နေမျိုး လည်း သူ့လိုပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာတယ်။ နှစ် ယောက်စလုံး ဓူမျက်နေတာ”

“ကိုဝေ၊ စန္ဒာ duty ချိန်နီးနေပြီ၊ သွားတော့မယ်နော်”

“အင်း”

နှင်းစန္ဒာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလေပြီ။ အခြေအနေက ထူးခြားနေပြီကိုး။ ဝေမိုးက ခုံမှာသွားမထိုင်ဘဲ သူ့စားပွဲခုံမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်လေ၏။ သူ တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေသလိုပါပဲလား။

“ဟိုရက်တုန်းက မင်းဘယ်သွားနေသလဲ သင်္ဂါ”

“ငါပြောပြီးပြီထင်တာပဲ”

“အဲဒါ မင်း တိတိကျကျပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။

သေချာသိချင်လို့ မေးရတာ”

“ငါဘယ်သွားသွား၊ မင်းအပူမုပါပါဘူး နေမျိုး”

“ဘာကွ!”

“ဟာ! ဒီနှစ်ကောင်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တခြား

ဆရာဝန်တွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းမသိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲသိတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူက အခြေအနေမတင်းမာရလေအောင် လေ့လာပြန်

ပြောနေသော်ငြား သွေးဆူလွယ်သည့်နေမျိုးကတော့ တမင်ကို ထိပ်တိုက်လိုက်ဆုံနေတာပါလေ။

“မင်းကို သူပြောလို့သိပြီးပြီမဟုတ်လား။ ပြီးရောပေါ့”

“ငါက သူပြောတာမလိုချင်ဘူး။ မင်းပြောတာကိုပဲ လိုချင်တာ”

“ဘယ်သူပြောပြော မင်း သိပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဘာပြဿနာရှာချင်တာလဲ”

“သင်္ဂါ၊ နေမျိုး... ”

“ငါက ပြဿနာရှာတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကမှ ပြဿနာရှာနေတာကွ”

နေမျိုးက ပြောလည်းပြော၊ ခုံမှလည်း ဝုန်းခနဲထရပ် လိုက်လေ၏။ သွေးအေးတဲ့နေရာမှာတော့ သူ့ကိုဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါလေ။

“ငါက ဘာပြဿနာရှာလို့လဲ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဒက်ဒီဝယ်ထားတဲ့ခြံကိုသွားတယ်၊ ဟိုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်လာတာမို့ တွေ့တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကဲ!...”

“အဲဒီအဆင့်နဲ့ မကလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းဘာအကြောင်းနဲ့မှ သူနဲ့အတူပြန်လာစရာမလိုဘူး။ သူ့အိမ်ကိုဝင်ထွက်လာတယ်ဆို

ကတည်းက မင်းမဟုတ်တော့တာ”

“ဟာ! အတူတစ်ခရီးတည်းပြန်မယ်ဆိုလို့ သူ လိုက်ချင်တာနဲ့ ငါခေါ်ခဲ့ရတာလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ။ အိမ်ရောက်တော့လည်း အန်တီငယ် အတင်းခေါ်လို့ ထမင်းဝင်စားလိုက်ရတာ။ ငါရှောင်လို့ရမလား။ လူမှုရေးက ရှိသေးတဲ့ဟာ”

“ဘာလူမှုရေးလဲ၊ အလကားနေ သူ့ဘာသာသူရှိနေတဲ့ လူမှုရေးကို မင်းဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

“ငါမှန်တာပြောနေတာပဲလေ”

“နေကြစမ်းပါဦး။ မင်းတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ သူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ။ ငါ့ကိုလည်းပြောဦး”

သူတို့တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများတာကို ဝေဖိုးက ဝင်ထိန်းလေ၏။ လူမှန်ရင် သွေးသားနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ သူ့မှာလည်း ဒေါသရှိတာပဲလေ။ နေမျိုးက နဂိုကတည်းက စိတ်ဆတ်သည့်လူမို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးပင် ရဲရဲနီနေချေပြီ။

“ငါမေးတာလည်း ဖြေကြဦးလေ၊ သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဖူးငယ်”

* “ဘာ! ဖူးငယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့ဖူးညွှတ်ငယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဖူးပွင့်ငယ်နဲ့ သင်္ဂါက”

“အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာ၊ မင်းမှာ ပန်းနုနေခြည်တစ်
ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ငါ့ဖူးငယ်ကို မျက်စိနဲ့တောင် မပစ်
မှားပါနဲ့ သင်္ဂါ”

ကြည့်စမ်း! ဒါ သူ့ကို သက်သက်စိမ့်ခေါ်တာပါလား။
နေခြည်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုသတိပေးတာထက် ခြိမ်းခြောက်မှု
က ပိုသာနေတာပါလေ။

“ငါက မင်းရဲ့ဖူးငယ်ကို ဘာများပြစ်မှားနေလို့လဲ၊ ပြော
ပါဦး”

“မင်း ဖူးငယ်ကိုချစ်နေတာမဟုတ်လား။ အေး၊ ဒီကိစ္စ
ပန်းနုနေခြည်ကို မသိ၊ သိအောင် ငါပြောမယ် သင်္ဂါ၊ မင်းစောင့်
ကြည့်နေ”

“နေခြည်နဲ့ငါက ဆိုင်ရုံပဲဆိုင်တာပါ နေမျိုးရဲ့၊ ပိုင်သေး
တာမဟုတ်ဘူး။ အေး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိရှိ ငါဖွင့်ပြောမှ
သုသိမ့်မှာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းချစ်နေတဲ့သူကို ဝင်လုရအောင် ငါ့
စိတ်ဓာတ် ဒီလောက်အောက်တန်းမကျဘူး နေမျိုး။ ကောင်းပြီ
လေ၊ နေခြည်ကိုသွားပြောလည်း အဲဒီကိစ္စ ငါပြောရင်းနိုင်တယ်”

မင်းသာ မင်းမပိုင်တဲ့ပစ္စည်းအတွက် ဥစ္စာခြောက်နေတာကို ပြန်
ခင်းစားဦး”

“မင်း... မင်း...”

“ Operation ဝင်ဖို့ ready ဖြစ်ပါပြီ ဒေါက်တာ”

Nurse ရောက်လာပြီမို့ သူတို့ရန်ပွဲက တိခန့်ရပ်သွား
လေတော့၏။ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ကိန်းပါပဲလား။
ဒီပုံနဲ့တော့ ဒီမှာဆက်နေရင် သူ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ
သာ ဖြစ်တော့မှာအမှန်ပါလေ။

အေး... အေး...

အေး... အေး...

အခန်း (၁၉)

“ဘာပြောလိုက်တယ် သား”

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်တော့မယ်လို့ပြောတာပါ ဒက်
ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ လုပ်
ချင်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီဆေးရုံမှာ ဝင်လုပ်ကြတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်တော့လို့ပေါ့ ဟယ်ရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ ကခု ကျွန်တော်က ရန်ဘက်လိုဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကို
ရန်သူလိုသတ်မှတ်ဖို့တော့ သူတို့နဲ့အုပ်စုခွဲလိုက်တာကမူ ကောင်း
ပါဦးမယ်။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒက်ဒီမေးတာ ဖြေဦး သင်္ဂါ”

“မပျော်တော့လို့ပါ”

“ဟဲ့!”

“အဆန်းပါလား၊ အလုပ်ကိုမပျော်ပိုက်တဲ့ အကြောင်း ရင်းကရော”

“ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ် ရပါဘူး ဒက်ဒီ။ ဘခြားမှာပြောင်းလုပ်ပြီး ညနေဘက်အချိန်ပိုင်း ထိုင်ရတဲ့အလုပ်လည်း ဆင်းဦးမှာပါ”

“အခုဆေးရုံမှာ သားတို့ဘယ်လောက်သက်သာလဲဆို ဟာရော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“အလုပ်တွေ ဖိလုပ်ချင်ရအောင် သား ဘာများစိတ် ညစ်စရာရှိလို့လဲကွယ်”

အများကြီးရှိတာပေါ့ မာမီ။ အဓိကကတော့ ကိုယ်မချစ် တဲ့မိန်းကလေးကို လက်မထပ်နိုင်တာက စတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ပူးလေးကို နင့်နင့်သည်းသည်းချစ်နေမိပါပြီလို့ မာမီတို့သိအောင် ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့များ ပြောဝံ့ပါ့မလဲ။ ခက်တယ် မာမီ။

“မမေးပါနဲ့လား မာမီ၊ ဒီလိုပဲ မလုပ်ချင်လို့လို့ပဲ မှတ် ပေးပါ”

“မလွယ်ဘူး သားရဲ့၊ အဲဒီ ခုဝံဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ် ခင်မို့ ဒက်ဒီပဲ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဖုန်းမြင့်နဲ့တွေ့ပြီး ပြော ခဲ့ရတာ။ ဒက်ဒီမျက်နှာနဲ့ ရခဲ့တဲ့ဒီအလုပ်ကို ထွက်မယ်ဆိုတာက အကော်ခဉ်းကားစရာပဲ။ ဒေါက်တာဖုန်းမြင့်လည်း လက်ခံမယ် မသင်ဘူး။ သားလိုနှလုံးအထူးကုဆရာဝန် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေါက်တာဇီဝီရယ်၊ ဒေါက်တာထွန်း သွန်းဦးရယ်... သုံးယောက်ပါ ဒက်ဒီ”

“အင်း... ပိုတောင်မဖြစ်သေးတယ်၊ မယုံရင် ပြော ကြည့်လိုက်။ ဒေါက်တာဖုန်းမြင့် ခေါင်းညိတ်မို့ လမ်းမမြင်ဘူး ဘုန်းသင်္ဂါရဲ့”

ထမင်းစားသောက်ပြီး အောက်ထပ်ထည့်ခန်းမှာပင် ထိုင် စကားပြောနေကြတာပင်။ ဒက်ဒီက သူ့ကိုစိတ်ပျက်ပုံဖြင့် ကြည့် ကာ ခေါင်းခါပြရင်း ထသွားတော့၏။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးလား သားရယ်”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မာမီ”

“ခက်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမီကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော သင့်တယ် သား။ ဒါမှ ကိစ္စတစ်ခုကို မာမီတို့ရှင်းပေးလို့ရမှာပဲ”

မိခင်မေတ္တာပါပဲလား။ သူ မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရလေ၏။ ဒုက္ခတွေ ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့သားဆီကနေ အပူတွေ ဝေမျှယူချင်တာတဲ့လား။ မပေးပါရစေနဲ့ မာမီ။ အချစ်ဆိုတဲ့မီးတောင်ကြီးက ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေတာကို မာမီမသိချင်ပါနဲ့တော့။

“သား... သင်္ဂါ”

မာမီတီးတိုးခေါ်လိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်မိတော့၏။ မာမီရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျရပါပြီကော။ လမ်းလွှဲလိုက်ခဲ့မိတဲ့ အမှိုက်သားရဲ့မျက်ရည်တွေက အချိန်တန်ရင် ခမ်းခြောက်သွားမှာပါလေ။

“သား”

“...”

“မျိုသိပ်မထားနဲ့လေ၊ အဲဒါက ပိုမခံရခက်တယ် သားရဲ့။ ပြောစရာရှိတာ ရဲရဲသာပြော”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... နေခြည့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး မာမီ”

“ဘာရယ်”

စထွက်လာသည့်စကားက အလုပ်နဲ့မသက်ဆိုင်တာမို့ မာမီအံ့သြပေမည်။ သို့သော် ခါတိုင်းလိုမျိုး သူ့ကိုဘာညာဆိုပြီး

မဆူပါလေ။

“ကျွန်တော့်မှာ... ကျွန်တော့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟိုတစ်နေ့ကပဲ နေမျိုးနဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ကြတယ်မာမီ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ရန်ဘက်လိုဆက်ဆံတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်မှတော့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပျော်ပါတော့မလား။ ဒါကြောင့်...”

“နေဦး၊ မာမီမရှင်းဘူး သား။ မာမီနားလည်အောင် သား သေချာရှင်းပြပါ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ငိုသံပါကြီးနဲ့ သူ ဗလုံးဗထွေးပြောသမျှ မာမီဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်ပြောပြရဦးမယ် ဖူးရယ်။ မင်းကို တစ်ကြိမ်မှပွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါလျက် မင်းမဟုတ်တဲ့လူတွေက ကိုယ့်အချစ်အကြောင်းတွေကို အကုန်သိကုန်ပြီလေ။

“ဟိုတစ်လောလေးက ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ မှော်ဘီခြံကိုသွားခဲ့တာ မာမီသိပါတယ်နော်”

“အင်း”

“အဲဒီမှာ လာလည်တဲ့သူနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ဆုံခဲ့

တာပဲ”

“သူဆိုတာ သားချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတော့ ပထမဆုံးအကြိမ်က ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲ”

“စေ့စပ်ပွဲနေက နေခြည့်အိမ်မှာပါ မာမီ”

“ဘာရယ်”

ကဲ! ရဲရဲပြောဆိုလို့ ပြောပြ ဖူးလေးရေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆိုလို့ ဖွင့်ချလိုက်ပြီ။ နောက်ကိစ္စ နောက်မှပဲ ကြည့်ရှင်းကြတာ ပေါ့လေ။

“အဲဒီ... အဲဒီကလေးက”

“နေခြည့်မိမိကလေးပါ မာမီ”

“ဘုရား!”

မာမီ ရင်ဘတ်ဖိလေ၏။ ဖြစ်ပေမပေါ့။ သူပြောသမျှက နှလုံးရပ်လုမတတ် အံ့သြမင်သက်စရာတွေချည်းပဲကိုး။

“ပြီးတော့ သူက နေမျိုးစာသင်ပေးခဲ့ပြီး ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ မာမီ”

“မဖြစ်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်ဘူး ဘုန်းသင်္ဂါ။ ဦးမိုးထက် နဲ့ ဒေါ်နုသွေးငယ်တို့ မျက်နှာပျက်ရမယ့်ကိစ္စမျိုး သားမို့ ကြံစည် အပ်တယ်။ ညီအစ်မဝမ်းကွဲချင်း သွေးကွဲမယ့်ကိစ္စကြီးကွယ်”

“ကျွန်တော်မလုပ်ပါဘူး မာမီ။ ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားပါတယ်။ သူ့ကိုဖွင့်ပြောဖို့ဆန္ဒ လုံးဝမရှိပါ ဘူး။ နေခြည့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်ပြောတာပါ”

“ခက်တာပဲ”

မာမီပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ဖွင့် မပြောချင်တာလေ။ အခုတော့ သူ့ဆီကအပူတွေ မာမီဆီ ကူး စက်ကုန်ပြီကိုး။

“အဲဒီကောင်မလေးရော သိလား”

“ဘာကိုလဲ မာမီ”

“သားချစ်နေတာကို”

“မသိပါဘူး”

“ဒါဆို နေခြည့်လေးရော”

“မသိဘူး မာမီ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“နေမျိုးကကော နေခြည့်သိအောင် ပြောမလား”

“ဘယ်လို”

“ဒါကြောင့် အုပ်စုထဲကနေ ကျွန်တော်ရှောင်ထွက်ဖို့ ပြောရတာပါ မာမီ”

မာမီ နှုတ်ဆိတ်သွားရလေတော့၏။

ကြည့်ပါဦး... သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနဲ့ ရည်းစားလုဘက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူတစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ခုတော့ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုဖြစ်သွားတာလေ။

“နေမျိုးနဲ့သူက ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီမို့လို့လား”

“မဖြစ်သေးပါဘူးမာမီ၊ ဖူးလေးက ခုမှ Final ပြေရမှာပါ။ သူလည်း တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေချင်းညှိပြီး အဆင်ပြေဖို့က သူ့အတွက် Chance ပိုသာပါတယ်”

“ဒါနဲ့များတောင် နေပြည့်ကိုသွားပြောစရာလား။ ဒါတော့ သဘောထားသေးရာ ကျတာပေါ့”

“အချစ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါမာမီ၊ ကျွန်တော် နေမျိုးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ လွန်တာလို့ယူဆထားပါတယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ဖြစ်လာမှတော့ အဖြေရှိရမှာပေါ့”

စကားဝိုင်းက အပြီးသတ်ချေပြီ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ သူ ခွင့်နှစ်ရက်တင်ခဲ့တာမို့ နေမျိုး၊ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေတဲ့စိတ်တော့ အနည်းငယ်လျော့သွားမယ် ထင်ပါရဲ့။

“ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့သာ လာတွေ့ရတာ၊ ကို့က ကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သိပ်သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နေမျိုးကျော်စင်ပါ မပန်းနုနေခြည်။ ဖူးငယ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက စာသင်ပေးခဲ့တဲ့အစ်ကိုဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ၊ တို့ကို ပင်ကိုလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လို့ရပါတယ် ဒေါက်တာ။ အိမ်ကို ဟိုတလောလေးက လာသွားသေးတယ် မှတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက် ဟန်က Style ကျလှပါ၏။ ဒါနဲ့များတောင်မှ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို သင်္ဂြိုဟ်တာကြောင့်မချစ်တာပါလိမ့်။

“ဘာပြောချင်လို့ပါလဲ ဒေါက်တာ”

“ဘုန်းသင်္ဂါကို ထိန်းပေးစေချင်တာပါ”

“ကိုကို... ကိုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မီးဆိုတာ မလောင်ဝင်က ကြီးတားရမုန်း ပင်ကီလည်း သိမှာပါ”

“ကို ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလို့များလဲ”

“လုပ်မိမှာမို့လို့ ကြီးပြောရတာပါ ပင်ကီ။ သူ မကြာခင် မှာ ပင်ကီနဲ့စေ့စပ်ပွဲဖျက်သိမ်းဖို့ ပြောလာတော့မှာပါ”

“ဘယ်လို!... ”

စူးရှတောက်ပလွန်းသည့် မျက်ဝန်းများက အင်အားပါ လှပါ၏။ ဒီလိုထက်မြက်လွန်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဒီကောင် သဘောမကျတာပါလိမ့်နော်။

“ဘာလို့ ဒီလိုပြောတာပါလဲ ဒေါက်တာ”

“သူက ခင်ဗျားမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ”

“ဘာ!... ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး ပင်ကီ ဖူးငယ်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး!... လုံးဝမဖြစ်ရဘူး”

အသံ စူးခနဲထွက်သွားသော်ငြား မှန်လုံခန်းမို့ တော်ပါ သေး၏။ သူတို့ရှေ့မှာရှိနေသည့် စတော်ဘယ်ရီမစ်ခ်ရှိတ်ခ်ခွက် ကဖြင့် ဒီအတိုင်းပါလေ။

“သူတို့ ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ”

“ဖွင့်မပြောဖြစ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်မ မရဲ့ရအောင် ဖျက်မှာပါ ဒေါက်တာ။ မိဖူးကို လည်း ကောင်းကောင်းသတိပေးထားရမယ်”

“ဖူးငယ်က ဘာမှမသိဘူး ပင်ကီ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ချင်းပဲ သိထားတာပါ”

“ကြိုသတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

ဘာမှထင်မပြောဘဲ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားမိကြလေ ၏။ ခေါင်းထဲမှာတော့ နောက်ကျီနေဆဲ။ ကို၊ မထင်ဘူးကွယ်။ နေခြည်မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို သွားချစ်ရင်တောင် တစ်မျိုးစဉ်းစားပေးဖြစ်ဦးမှာပါ။ အခုတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖျက်မုန်းကျိုးခဲ့ရတဲ့ မိဖူးကိုမှ ချစ်နေသတဲ့လား။ နေခြည် ရင်နာ နေရပြီ ကို...
www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

Phone ဆက်ခေါ်၍သာ လာခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲက သိပ်မပါလှ။ သူ့ခွင့်ယူထားတဲ့ရက်ကိုမှ ဒင်းတို့သုံးယောက်ကပါ OFF ရက် ယူရတယ်လို့။ ဝေခိုးတို့ခြောက် အတော်ကျယ်ပါ၏။ Tennis နိုက်မည်ဟု ပြောသော်ငြား ဘရက်ကက်ကို သူမယူခဲ့ပါချေ။

ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့် ခြံတံခါးပေါက်မှ ကားကိုမောင်းသင်ခဲ့၏။ ရေကူးကန်စပ်မှာ ခုံလေးလုံးချထားပြီး သုံးယောက်သား သိုင်စကားပြောနေတော့ကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ သူ့နဲ့နေမျိုး ဘိုက်စွကို ဟိုစုံတွဲက ရွှေပြည်အေးတရားဟောတော့မယ် ဖို့ရဲ့။

၂၄၄ မမသဒ္ဓါစောင်

“လာလို့တော်သေးတာပေါ့၊ ငါတို့က စိတ်ပူနေတာ”

“ပြောစရာရှိလို့ ငါလာတာ”

ခုံချပေးထားတာက နေမျိုးနှင့်ယှဉ်ထိုင်ရမလို အနေအထားပါပဲ။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူက အလကားနေရင်း နေမျိုးလို ခေါ်သမကြီးသို့ ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာပြောဖို့လဲ သင်္ဂါ”

“ငါအလုပ်ထွက်တော့မယ်”

“ဘာ!”

“မဟုတ်တာဟယ်၊ နင်ကလည်း”

ဝေမိုးနှင့် နင်းစန္ဒာက တုန်လှုပ်သွားသော်ငြား နေမျိုးကတော့ တုံ့လိုတာဝေ။ စိတ်ထဲကတော့ ကျိတ်ကျေ့နပ်နေမယ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ အခုလောက်ဆို နေခြည်ကို မင်း သွားပြောပြီး လောက်ရောပေါ့။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့များကွာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သင်္ဂါရယ်။ ကြာထဲကနေ ငါတို့ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးလို့ရပါသေးတယ်ဟဲ့”

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလို့လဲ၊ မင်းတို့လည်း သိပြီးသားပဲ၊ ငါက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ဘယ်တော့မှပြန်မပြင်တတ်ဘူး”

တာလေ”

“ဘယ်ကိုပြောင်းချင်လို့လဲ၊ ဘွဲ့ယူပြီးကတည်းက ဒီမှာ ခဲ အသားကျနေပြီဟာကို”

“မင်းကို ခဏခဏခေါ်နေတဲ့ နွေအရိပ်ကိုများ စိတ်လည်သွားပြီလား”

“အဲဒါက နောက်ကိစ္စပါ၊ ဒက်ဒီတို့ကိုအသိပေးပြီးပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ငါသဘောတဲ့”

“ဟဲ့၊ အဲဒီလိုချက်ချင်းကြီး OK လိုက်တာပဲလား”

“ဆရာကြီးကို သွားတွေ့ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

အသံတိတ်သွားကြတော့၏။ အရင်ကဆို လေးယောက်မခွဲပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ Tennis ရိုက်ခဲ့ကြတာပါ။ အားလုံးထဲမှာ သူတို့ယောက်ျားလေးက လက်ညှိပြီး စန္ဒာကိုတွဲတင်ပေးခဲ့ကြတာလေ။ ဟိုစုံတွဲတစ်တွဲတည်းကျလို့ကဖြင့် သူနဲ့နေမျိုးက တက်ညီလက်ညီ Lesson ကောင်းကောင်းပေးတာကို ဟိုနှစ်ယောက် လိုမ့်နေအောင် ခံခဲ့ရတာပါပဲ။

အခုတော့ အကြာကွေးလည်း နှစ်ခြမ်းခွဲတဲ့ဘဝကို ခံရက်ရပြီပေါ့။ စွယ်တော်ရွက်လည်း အလယ်က ထက်ဝက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုင်းခံရလေပြီ။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ သစ်စိမ်းချိုးကြီး မချိုးလိုက်ပါနဲ့ကွာ၊
ငါတို့က ဆေးကျောင်းရောက်မှ ဘော်ဒါဖြစ်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် မင်း
တို့နှစ်ယောက်က ငယ်ပေါင်းတွေကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သူ
ငယ်ချင်းအချင်းချင်း သွေးကွဲတာမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူး၊ နေမျိုး၊ ပြော
ဦးလေ”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ
ကို”

“ကြည့်! ကလေးဆန်ချင်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါတွေပေါ့၊ နင်နဲ့
သင်္ဂါ ကွာခြားတာ”

စန္ဒာ ချိန်ထိုးပြောလိုက်ခြင်းကို သူက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်
နေမျိုးကတော့ မျက်နှာရှုံ့တွသွားပါတယ်။ သူက သွေးအေးအေးနှင့်
စဉ်းစားချင်ချိန်တတ်တဲ့လူ၊ နေမျိုးက စိတ်မြန်လက်မြန် ဝုန်းဒိုင်း
ထကြဲတတ်တဲ့လူလေ။ မတူတာကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာ
ပါပဲ။

“ဒီကိစ္စ ပန်းနုနေခြည် သိသွားပြီလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“နေမျိုး”

“ငါအသိပေးလိုက်ပြီ”

“ကျွမ်း! . . . နင့်ကို အဲဒါတွေ ငါမကြိုက်တာပေါ့။ ကိုယ့်
အချင်းချင်း ညှိမယ်မစဉ်းစားဘူး၊ အပြင်လူကို သွားတို့ရတယ်
လို့”

“ပင်ကီက အပြင်လူမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူနဲ့စေ့စပ်ထားပြီး
သားလူကွာ၊ ငါပြောသင့်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ဝေမိုးရော စန္ဒာပါ နေမျိုးကို ပြိုင်တူမျက်စောင်းခဲလိုက်
ကြလေ၏။ သူကတော့ ဝေမိုးအန်တီလေး လာချပေးသွားသည့်
အအေးပုလင်းကို ပိုက်ဖြင့်စုတ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှအပူတို့က
ပိုများလာသလိုပါလေ။

“သင်္ဂါ”

“အင်း”

“ပန်းနုနေခြည်နဲ့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်မှာလား”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ၊ ငါ့ပွဲငါမျှက်လည်း မင်းတို့နဲ့မသက်
ဆိုင်ပါဘူး ဝေမိုးရော”

“မင်း. . . အဲလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါကြိုသိပြီးသားကွ၊
တောက်!”

“ဟယ်! နေမျိုးကလည်း ဒီလောက်ပြေလည်အောင် ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ဒီဒေါသက ထွက်လာပြန်ပြီ”

နေမျိုးက သူ့ကိုရှုတည်တည်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဒီပုံနဲ့တော့ သူ့ကို ထတောင်၊ ထိုးဦးမှာလား။ သူက ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ် လက်ပါတတ်တဲ့အကျင့်မျိုး မရှိပါချေ။

“ငါ့စေ့စပ်ပွဲ ရုပ်သိမ်းတာနဲ့ မင်း ဒေါသဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ ဒါ ငါ့ကိစ္စလို့ ငါပြောပြီးသား”

“အေး၊ မင်းဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်ကွ”

“မင်းကို ငါပြောပြီးသားနော် နေမျိုး။ ငါတို့ကြားက စည်းကို ငါမဖောက်ဘူး။ အဲဒါကို မင်းသိထား”

“ဒါဆို ငါ့ဖူးငယ်ကို မင်းဘာကြောင့်ချစ်ရသလဲကွ ပြောလေ”

“ဟဲ့! နေမျိုး”

“ချစ်တာကို မချစ်ခွဲလို့ မင်းမှာ တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မှမရှိဘဲ”

“ရှိတယ်၊ မင်းမှာ ပန်းနုနေခြည်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် လောဘအတောမသတ်ဘဲ ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းဖို့ ပြင်နေတာလေ”

“ငါ မင်းရဲ့ဖူးငယ်ကို သိသာအောင်ရော မသိအောင်ရော ဘာတစ်ခုမှမလုပ်မိ မပြောမိသေးဘူး နေမျိုး”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒီတစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

“သင်္ဂါ”

သူ မေးကြောကြီးထောင်လာတာကို မြင်ကြတာမို့ စိတ်အတော်ထိန်းထားမှန်း အားလုံးခိုင်မိကြပါ၏။ သူက နဂိုကတည်းက ဘာမဆို ကျိတ်မှိတ် မျှိုသိပ် ခံစားတတ်သူပေကိုး။

“မင်းသာ တရူးရူးဖြစ်နေတာ၊ ငါက ရှေ့ကိုကြိုမြင်ပြီးသား။ မာမိကလည်း ငါ့ကိုသေချာပြောပြီးပြီ၊ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့နေ့ခြည်နဲ့မျက်နှာပျက်ပြီး သူ့ဝမ်းကွဲညီမကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဖွင့်ပြောလို့ရမှာလဲ။ အဲဒီလောက်လည်း ငါအရှက်မကင်းမဲ့သေးဘူး”

“...”

“သူငယ်ချင်းတွေကြား ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မထားသင့်ဘူးယူဆလို့ မင်းတို့ကို ငါရင်ဖွင့်ခဲ့တာပါ။ ငါသိပ်မှားတယ်၊ လျှို့ဝှက်သင့်တဲ့ကိစ္စကို မလျှို့ဝှက်ဘဲ ဖွင့်ပြောမိလို့ နောက်ဘက်က

ပြဿနာတွေနဲ့ ငါရင်ဆိုင်နေရတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟယ်”

“မင်းက ငါ့အနွဲ့တာကို ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ခံပေးနိုင်ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းပါ နေမျိုး။ မင်းနဲ့ရန်ဘက်တော့ ငါ့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းချစ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ငါစိတ်ယိုင်ခဲ့တာ ငါ့ဘက်က Foul ဖြစ်နေလို့ မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးအပေါ် အဖြူစင်ဆုံးပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းထက် ငါလုံးဝမပိုခဲ့တာ ဘုရားအသိဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအုပ်စုထဲက ခွဲထွက်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ မင်းမြင်ချင်ရင်တောင်မှ ငါ့မျက်နှာကို ငါမပြဘူးဆိုတာကို မင်းယုံလိုက်ပါ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိမှန်း ငါလည်းသိနေသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကြားထဲက အဖြူရောင်စည်းကိုတော့ ငါ့သိက္ခာထက် ငါပိုပြီးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့အားလုံး သိထားပေးပါ။ ငါပြောချင်တာ ဒါပါပဲ... ပြန်ပြီ”

“ဟဲ့”

ဘယ်သူမှမတားနိုင်ခင် ထပြန်သွားသည့်သင်္ဂါနောက်ကျောကို သူတို့ငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။ သူတို့ကြားက ‘အဖြူရောင်စည်း’ တွဲလား။ သင်္ဂါမြင်ပေမယ့် သူ့ဘာကြောင့် မမြင်ခဲ့မိ

တာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ပန်းနုနေခြည်နဲ့ကိစ္စကိုက သူတို့နဲ့တာမှမသက်ဆိုင်တာလေ။ ဒါနဲ့များ ဘယ်လိုကြောင့် သူ့နှောင့်ယှက်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

တကယ့်ကို ကလေးဆန်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ခဲ့မိတာပါလား။ သူတို့ချင်း ကျိတ်ဖြေရှင်းရရင် ရပါလျက်နှင့် အခုတော့ အန်တီသီဂီတို့ အန်ကယ်မြတ်ဘုန်းတို့ လူကြီးတွေပါ သိကုန်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။

ပြီးတော့ ပန်းနုနေခြည်သီမုတော့ ဦးမိုးထက်ရော ဒေါ်နုသွေးငယ်ပါ ဒီတိုင်းငြိမ်နေမှာတဲ့လား။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြဿနာတွေနဲ့ မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာလေ။

ဘုရားရေ! သူမွေးလိုက်တဲ့မိက နှစ်အိမ်ထောင် ရွှေလမ်းဖောက်နေတဲ့ကိစ္စကို ဝင်ဖျက်သလိုဖြစ်နေပါရောလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီ မသိနိုင်တော့ပါလေ။

အဲဒါ မင်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်ကုန်တာပါ ဖူးငယ်။ မင်းကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာစိုးစိတ်နဲ့ မလုပ်သင့်တာတွေချည်းကိုယ် ဆက်တိုက်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“ကဲ၊ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ သင်္ဂါကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း မနက်ဖြန် ဒေါက်တာဖုန်းမြင့်ဆီမှာ Resign စာပို့

သေချာနေပြီ”

“ငါက သူ့ကိုမောင်းထုတ်တာမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒီသဘောပဲ ပြစ်သွားတာပဲ နေမျိုးရဲ့ မဟုတ်လို့ လား”

စန္ဒာက မိန်းကလေးပီပီ သူ့ကို ခပ်စွာစွာပြောလာချေ ပြီ။ မောင်းထုတ်တာတဲ့။ သူ့မျက်စိရှေ့ကပါမက သူ့ရင်ထဲကပါ (မဟုတ်သေးပါဘူး) ဒီလောကကြီးထဲကနေ အပြီးအပိုင်တောင် မောင်းထုတ်လိုက်ချင်တာပါလေ။ သို့သော် ဤသို့ သူ့ပြစ်သင့် ပါရဲ့လား။

“ဒေါက်တာဖုန်းမြင့်က လွယ်လွယ်ကူကူလက်ခံမယ် မထင်ဘူး။ နှလုံးနှံ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာဝန်က ရှားက ရှားနဲ့ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဖီဝါက သိပ်အကျွမ်းကျင်ကြီးမဟုတ် လို့ Operation ခန်းတောင် သူ့ကိုသီးသန့်လွှတ်သေးတာမဟုတ် ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ ငါတို့အုပ်စုကိုခေါ်ပြီး မဲတောင်းမှာသေချာတယ်”

“မသိတော့ဘူးကွာ”

“လက်လွှတ်ပယ်မပြောနဲ့ နေမျိုး”

“နင် သူ့ကိုပြန်တောင်းပန်သင့်တယ်လို့ ငါတော့ ယူဆ တယ်”

“ငါက ဘာမှားလို့ ဘာကိုတောင်းပန်ရမှာလဲ”

စန္ဒာက စိတ်ပျက်ပုံနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဒိုင်းခနဲမျက် စောင်းထိုးလေ၏။ ခက်တာပဲ၊ ဒီမှာ စတိုင်နေကတည်းက ဒင်း တို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုချည်း မျက်စောင်းခဲနေကြတာလေ။

“နင် သူ့ကိုစွပ်စွဲတာတွေ အများကြီးမှားတာပဲဟဲ့”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်ဖူးငယ်ကို နင်ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟိုကရော နင့်အချစ်ကို ရက်ခံလိုက်ပြီလား”

“...”

“အေး၊ အဲဒါပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပေးပြီး ယူမှ ချစ်သူဘဝကို ရတာပါနေမျိုး။ နင်မပိုင်ဆိုင်သေးတဲ့ ဗီရိထဲ က အရှုပ်လေးကို သူ့ကြည့်မိရုံရှိသေးတာကို နင်က ငါ့ဟာဆိုပြီး ရန်လုပ်တာတော့ လွန်တယ်။ တကယ်ဆို ဖူးဖူးကသာ အဓိက ကျတာနေမျိုးရဲ့။ သူ့ရွေးချင်တဲ့သူကိုပဲ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ် ခွင့်ရှိတာ။ ကာယကံရှင်မပါဘဲ နင်တို့လုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်မှ

၂၅၄ * * * မမသဒ္ဓါမောင်

မရှိဘဲ"

သူ အသံတိတ်သွားရတော့၏။ ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်တဲ့
ဝေဒနာက ခံရခက်လှချည်လား။
မောတယ် ပူးငယ်။

* * *

အခန်း (၂၁)

Computer စီထားသည့် စာရွက်အောက်ခြေမှာ သူ
Sign ထိုးလျက် ဒီနေ့ Date ကိုပါ နှုတ်ကောက် ရေးလိုက်ပါ၏။
ပြီးမှ စာအိတ်ဖြူထဲသို့ထည့်ကာ ကော်ပီလုပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးပြီ။
ညနေမှသွားတင်တာ ကောင်းမလား။ စောစောတင်လိုက်တာက
ပိုကောင်းမည်ထင်ပါ၏။

"ကျွန်ုပ်တို့ပေးပြီ မာမီ"

ဒက်ဒီက ခပ်စောစောကပင် (သူ့ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်
ချင်ပုံဖြင့်) ကုမ္ပဏီထွက်သွားချေပြီ။ မာမီလည်း ခဏနေ ရတနာ
ဆိုင်ကိုသွားတော့မှာမို့ သူ့မယွှားခင် နှုတ်ကောက်လိုက်မယ် သူ့

ကို ဘာမှပြန်မတုန်ပြန်ပါချေ။

စိတ်ဆိုးကြတာများလား။ ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အခုမှ မိဘတွေရဲ့အကျဉ်းကို သူခံရပါရောလား။ ဘာထူးသေးလဲ။ သူ ငယ်ချင်းတွေလည်း သူ့ကိုဝိုင်းကျဉ်ထားကြတော့မှာလေ။ ငယ် စဉ်က တစ်ယောက်တည်းကြီးပြင်းလာရလို့ အဖော်မင်တဲ့သူ့ကို လောကကြီးရဲ့ဒဏ်ခတ်ချက်က ပြင်းထန်ပါ။

သူ ကားစက်နှိုးထွက်လိုက်စဉ် တိုက်ဝမှာ မာမီထွက် ရပ်နေတာကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သူ့ကိုမှော့ ခဲ့တဲ့အမေမို့ သားကိုတော့ ဘယ်မှန်းနိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ဒါက ဘာလဲ မောင်ဘုန်း”

ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုမေးတော့မယ်ဆိုတာကိုလေ။ စာအိတ် ပေါ်က စာတမ်းကိုမြင်နေပါလျက် တမင်သက်သက် သူ့ကိုမေး ချေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပေးပါ ဆရာကြီး”

“Why?...တခြားဆေးရုံကများ လစာမတရားတိုးမြှင့်

ခေါ်နေလို့လား ဘုန်းသင်္ဂါ”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါဆို အကြောင်းပြချက်လေးတော့ အန်ကယ့်ကိုမေး

သင့်တယ်လို့ အန်ကယ်ယူဆတယ်”

သူ ခုံမှာထိုင်လျက် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီ အကြောင်းအရာကိုချည်း ခုတလော ပြောနေရတာမို့ စိတ်မော ခန့်ပြီလေ။

“ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိသလဲ အန်ကယ့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောပါ”

“မရှိပါဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဒီမှာဆက်မလုပ်ချင် တော့လို့ပါ”

“ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာမျိုးရော ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ ထွက်စာတင်တဲ့အထိ ဖြစ်စရာလား မောင် ဘုန်းရယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ချင်သပဆိုရင်လည်း ညနေစောင်း အချိန်ရအောင် အန်ကယ် ညှိနှိုင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဆေးရုံက ဒီလောက်ထိ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတာမျိုးမှ မရှိ တာ”

“အဲဒီသဘောမျိုးလည်း မရှိပါဘူး ဆရာကြီး”

“ခက်တာပဲ... ခဏနော်”

ဆရာကြီးက Phone ကိုကောက်နှိပ်လိုက်လေ၏။ သူ့

ကိုရှေ့ထားပြီး ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ခိုင်းဦးမလို့ပါလိမ့်။

“အေး၊ ငါပါ။ အဲဒီမှာ နေမျိုးကျော်ဇင်တို့အုပ်စု ရှိကြလား။ ဘယ်သူ နှင်းစန္ဒာက Night duty. အင်း... ဝေမိုးသွင်က Operation ခန်းမှာ။ ဒါဆို နေမျိုးကျော်ဇင်ကိုပဲ လွှတ်လိုက်လေ။ ဒါပဲ”

သေစမ်း! မမြင်ချင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ လူနစ်ယောက်ထို့မှ ဘာလို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခိုင်းရတာပါလိမ့်နော်။ တအောင့်အကြာမှာတော့ ရေးကြီးသုတ်ပြာဟန်ပန်ဖြင့် နေမျိုးရောက်လာတော့၏။

“ဆရာကြီးခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် မောင်နေမျိုးရေ၊ ဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်းက ထွက်စာလာတင်နေတာနဲ့ မေးနေတာ။ ဘာတစ်ခုမှ ရောရာအဖြေပြန်မရလို့ အဲဒါ...”

နေမျိုးက သူ့အနီးဝင်ထိုင်လျက် သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အလုပ်ထွက်ဖို့ထောက်ခံမယ့်လူက တစ်မဲသေချာဆရာကြီးရေ။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်ပါ ဆရာကြီး”

“ဟေ့!”

ဟာ! ဒီကောင်တော့ ပေါ်တင်ကို Fight ပါပေါ့လား။ သူတောင် မျိုသိပ်ထားနိုင်ပါလျက် ဒင်းက ဖော်ကောင်လုပ်ချေပြီ။

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အလုပ်ထွက်စရာမလိုပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့အချင်းချင်းဖြစ်ကြတာမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ လည်ပင်းဖက်ပြီး ပေါင်းလာကြတာကို။ သူစိမ်းနဲ့လည်းမဟုတ်”

“အခန့်မသင့်လို့ဖြစ်သွားရတာပါ ဆရာကြီး”

“ဒါကြောင့် မနက်တုန်းက ဦးမြတ်ဘုန်း Phone ဆက်တာပဲဖြစ်မယ်။ သူ့သားတောင်းဆိုတာကို လက်မခံပါနဲ့တဲ့”

ဟောဗျာ! လက်စသတ်တော့ ဒက်ဒီက သူ့ထက်အရင်ဦးနေတာကိုး။ သွားပါပြီ... လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်ခွင့်မရှိတာက ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပါပဲလား။

“ကျွန်တော်လည်း ကန့်ကွက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို သုံးမဲတစ်မဲနဲ့တင် Cence! လုပ်လိုက်တာပေါ့”

“ဆရာကြီး”

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“Duty ပြန်ဝင်ပေတော့ ဘုန်းသင်္ဂါ။ အချိန်ပိုင်းဆေးခန်း ဖွင့်မယ်ဆိုရင် အန်ကယ့်ကို အချိန်မရွေးလာပြောနိုင်ပါတယ်”

ပွဲသိမ်းချေပြီ။ နေမျိုးက အရင်ဆုံးပြန်ထွက်သွားတာမို့ သူ လေးပင်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းမှ ထွက် ခဲ့ရပါ၏။

တော်ရာမှာ ဆက်နေဦးပေါ့ ဘုန်းသင်္ဂါ။ မင်းဘဝကို မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဘယ်တုန်းကများ နေခွင့်ရလို့လဲ။ စည်းကမ်း တကျ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ဘဝလမ်းကို ဒီစည်းတွေဘောင်တွေ ကြားထဲက မရုန်းသာဘဲ အသက်ဆက်ရှင်ပါတော့လားလေ။

ကြုံပြောထားတာမို့ ကြုံရောက်နေရတာပါ။ နေ့တစ်ပိုင်း သာ အလုပ်ဆင်းပြီး ဒီအခွင့်အရေးကို သူရဲအောင်ယူခဲ့ရတာပဲ။ ဒီနေ့ ဖူးငယ်တို့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်မဟုတ်ပါလား။

Bell သံကြားရပြီး ခဏအကြာမှာ ကျောင်းခန်းထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဟိုတစ်စုဒီတစ်စု ထွက်လာကြလေ ၏။ သူ ကားပြင်ထွက်ရပ်လျက် လည်ဆန့်မျှော်ကြည့်နေချိန်

သူ့အရုပ်လေးကို အများထဲမှာ ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရပါသည်။

မြေကြီးရောင်အပျော့သား ပွင့်ကြ One set လေးနှင့် ယဉ်ယဉ်လေး လှနေသည့်ကောင်မလေးက ဘေးမှယောက်ျား လေးဆန်ဆန်မိန်းကလေးနှင့် စကားတွေ ဖောင်နေအောင်ပြော လျက် ပြုံးရယ်လို့ပါလေ။

ကိုယ့်ရင်ခွန်သံကို ကြားရဲ့လား ဖူးငယ်။ ရှေ့တစ်ပတ် ဘဲ မေမေတို့လာမပြောခင်မှာ ကိုယ်က ကြုံပြောတော့မှာလေ။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့လို့ပါ။ ကိုယ့်အရုပ်လေးကို သူများ ဦးသွားမှာစိုးစိတ်နဲ့ ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို မင်းသိနိုင် ပါရဲ့လား။

“ကိုကိုဒေါက်တာကြီး”

အဘယ်မျှချစ်ရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ နားထဲ သကာ ရည် လောင်းချလိုက်သလို ချိုမြိန်လွန်းလိုက်တာလေ။

“ငါသွားတော့မယ်၊ ဖူး”

“ဟင်! အတူတူမလိုက်ဘူးလား သားချိုရဲ့”

“ဟင့်အင်း၊ မေမေမှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဈေးမှာဝင်ဝယ်ရ ဦးမှာဟ”

“ဒါဆို တာတာနော်”

၂၆၂ မမသွါမောင်

“အေး... တာတာ”

“Phone ဖုန်းဆက်ဖို့ မမေ့ခဲ့ဦးနော်၊ သားချို”

“အေးပါ”

ဟိုချာတိတ်မက ကားမှတ်တိုင်ရှိရာဆီ လမ်းကူးသွားပြီ
မို့ သူ့ကောင်မလေးက သူ့လက်မောင်းကို ချိတ်လိုက်လေ၏။
ဒီလိုအနေအထားမျိုး တစ်သက်တာပိုင်ဆိုင်ချင်ပါရဲ့ ဖူးငယ်။

“သွားကြဖို့လေ ကိုကို”

“အင်း... သွားတာပေါ့”

“ပြောစရာရှိတာများ အိမ်မှာလာပြောလည်း ဖြစ်တဲ့ဟာ။
တကူးတက ဖူးကိုလာကြိုရတယ်လို့ပဲ ကိုကိုရယ်။ ဘာပြောမှာ
မို့လို့လဲ”

“ဟိုရောက်မှပြောမယ်”

“အကြာကြီးအချိန်မရဘူးနော်၊ ဖူး မနက်က မုန့်ဟင်းခါး
လေးတစ်ပွဲပဲ စားခဲ့ရတာ။ အခု ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ”

“ဆာရင်ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့ ဖူးငယ်ရဲ့၊ ဘာစားချင်လဲ၊
ပြော”

“ခေါက်ဆွဲကြော်”

“OK!...”

ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဖူးငယ်က မုန့်တံခါးဖွင့်ခိုင်း
တာမို့ သူ့ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ လေတဝှမ်းတိုးဝင်နေတာကို
သဘောကျနေပုံပါပဲလား။ စားသောက်ဆိုင်သန့်သန့်ရှေ့မှာ ကား
ကိုရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။

“ဘာသောက်ချင်သေးလဲ”

“Sunkist”

Coat နှစ်ဘူးအရင်မှာပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်မှာထားတာ
ကို စောင့်ရ၏။ နေ့ဆင်း (၂)နာရီကျော်မို့ ဆိုင်ထဲမှာ လူအတော်
အသင့်ရှင်းနေလေသည်။

“ပြောမယ်ဆို”

“ပြီးအောင်စားပြီးမှ ပြောမှာပေါ့”

“စောင့်ရမှာပေါ့လေ”

စားစရာရောက်လာတော့ ဗိုက်ဆာနေတာမို့ ဟန်ပင်
မဆောင်နိုင်ဘဲ အားပါးတရစားနေသည့် ဖူးငယ်ကို ရေသန့်ဘူး
ငွဲပေးလျက် သူပြီးကြည့်နေမိ၏။ ကိုယ်ပြောတော့မယ် ဖူးငယ်။
ငြင်းလိုက်မှာလား၊ ငယ်စဉ်က နောင်တွယ်ရစ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်
ကို ငဲ့ကွက်ပြီး မင်း ခေါင်းမခါလိုက်ပါနဲ့။

“ဖူးငယ်”

“ဟင်”

Tissue ဖြင့် ဝါးစပ်သုတ်လိုက်ပြီး ရေမော့သောက်နေတာမို့ သူ့စကားမဆက်ဖြစ်ပါလေ။ ပြောမယ်ဆိုမှ သတ္တိက နည်းလာသလိုပါပဲလား။

“ပြောလေ ကိုကို”

“ကိုယ် ဖူးငယ်ကိုချစ်တယ်”

ပထမ နှုတ်ခမ်းလေးဝိုင်းလျက် အံ့သြသွားပါ၏။ နောက်မှ အပြုံးတစ်ပွင့် ခုန်ထွက်လာလေသည်။ စိတ်ဆိုးမယ်ထင်ထားပေမယ့် တော်ပါသေးရဲ့။

“ဖူးလည်း ကိုကိုကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်တာပဲဟာ။ အဆန်းလုပ်လို့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ပြောတာက ဖူးငယ်ထင်သလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဖူးငယ်နဲ့လက်တွဲချင်လို့ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာ။ ဖူးငယ်ကို ကိုယ်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်လို့ပါ ဖူးငယ်”

သူ့မအပြုံးက ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အလိုသူ့ကို စာဖြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားမှာနီးတယ်လို့

ပြောခဲ့တဲ့ကောင်မလေးက အခု သူ့ရင်ဖွင့်စကားကို ငြင်းတော့မယ့်ပုံပါလား။

“ကိုကိုမို့ပြောရက်တယ်”

“ဖူးငယ်”

“ဖူးက ကိုကိုကို အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာကိုကိုရဲ့”

“ကိုယ်. . . ကိုယ်”

“ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ ဖူးရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ဒီလိုအရောင်ဆိုးပစ်လိုက်တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဖူးငယ်”

“တော်ပြီ ကိုကိုကို ဖူးစိတ်ဆိုးတယ်။ နောက်ကို ဒီစိတ်မျိုးနဲ့ ဖူးဆီကို မလာပါနဲ့တော့။ ကိုကို ဒီလိုစိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်တာ ဖူးသိပ်ဝမ်းနည်းတယ်၊ သိလား။ ကိုကိုကို ဖူးမမုန်းချင်ဘူး”

မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့အမြင်တွေ ဝေဝါးသွားရတော့၏။ ဆုံးရှုံးရပြီဟူသည့်အသိက နောင်တနှင့်အတူ ဖြစ်တည်ခဲ့ရပြီလေ။

ဪ. . . ကိုကိုသိပ်ချစ်ရတဲ့ဖူးငယ်ရယ်။

အခန်း (၂၂)

စိတ်မကြည်ရသည့်ကြားထဲ သူမချိန်းသည့်နေရာသို့ သူ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ နေမျိုးမွှေးထားသည့်ကိစ္စက ခုထိ ရှင်း၍မနိုင်သေး ပါလေ။ ဦးဆုံး ဆုံတွေ့ခဲ့သည့်ကော်ဖီဆိုင်သို့သာ Date တာမို့ ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရလေ၏။

ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် နဂိုခုံမှာပင် ထိုင်နေသည့်သူမရှိရာဆီ သူလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ မျက်နှာထားတည်တံ့နေပုံက သူနဲ့စမတွေ့ ခင်က ပန်းနုနေခြည်ရဲ့ နဂိုမျက်နှာမျိုးဖြစ်နေတာ အသေအချာ ပါလေ။

“ပြောရောရှိလို့လား နေခြည်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခုံတွဲယူ၍ ထိုင်လိုက်သည်အထိ သူမ အသံမထွက်သေးပါချေ။ သူ့ကို ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“နေခြည်”

“ကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တာလဲ”

လေသံက မာဆတ်ကန် စထွက်လာပါ၏။ အနီးနားက ဝိုင်းတို့မှာ စုံတွဲလေးငါးတွဲခန့် ရှိနေတာမို့ သူက အသံကျယ်ကျယ်မထွက်စေလိုပါလေ။

“ကိုယ်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမှာပေါ့။ ဒီမှာ နေခြည် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရတယ် မှတ်သလဲ။ လူက အလုပ်ပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ စိတ်ပါ ပင်ပန်းရတော့ ညညအိပ်မပျော်ဖြစ်တာတွေ များနေပြီ”

“ကိုက ဘာလုပ်နေလို့ ဒီလောက်ထိ ဒေါသတွေ ထွက်နေရတာလဲ နေခြည်”

“ယု၊ တို့ညီမမို့ကို ချစ်နေတာဆို၊ အဲဒါ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလား”

သူ့မျက်နှာ ပန်းရောင်သန်းသွားရပါ၏။ တိုးတိုးသာသာ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စကို လူရှေ့သူရှေ့လာရှင်းရတယ်လို့၊ ဝန်းကျင်က စိတ်ဝင်တစားငဲ့ကြည့်ကြတာမို့ သူ့အနေကျပ်သည်လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တိုးတိုးပြောပါ နေခြည်”

“မတိုးနိုင်ဘူး၊ ဘာလို့ တိုးတိုးပြောရမှာလဲ။ တို့က ယုသစ္စာဖောက်တာကို ငြိမ်ခံနေမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ယုသိထား”

မာလှချည်လား။ သူ့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး မျိုသိပ်ဆင်ခြင်နေပါလျက် ဘာလို့များ ပေါက်ကွဲအောင် လာ...ကြုံကြတာပါလိမ့်။

“နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က ဘာတွေများ သစ္စာခံထားလို့ ဒီလောက်အထိ စွပ်စွပ်ခွဲခွဲတွေ ပြောနေရတာလဲ နေခြည်”

“ဘာ!”

“ကိုယ့်ဘက်က ခုချိန်ထိ ဘာအမှားမှမရှိသေးဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ရှင်...ရှင်...”

“ကိုယ့်ကို မပိုင်သေးဘဲနဲ့တော့ ဒီလောက်ထိ Control မလုပ်ချင်ပါနဲ့ နေခြည်”

“ယုနဲ့တို့က Engage လုပ်ပြီးသားလေ။ မေ့သွားပြီလား”

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒါကို ကိုယ့်ဘက်က မှတ်သိမ်းမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ ပြောနေလို့လား။ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ကိုယ်ဘာမှမလုပ်သေးဘူး နေခြည်။ အဲဒါကို မင်းသိထားပါ။”

ခေါင်းပေါ်တော့ အတက်မခံနိုင်ပါ။ ‘သားကိုသခင်၊ လင် ကို ဘုရား’ ဟူသည့် ဂါဝရောစတရားတွေ ဒီမိန်းကလေးထံမှာ ရှိမှရှိမနေတာလေ။ ရင်ပေါင်တန်း စိမ်ခေါ်နေမှတော့ ဘုန်းသင်္ဂါ က ဘွာမခတ်ဘူး ပန်းနုနေခြည်။

“ဒါဆို မိဖုန်းနဲ့ကိစ္စကို ယူဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ၊ ပြော”

“ကိုယ်က သူနဲ့ မလည်ရှုပ်လုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ နေ ခြည်”

“ယူပဲ သူ့ကိုချစ်နေတာဆို”

“မှန်တယ်၊ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ အဲဒါ ရင်ဘတ်ထဲ က ကိစ္စပါ။ မင်းဝင်စွက်စရာမလိုပါဘူး။ ဒါကို ကိုယ်ရင်ဖွင့်ခဲ့ဖူး လို့ နေမျိုးက မင်းသိအောင် ဓမ္မသွားတာ။ အခုချိန်ထိ အဲဒီကောင် မလေးကို မရိုးမသား ဘာတစ်ခွန်းမှ ကိုယ်မပြောမိသေးဘူး”

“မရဘူး၊ ယူ တို့ကိုတော့ ဒီလိုစိတ်မထားဘဲ တိုညှိစွာ အပေါ် အခုလိုဖြစ်တာ ကောင်းသလား။ တို့ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး ကိုဘုန်းသင်္ဂါ”

သူ အတော်စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်းချမ်း ရေးယူလို့မရပါလားနော်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်နေတဲ့လူကို ဟိုတစ်ဖက် ယိမ်းယိုင်လာအောင် အဘယ်သို့များ ပြဿနာရှာ ကြလုပ်နေပါလိမ့်။

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလူကိုမချစ်နဲ့ ဒီလူ့ကိုချစ်ဆိုပြီး အမိန့် ပေးစေခိုင်းလို့ ရတာမဟုတ်ဘူးနေခြည်။ သူ့ဘာသာသူဖြစ်လာ တာကို ဘယ်သူမှတားလို့မရဘူး”

“ရတယ်... ရအောင်တာဦးမှာ”

“ကျွန်!... ခက်လိုက်တာ”

“ဒီလိုခက်အောင် ယူပဲလုပ်ခဲ့တာပါ ယူရဲ့”

“ကိုယ်ရှင်းပြပြီးပြီလေ၊ ကိုယ်ချစ်နေတာကို မင်းညီမ လုံးဝမသိဘူး။ ဒီတော့ ဘာမှဖြစ်လာစရာမရှိတဲ့ကိစ္စကို ရှေ့မဆက် ချင်ပါနဲ့။ ဒီမှာတင်ပဲ ရပ်လိုက်ပါ”

“မရပ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်း တို့ ဆုံးမပြဦး မှာ”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး ပါလား။ သူ့ကို ပြဿနာရှာရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဘာအပြစ်မှမရှိ

၂၇၂ မေသဒ္ဒါခေတ်

တဲ့ ညီမဖြစ်သူကို ဆုံးမဦးမတဲ့။ မင်းဟာ ကြာလာတာနဲ့အမျှ
အမောက်တောင်ပိုက် သတ္တဝါဖြစ်နေပါရောလား ပန်းနုနေပြည်။

“ဖူးပွင့်ငယ်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး နေပြည်”

“ရှိတယ်... သိပ်ရှိတယ်၊ တို့ဆီကနေ ယူကိုလုသွား
တဲ့အပြစ်ထက် ကြီးမားတာရှိဦးမလား”

“တော်သင့်ပြီ နေပြည်၊ မင်း သူ့ကို ပြဿနာသွားမရှာ
ပါနဲ့”

“ရအောင်ကို ရှာပြဦးမှာပဲ”

“ဒီမှာနေပြည်၊ ငါ့ဘက်ကမဟုတ်ဘဲဘာ အပြောအ
လဲမှမရှိအောင် ကြိုးစားနေနေပါလျက်နဲ့ ဒီထက် ပြဿနာ ပို
မကြီးပါစေနဲ့”

“ဪ... နောက်ဆုံးတော့ ယူက တို့ကိစ္စကို ဖျက်
သိမ်းမှာပဲမဟုတ်လား၊ တို့ကြိုတွက်ထားပြီးသားပါ ဘုန်းသင်္ဂါရဲ့”

“အဲဒီလိုမဖြစ်ဖြစ်အောင် မင်းဆက်လုပ်နေတာကိုလည်း
ကြည့်ဦးလေ”

သူမ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။ ဘယ်
လောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ရင်ထဲ နင့်နင့်
သည်းသည်းချစ်မိခဲ့ရတဲ့သူက ပင်ကိုညီမလေးကိုမှ မေတ္တာ

ကြင်နာစွာ ယုယစွာ ဖြတ်နိမ့်စွာ

ရှိသတဲ့လေ။ ဒီကိစ္စလောက် ကြီးလေးတဲ့ပြစ်ဒုတ်နဲ့ သေ
ရှိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အခုတော့ စေ့စပ်ပွဲကို ရုတ်သိမ်းဖို့အဆင့်ထိ သူ့ပြော
လာပြီလေ။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ပင်ကိုမာနကို သူ့ရိုက်ချိုးဘာပဲ
လက်ထပ်ဖြစ်ရင်လည်း လူချည်းသပ်သပ် စိတ်က တခြားမှာ။
လက်မထပ်ဖြစ်တော့လည်း ပင်ကိုနုလုံးသားက သူ့ဆီမှာ။

‘စားရမှာလည်း သဲတရုပ်ရုပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနဲ့
တဝင်းဝင်း’ ဆိုတဲ့စကားပုံလို သူလုပ်ရက်ပြီလေ။ ရက်စက်လှချည်
လား၊ ကို။

“ဖူးပွင့်ငယ်ကို ရန်မရှာပါနဲ့ နေပြည်”

သူမ မျက်နှာကို မဲလိုက်မိပါ၏။ ရန်မရှာနဲ့တဲ့။ တစ်ချက်
လောက်ဖြစ်ဖြစ် နာနာလေးတော့ ရိုက်သင့်တာပေါ့။ ငါ့လက်ဝါး
ဒဏ်ရာထက် ငါ့ရင်ထဲက နာကျင်ရတာက ပိုပြီးပြင်းပါတယ် ဖူး
ပွင့်ငယ်။

“သူနာကျင်အောင်လုပ်တဲ့သတင်းကြားရင် ငါ့ဦးခေါင်းမှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

တောက်! ဒါက ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့လေ။ မိဖူးကို နည်း
နည်းမှတောင် အထိမခံနိုင်ဖြစ်နေပါရောလား။ ရင်ထဲမှာ ဖူးလောင်

အုံကြွမှုက ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်မရနိုင်ဘဲ စိတ်က ဆောင်သည့် အတိုင်း ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီးသားဖြစ်ကာ လက်က မြောက်တက် သွားလေ၏။

“ဖြန်း!...”

လူတွေအားလုံး၏အကြည့်က သူမထံ ပြိုကျလာလေ ၏။ သူက ခုံမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဟန်မပျက်ထိုင်နေတုန်းပါပဲ။ ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ သူမ၏လက်ဝါးရာက ချက်ချင်းရဲတက်လာ လေသည်။

သွားပြီ... မှားပါရောလား။ စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြေရှင်း ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ချိန်တော့ တကယ့်ကို အကြီးအကျယ်မှားခဲ့ရပြီလေ။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကို မိုက်ရှူးရဲဆန်တတ်တယ်တဲ့လား။ ကိုယ့်အပြင် တခြားလူကို ချစ်တာမှန်းသိပါလျက် ထိုလူရှေ့က မားမားရပ် ကာကွယ်ပေးချင်တဲ့သူ့စိတ်ကိုမှ အပိုင်လိုချင်နေမိ တာလေ။

မနာလိုဘူး ကို၊ တို့ကိုမချစ်တာလည်း မလိုချင်ဘူး။ မိဖူးကိုချစ်နေတာကိုလည်း မလိုလားဘူး။ မစ္စရိယစိတ်တွေနဲ့ လုပ် မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတာကို ကို နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းတဲ့သတင်းကို ရှေ့တစ်

ပတ် သတင်းစာထဲမှာ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ပန်းနုနေခြည်”

“မဟုတ်ဘူး”

အသံက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့လျက် ထွက်မလာ ခဲ့ပါလေ။ ခြေသံတဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ခပ်မှန်မှန်လှမ်းသွားသည့် သူ့Shoe သံက သူမရင်ကို စုံကန်နင်းချေလိုက်သည့်နယ် နှလုံး သားက တစ်စစ ကြွေကျကျန်လေ၏။

အဝင်ဝကို မျက်နှာမူထိုင်နေတာမို့ မှန်တံခါးကို တွန်း ဖွင့်ထွက်သွားသည့် သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည့်အကြည့် တို့က ဝေဝါးကုန်လေပြီ။ တွေ့ဆုံခြင်းဆိုတာ ခွဲခွာခြင်းရဲ့အစလို့ ဆိုပေမယ့် အခုလိုစတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ လမ်းခွဲခွဲရတဲ့ဖြစ်ရပ်က သူမရဲ့ဘဝကို နင်းချေဖျက်ဆီးလိုက်သလို ခံရခက်စေလေ၏။

ကို...

မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့အချစ် တစ်စစတွယ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့သံယောဇဉ် တစ်ရပ်ရပ်နောင်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့နောင်ကြိုးတွေကို ဒီ ကာလအခိုက်အတံ့လေးမှာတင် တိခန့်ဖြတ်ပစ်ရက်ရတယ်လို့။

မချစ်ဖူးသေးတဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ အရင်ဦးဆုံးချစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ရဲ့မေတ္တာကို လစ်လျူရှုခဲ့ရအောင် ကိုမေတ္တာ ငတ်ခဲ့ရတာဝန်နဲ့

၂၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘယ်လိုဆက်ရှင်သန်လို့ရပါတော့မလဲ။

မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် ဆိုသလိုမျိုး မျက်စိစုံမှိတ် ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အပြစ်ဒဏ်က ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းတုလား။

တကယ်ပါ ကို ကို ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ပန်းနုနေခြည် ဆိုတဲ့ကျွန်မ အသက်ရှူရပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

တမင်မှောင်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပြီးမှ သူပြန်ခဲ့တော့ ည (၁၀)နာရီရှိလေပြီ။ ဒီအချိန် မာမိတို့အိပ်ပြီမို့ စိတ်ချလက်ချ ပြန် ခဲ့တာပါပင်။ ခြံထဲ သူပင်ခဲ့တော့မှ ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဆင်းပိတ်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ဧည့်ခန်းတံခါး က စေ့ထားခြင်းမရှိဘဲ ဖွင့်ထားတာမို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါသည်။

ပြဿနာပဲ... မာမိ ခုတိမအိပ်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။

သူ့မျက်နှာတစ်ခြမ်း ရောင်နေတာကို မမြင်စေချင်ဘူး ဆိုမှ အခုမှ ဒုက္ခဖြစ်ချေပြီ။ ပန်းနုနေခြည်၊ မင်း ငါ့ကိုရိုက်လိုက် တဲ့ဒဏ်ရာသက် ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ဒဏ်ရာက ပုံပြင်းထန်နေတာ

အမှန်ပါလေ။

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ သား”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်း ထိုင်ခုံမှာ မာမိက ထိုင်နေတာလေ။

“တစ်ခုခုများ သောက်လာသေးလား သား”

“ဟာဗျာ! ကြုံကြီးစည်ရာ မာမိကလည်း”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန် ကြီး အသည်းကွဲတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဘီယာတွေဘာတွေ မော့ လာပြီလားလို့ပါ”

“မသောက်ပါဘူး မာမိ၊ ကျွန်တော် တက်တော့မယ်”

“နေဦး၊ သား”

သူ့ညာဘက်ခြမ်းမှာ မာမိရှိနေတာမို့ ရှောင်နိုင်မည်ထင် ကာမှ ယခုတော့ ခက်ချေပြီ။ သူ့ပခုံးကိုဆွဲလှည့်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးအစုံကိုသာ မှိတ်လိုက်မိတော့၏။

သွားပါပြီ... ဘုန်းသင်္ကါး

“ဒါဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”

“...”

“မာမိတောင် လက်ဖျားနဲ့မတိုရက်တဲ့သားကို ဘာမှသူ

၂၇၈ မမသဒ္ဒါမောင်

ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လိုက်သလဲ ဘုန်းသင်္ဂါ။

ပွဲသိမ်းပါပြီ နေပြည်၊ ကိုယ်တို့ပြဇာတ် ပြည်ဖုံးကားချ
လိုက်တာအမှန်ပါလေ။

***

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းခြင်း

ကျွန်တော် ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါနှင့် မပန်းနုနေပြည်
တို့၏ ယခုနှစ် October (၂၁) ရက်နေ့က ပြုလုပ်ခဲ့သည့်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စအား စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်
ဆိုင်တော့ပါသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်မှ တရားဝင်ဖျက်သိမ်းလိုက်
ပါကြောင်း။

ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂါ

အုန်းအုန်းကြက်ကြက် ညံ့ချေပြီး သူတို့တစ်အိပ်လှည့်ရဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

Phone တွေကို အကုန်ပိတ်ထားကြပါ၏။ ဒီနေ့က ဒီနှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ပါပဲ။ နှစ်ဟောင်းမှာပဲ သူ့ရင်နာစရာတွေ ထားရစ်ခဲ့ပါရစေ။

“သား”

ဝရံတာမှာ ငေးနေရင်း ဒက်ဒီခေါ်သံကြောင့် သူသတိဝင်သွားရပါ၏။ ကံမပါလားဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘုန်းသင်္ဂါရဲ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကံ မပါလာတာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပို့ မိန်းကလေးကိစ္စ စီစဉ်ပေးလိုက်တာနဲ့ သူ့နာမည် အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်ရပြီကိုး။

“ဒက်ဒီ ထိုင်မယ်နော်”

သူက မတ်တပ်ရပ်နေတာမျိုး ဝရံတာမှာ ရှိနေသည့်ကြိမ် ကုလားထိုင်မှာ ဒက်ဒီ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုင်မယ်ပြောတာထက် သူ့ကိုစကားပြောဖို့ နိဒါန်းပျိုးတာမှန်း သူသိပါတယ်လေ။

“မနေ့က ဒေါက်တာဖုန်းမြင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ဒက်ဒီ ပြောပြလိုက်တယ်”

“...”

“သူ သားကိုနှုတ်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ သင်္ဂါ”
သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒီဆေးရုံမှာ သူ့လိုစေ့စပ်ပွဲဖျက်ပြီး နာမည်ပျက်သွားတဲ့ဆရာဝန်မျိုးကို ဘယ်သူက ဆက်ခန့်ထားချင်မှာတဲ့လဲ။ မကျေမနပ်ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါလေ။ ဒါ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့သဘာဝမှန်း သူသိထားပါ၏။

“ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ဆေးရုံတစ်ခုမှာပဲ”

“တော်ပါပြီ ဒက်ဒီ”

“သား”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ဒက်ဒီ နောက်ထပ်မျက်နှာအပျက်မခံပါနဲ့တော့။ နောက်ထပ် ဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့သိက္ခာတွေ ကျွန်တော့်ကြောင့် ထပ်မကျပါစေနဲ့တော့ဗျာ”

“မဟုတ်တာပဲ သားရား၊ အခုကိစ္စက သားလုပ်လိုက်တာကြောင့် ဖြစ်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒက်ဒီသိပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က သားမာမိဆို မျက်ရည်ကျတဲ့အထိ ဒေါသထွက်ခဲ့ရတာ သားအသိပါ။ ပန်းနုနေခြည်ကို ဒီလောက်ထိ ပညာမဲ့ဆန်ဆန်ပြုမူလိမ့်မယ်လို့ ဒက်ဒီတို့ တွေးတောင်မတွေးခဲ့မိဘူး”

COFFEE ဆိုင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများကြတဲ့သတင်း၊ သူ့ကို ဖူးပွင့်ငယ်နဲ့စွပ်စွဲပြီး ရန်တွေ့တဲ့သတင်း၊ ဒေါသတကြီးနဲ့ လူပုံအလယ်မှာ သူ့ပါးကို ‘သူမရိုက်တဲ့သတင်း’ ဒီ

သတင်းတွေက သူ့ဘဝအတွက် အရိပ်မည်းကြီး အုပ်စိုးစေခဲ့တာ အသေအချာပါလေ။

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့လား ဒက်ဒီ။ နှစ်သစ်ကို စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ကျွန်တော်ကြိုပါရစေတော့”

ဒက်ဒီသက်ပြင်းရှိုက်သံက သူ့ထံသို့ပင် ရောက်လာ သလိုပါပဲလား။ လောကကြီးက စိတ်ပျက်စရာလား။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကပင် စက်ဆုပ်စရာဖြစ်နေတာပဲလား။ ဘာကိုမှ မသိချင် တော့ပါလေ။ ဦးနှောက်ထဲမှာရော ရင်ထဲမှာပါ ရှုပ်ထွေးနေတာ ကျိနေသည်ကိုး။

“ဒက်ဒီတို့က သားကို ဒီဆေးလောကထဲက အနားယူ လိုက်မှာ စိုးနေတာ”

တကယ်လည်း ဆေးကုမစားချင်တော့တာ အမှန်ပါလေ။ မည်မျှပင် ဆေးစွမ်းထက်ပါတယ်ဆိုဆို လူမှုရေးနယ်ပယ်ထဲမှာ နာမည်ပျက်ခဲ့တဲ့အမည်းစက်က ဒီဒေါက်တာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဆက်ပြီး ထိခိုက်နေဦးမှာ အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော် အပြီးနားလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဒက်ဒီ။ တခြားအလုပ်တွေနဲ့လည်း အသက်မွေးလို့ရပါသေးတယ်။ ခြံစိုက် စားတာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်စရာတွေ အများကြီးပါ”

“သင်္ဂါ၊ သားကိုသင်ပေးခဲ့သမျှပညာတွေ အလဟဿ အဖြစ်ခံတော့မှာလား။ သေချာစဉ်းစားပါဦး”

“အချိန်က အလကားမှမရဘဲ ဒက်ဒီ။ လူ့ဘဝရောက် မှတော့ လူပီပီသသ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သားရား ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာတွေကိုတော့ ဒက်ဒီ အလဟဿမဖြစ်စေချင်ဘူး”

ညနေစောင်းလေက နှင်းငွေ့ကြောင့် ပိုအေးစက်နေလေ ၏။ ထမင်းစားမဝင်တာ အဘယ်မျှကြာနေပြီလဲ။ အခုနေ Weight ချိန်ကြည့်ရင် ပေါင် (၁၂၀)ရှိရင်တောင် ကံကောင်းပါလေ။

“နွားနို့ပူပူလေး ရပြီ၊ သား။ ဝင်အောင်သောက်လိုက် နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ကုန်စိုက်လွန်းနေသည့် မာမီ ကြောင့် သူ အနေခက်ရပါ၏။ အခုဆို မာမီလည်း ရတနာဆိုင် ကို မန်နေဂျာနဲ့သာ လွှဲထားတာ (၁၀)ရက်ကျော်နေပြီ။ ဒက်ဒီက သာ ကုမ္ပဏီကို ရက်ခြားဆိုသလို သွားတတ်သည်ကိုး။

“သားကိုကြည့်ပြောပါဦးလား သီဂီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“ဆေးမကုတော့ဘူးတဲ့”

“သူ့စိတ်တိုင်းကျ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်လေး နေပါစေဦးလေ။ ပျင်းလို့ဝပြီဆိုတော့မှ တစ်နေရာမှာ သိင်္ဂီ ဆေးခန်းဖွင့်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါဆို ပြီးရော”

ပျင်းလို့ဝမှတဲ့လား။ မာမီ အရွှန်းဖောက်လိုက်တာမို့ သူယောင်ယောင်မျှ ပြုံးဖြစ်လေ၏။ နို့ဖန်ခွက်ကို စားပွဲထက်မချထားဘဲ သူ့အနီးသို့ ယူလာကာ ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုင်တိုက်ရန် ပြုနေတာမို့ မာမီလက်ထဲမှ နို့ဖန်ခွက်ကို သူယူလိုက်ရလေသည်။ တော်ကြာ အကဲမိုသည်ဟု မာမီကို ဒက်ဒီ ထင်တော့မှာကိုး။

“ခြစိုက်စားမလိုတဲ့လေ”

“သူ့လား လုပ်နိုင်မှာ၊ ပေါက်ဘူးတောင် တစ်ချက်မကိုင်ဖူးဘဲနဲ့များ။ အပိုတွေ။ အဲဒါမျိုးလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အခုရှုပ်နေတဲ့ ခြံထဲကချုံတွေပဲ ရှင်းခိုင်းပါလေ။ လက်တွေပေါက်ပြီရင် မှတ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလက်ဝါးနုနုလေးက နားကျပ်နဲ့ဆေးထိုးအပ်ပဲ ကိုင်သင့်တာပေါ့ ဒေါက်တာဘုန်းသင်္ဂီ”

“အဲဒီလိုကြီးမခေါ်ပါနဲ့ မာမီရယ်”

“မှန်တာခေါ်တဲ့ဟာပဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ကဲပါ၊ သောက်၊ မာမီမွေးထားတဲ့သားက ဝါးခြမ်းပြားဖြစ်နေပြီ၊ တော်ကြာ ဘယ်ကောင်မလေးမှ ပြန်မကြိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တို့လင်

မယား မသေခင် မြေးတော့ချီသွားပါရစေ ဘုန်းသင်္ဂီ။ ငှက်ပျောတုံး ဖက်သေသွားမယ်လို့တော့ ဘူးခံမငြင်းလေနဲ့”

“နောက်ထပ်မရှာပေးပါနဲ့တော့ မာမီရော”

“အေးပါ သားရဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားစိတ်ကြိုက်သာ ရှာလာပေးပါ။ မာမီစောင့်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဟော... ဘယ်သူပါလိမ့်”

ခြံမှဝင်လာသည့်ကားကိုကြည့်ရင်း သူ့သိလိုက်ပါ၏။ ဒါ နေမျိုးရဲ့ကားလေ။ မတွေ့ချင်တော့ဘူးဆိုမှ ဒီကောင် ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ။

“မတွေ့ချင်ဘူး မာမီ၊ မရှိဘူးလို့ပြောပေးပါ”

“လိမ်ရင်လည်း ယုတ္တိရှိရှိလိမ်လေ သားရဲ့။ မင်းရပ်နေတာကို ဟိုက ခြံကနေ မြင်လိုက်တဲ့ဟာ။ သွားကြိုလိုက်ဦးသင်္ဂီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

မာမီအောက်ဆင်းသွားသလို ဒက်ဒီပါ သူတို့ကိုရှောင်ပေးသလိုဖြင့် ခုံမှထကာ အိမ်ထဲဝင်သွားလေတော့၏။ လက်ထဲမှ နို့ခွက်ကို အသက်မရှူစတမ်း တစ်ကျွက်တည်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မော့ချလိုက်၍ သူမပြောထားဖူးတာကို သတိရသွားလေ၏။

ခြေလေးချောင်း ရှောင်တာတဲ့။ ဒါဆို နွားနို့သောက်နေ
တဲ့သူ့ကိုမြင်ရင် ဘာပြောမလဲ။ အနည်းဆုံး မျက်စောင်းတော့
ခဲမှာပါလေ။ ဪ၊ မေ့မယ်ဆိုမှ ဘယ်နှယ်သတိရသွားပြန်တာ
ပါလိမ့်။

“သင်”

ရောက်လာချေပြီ။ ကျောပေးလို့မကောင်းတာမို့ သူလည်
ကြည့်ပြီး ခုံမှာတိုင်ကာ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲထက် တင်လိုက်သည်။

“ညနေစာ စားပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိမှလာရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါတိုင်းဆို ဝေခိုးတို့ပါ လိုက်လာတတ်
လို့ မေးတာပါ”

“မင်းတော်တော်ပိန်သွားတယ် သင်”

“ကိုယ်ရေစစ်သွားတာလောက်ပါကွာ”

စကားသံ တိတ်သွား၏။ မာမိကိုယ်တိုင် ကော်ဖီလာချ
ပေးတာမို့ နေမျိုးက အားနာစကားဆိုလေသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြနော်”

နေမျိုးက ကော်ဖီပုကိုမှတ်ရင်း တစ်ခုခုကိုပြောရန် အား
ယူနေပုံပဲ။ ပြောစရာရှိလို့လာမှန်း သိနေတာမို့ စောင့်ရမယ့်
တာဝန်က သူ့တာဝန်ပါလေ။

“ငါ့ကြောင့် မင်းတို့စေ့ပဲသွဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်တာကို စိတ်
မကောင်းပါဘူး သင်။ ငါ့အမှားပါ”

“အေးဆေးပါကွာ... ပြီးသွားပြီ။ မင်းနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်
လို့ ပျက်တာ သဘာဝပဲ။ Easy...”

“ငါက မအေးဆေးနိုင်ဘူးကွာ”

“ဘာလို့လဲ... ခုထိ အကြောင်းမထူးသေးဘူးလား။
ယောက်ျားတို့ခွဲ သေကာမှလျော့စမြဲတဲ့၊ ကြိုးစားပါ နေမျိုးရာ။
ခွဲဆုနဲ့လည်း ပန်းဝင်ရတတ်ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက နေမျိုးလက်မောင်းကို သာသာရိုက်လျက် အား
ပေးလိုက်ပါ၏။ အသက်ပါပါမလား၊ သူကိုယ်တိုင်ကိုက အား
နည်းနေတဲ့လူမမာလို ပျော့ခွေနေတာအမှန်ပါလေ။

“ငါ့အငြင်းခံလိုက်ရတယ် သင်”

“ဘယ်လို! ဒီလောက် အနှစ် (၂၀)ကျော် ရင်းနှီးခဲ့ပါ
လျက်နဲ့”

“အချစ်ဆိုတာ အနေရင်းနှီးမှုနဲ့မှ မသက်ဆိုင်ဘဲ”

“ရင်ဖွင့်ချင်သပဆိုရင်လည်း စိတ်ကြိုက်သာ ဖွင့်ချလိုက်ပေတော့ သူငယ်ချင်းရေ။ ဘီယာသွားမော့ရအောင်လို့တော့ ငါ့ကိုမခေါ်လေနဲ့။ မာမီမျက်ရည်ကျတာကို ငါထပ်မမြင်ချင်တော့ဘူး”

နေမျိုးက ခေါင်းညိတ်ပြုကာ ကော်ဖီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေလေ၏။ အင်း... သူ့အသည်းကွဲတုန်းကတော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားခဲ့ရတာပါလေ။ ဒီကောင်အလှည့်ကျတော့ သူ့ကိုမှ ရင်လာဖွင့်သတဲ့လား။ လောကကြီး အတော်တရားမျှတပါရဲ့။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သင်္ဂါ။ တကယ့်စိတ်ရင်းနှီးမှုကို တောင်းပန်နေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့အထိုးခံရတဲ့ခံစားချက်မျိုးနဲ့ မင်းကို နှစ်နှစ်နာနာတွေ ပြောခဲ့သမျှကို အားလုံးပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲလေကွာ”

“မင်း သူ့ကိုချစ်နေတုန်းပဲလား သင်္ဂါ”

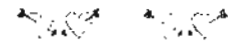
အနာကို လာဆွဲပြန်ချေပြီ။ သူ့အသံတိတ်သွားချိန်မှာ

တော့ နေမျိုးက စကားဆက်လေ၏။

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမည်၏တဲ့။ ငါ့အမှားတွေအတွက် သူ့ကိုပါ ငါတောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီ သင်္ဂါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို မင်းချစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုပါ ငါဖွင့်ပြောခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

နေမျိုးကျော်စင်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ နှုတ်ထပ်ဖွာချေပြီ။ သေစမ်း!... ဘုန်းသင်္ဂါ။

အခန်း (၂၄)

(၆)လခန့် ကြာပြီးသည့်နောက်

'ရင်ငွေ့နွေးနွေး'ဆေးခန်း

Nurse တစ်ဦး အလိုရှိသည်။

ဆေးခန်းထဲ လူရှင်းချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ Taxi ပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းဝမှ ခြေစုံရပ်ချိန်အထိ ခြေရောလက်ပါ
ဘုန်နေတုန်းပါလေ။ ဝင်သွားရမှာလား။ တော်ကြာ ဖူးကို တစ်
ချိန်တစ်မည်ထင်သွားရင် ဘာလုပ်လုပ်လုပ်မလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုကိုပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတို့က ခုချိန်ထိ ဖူးနားထဲမှာ ကြား
ယောင်နေတုန်းပါလေ။ သူက... အစ်ကိုကြီးက ဖူးကိုချစ်နေ
တာတဲ့။ ဟုတ်လို့လား။ မမပန်းနုနဲ့စေ့စပ်ပွဲတောင် ပျက်သွားရတဲ့
လူကြီးက မမရဲ့ညီမဖြစ်တဲ့ဖူးကို ချစ်သတဲ့လေ။

ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်တတ်သူမဟုတ်တာမို့ မေမေတို့ရှေ့
မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောခဲ့မိတာ ကြာပေါ့။ သူ့ကို အိမ်
လိုက်ပို့တဲ့နေ့က ဖေဖေပါ မြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ဖူးပြောတာကို မိဘနှစ်
ပါးစလုံးက ဘာတစ်ခုမှ မပြောကြပါချေ။

ဖေဖေကတော့ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြခဲ့ပြီး မေမေ
ကတော့ ‘သမီးသဘောပါ’တဲ့။ ကဲ! အဲဒီလောက် အဆင်ပြေ
OK ခဲ့ပါလျက် အစ်ကိုကြီးကဖြင့် ဖူးဆီ တစ်ကြိမ်မှ အဆက်
အသွယ်မလုပ်ခဲ့တာလေ။

အဲဒါ၊ ဖူးကိုချစ်တာတဲ့လား။ တကယ်ဆို ခြံရှေ့ကနေ
မကြာခဏ ကားနဲ့ဖြတ်မောင်းရင်း အရိပ်လေးတော့ ပြသင့်တာ
ပေါ့နော်။ ခုတော့ ဖူးကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပါပဲလား။

မမပန်းနုကိုတော့ မျက်နှာပူမိတာအမှန်ပါ။ သူနဲ့စေ့စပ်
ဖူးတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်က ဖူးနဲ့မှတွဲဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုခံစား
ရရှာမလဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖူးကို မကြည်သလို မကျေနပ်

သလို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့တဲ့မမကို တစ်ကြိမ်လေးဖြစ်
ဖြစ်တော့ နိုင်ချင်ပါရဲ့။

ဒါကိုတောင် ငါလွှင့်ပစ်လိုက်လို့ နင်ရတာဆိုပြီး အနိုင်
ပိုင်းပြောဦးမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အိုလေ၊ အစ်ကိုကြီးလို လူ့အဖိုးတန်
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုကြီး ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ရက်စက်ခဲ့တာက
တော့ မမလွန်သည်ဟု ဖူး ထင်သည်လေ။

ဒုက္ခပဲ။ ကိုကိုက သွားဆိုလို့သာ လာခဲ့မိတာ။ အခုနေ
ပြန်လှည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

“လူရှိသေးရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

အထဲမှ အသံထွက်လာတာကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပါ
၏။ အလို၊ သူ့အသံကြားလိုက်ရုံနဲ့ ဘာကြောင့်များ ဖူးရင်တွေ
အလိုလိုနုနုလာမိတာပါလိမ့်နော်။ ခြေလှမ်းကိုရွှေ့လိုက်တာမို့ အသံ
ရှုပ်ခနဲထွက်သွားရလေ၏။

“ဝင်ခဲ့ပါဆိုတာ အပြင်မှာ ဘယ်သူလဲ”

လိုက်ကာ ဖျတ်ခနဲဖွင့်သွားတာမို့ ဖူးခန္ဓာကိုယ်ကလေး
တောင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို သူက အံ့သြမင်သက်စွာဖြင့် အငေးသား
ကြည့်နေလေ၏။ ဒုက္ခရေ! လှည့်ပြန်တော့မယ် ပြင်ကာမှ ပက်ပင်း
ကြီးမိရတယ်လို့။

“ဖူးလေး”

သူ့ခေါ်သံက ရင်ထဲ နှင့်သွားစေလေ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ အဘယ်မျှ ခန့်ထည်ချောမောလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာကြီးပါလိမ့်။ ဒီလိုဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဖူးလို့... ဖူးလို့ သာမန် အညတရ ကောင်မလေးကို တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်ပြီးချစ်နေသတဲ့လေ။

“ကိုကို... ကိုကို လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ချက်ချင်းတည်သွားလေ၏။

စကားမှားသွားလို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်က

ဖူးစိတ်နဲ့ဖူးကိုယ် ဒီကိုရောက်လာမိတာပါလေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ အစ်ကိုကြီးပြောထားတယ်ဆိုလို့”

“ဘယ်လို”

“ဟို... ဟို”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိဖြစ်နေသည့်ကောင်မလေး ကြောင့် သူ ကျိတ်ပြီးမိလိုက်လေ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီနေ့ June (21)၊ မနက်တုန်းက နေပြည်တော်စတော့မိခဲ့တဲ့ရက်မျိုးမှာပဲ သူမ နဲ့ ထပ်ဆုံတော့လေး။

ပနမူးလွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာဘဲ။ ဒီချာတိတ်မ

နေမျိုးစကားကို အတော်နားထောင်ရှာတာပဲကို။ သူစိုက်ကြည့် နေမှန်း သိနေတာမို့ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ လက်တစ်ဖက် က ဆံပင်ရှည်တို့ကို ကိုင်လိုက်၊ နားရွက်ဖျားလေးကို ကိုင်လိုက် ဖြင့် စိတ်ရှုပ် ရှက်အားပိုနေပုံပါလေ။

အခုမှ ရည်းစားစကား မပြောရပါဘဲ ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရက်နိုးနဲ့ သူ့အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းနေလေ ပြီ။ ကျေးဇူး နေမျိုးကျော်ဇင်။ မင်းကိုစိတ်ခုမိခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါ တည်းနဲ့ သင်ပုန်းချေလိုက်ပါတော့မယ်။

“နေမျိုးလွှတ်လိုက်တာနဲ့ပဲ ရောက်လာရောလား”

ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်လျက် မျက်လွှာပြန်ချသွားချေ ပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ အရင်ကတော့ သူနဲ့တွေ့ရင် သူမချည်း စကားတွေ ပေါက်ပေါက်လျော်အောင် ဖျော်နီခဲ့ပါလျက် ခုတော့ တုံ့ထိုဘာဝေဖြစ်နေပါရောလား။

“မေးတာကိုဖြေလေ”

“အစ်ကိုကြီးပဲ ပြောတယ်ဆို”

နုတ်ခမ်းက စုချေပြီ။ အဘယ်မျှ နားဝင်ချိုလိုက်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေးပါလဲ။ အစ်ကိုကြီးတဲ့။ ဒီသညာထဲမှာ လေးစားသမှုမှန်သမျှ ပျော်ဝင်နေတာကို သူ အလိုလိုသိနေတာပေါ့။

“ဒါဆို ဖူးလေးက လက်ခံတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း!
ဘယ်လောက်ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလဲ။ သူ
ဖွင့်မပြောဖြစ်တာတောင်မှ သူ့ကို အလိုလိုနားလည်ပေးနိုင်တဲ့
ချစ်သူမျိုး ရတာလောက် ကံကောင်းတာရှိပါတော့မလား။

လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိစဉ် သမင်ယိုမျက်ဝန်းလေး
တွေ ဝိုင်းစက်သွားလေသည်။ မတို့ရက် မထိရက်ပေမယ့် သူ့
အသည်းထဲ ယားကျိယားကျိဖြစ်လာလို့ပါလေ။

“ဟင်! ဘာလုပ်တာလဲ”

“အာ... ဖူးက၊ ဖူးက အစ်ကိုကြီးဆေးခန်းမှာ နာ့စ်
လိုနေတယ်ဆိုလို့ Form လာတင်တာ”

“ဘယ်လို”

“ဒီမှာ (၆)လသင်တန်းဆင်းလက်မှတ် ယူလာတာကို
မကြည့်ဘဲ ဖူးလက်ကို ဘာလို့ဆွဲရတာလဲလို့”

မရဘူးလေ၊ ဒီလိုမလိုမို့တပတ်လုပ်လို့ရအောင် သူက
(၂၀)ကျော် ချာတိတ်လေးမှမဟုတ်တော့တာပဲ။ မင်းငယ်ပါသေး
တယ် ဖူးပွင့်ငယ်။ ကိုယ့်ကို ဒီလိုရှောင်ထွက်သွားရုံနဲ့ မင်းလွတ်
မယ် မထင်ပါနဲ့။

“နေမျိုးပြောတယ်ဆို”

“အင်းလေ”

“အဲဒီပြောတဲ့အထဲမှာ ဖူးလေးကို ကိုယ်ချစ်နေတာကို
ရော မပြောဘူးလား”

မျက်နှာရဲရဲနီချေပြီ။ ကဲ! အခုမှတော့ မသိချင်ယောင်
ဆောင်လို့ မရတော့ဘူးမဟုတ်လား။ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းထဲကြည့်ရုံ
နဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို ကိုယ်သိနေပြီ ဖူးပွင့်
ငယ်။

“မပြောပါဘူး”

“မညာရဘူးလေ၊ ညာတာကို ဘုရားမကြိုက်ဘူး။ ပြီး
တော့ ကိုယ်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီးနော်၊ သူဖြင့် မပြောရဲဘဲနဲ့များ”

“အဲဒါကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အခု အလုပ်လာလျှောက်တာကို
ခန့်မခန့်မပြောဘဲနဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတယ်မသိပါဘူး။
တကယ်ပဲ”

“ခန့်မယ်လေ”

“တကယ်လား”

မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိ၏။
ချစ်သူတစ်ယောက်ရဖို့အတွက်များ သူများတွေလို မလွယ်ပါလား
ဘုန်းသင်္ဂါ။

- “ဆေးခန်းမှာမဟုတ်ဘူး”
- “ဟင်! ဒါဆို ဘယ်မှာခန့်မှာလဲ”
- “သိချင်လား”
- “အင်းပေါ့”
- “ဒီနားမှာ”

သူက သူမလက်ဝါးလေးကို သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာ
မှာ ကပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အခုန်ပြန်နေသည့်ရင်
ခုန်သံကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားလေသည်။

- “နောက်တစ်နေရာ ခန့်ပေးဦးမှာ”
- “ဘယ်မှာလဲ”
- “အိပ်ရုံမနေရာလေ”
- “အစ်ကိုကြီးနော်၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

လက်သီးဆုပ်ဖွဖွက သူ့ရင်ကို လာထိလေ၏။ ဝေါခနဲ
မိုးရွာချလိုက်သည့်မို့ သူမကိုယ်လေး တုန်သွားသဖြင့် သူ့အသာ
ထွေးဖက်လိုက်မိလေသည်။ သူမ မရုန်းပါလေ။

“မိုးရွာတာကို ကြိုက်သလား”
ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ အကြိုက်တူသည့်မိန်းကလေးမျိုး

အခုမှ သူတွေ့ရတာလေ။
“မိုးရေတောထဲ လမ်းလျှောက်ရတာကိုရော”
“ခေါင်းမိုးစိုရင် အစ်ကိုကြီးက လျှော်ပေးမှာမို့လို့လား”
“လျှော်ပေးမှာပေါ့”
“ခြောက်အောင်ရော သုတ်ပေးနိုင်လို့လား”
“သုတ်ပေးမယ်”

“ဖူးကို အလိုလိုက်နိုင်လို့လား။ ဖူးက ဆိုးတယ် အစ်
ကိုကြီးရဲ့”

“ဆိုးရင် ဒဏ်ခတ်မှာပေါ့”
သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကိုထွန်း၍ ဖယ်လေ၏။ သူ လက်
ကို အသာလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။

- “ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်မှာလဲ”
- “သိချင်လား”
- “အင်း”

“သိချင်ရင် သိရမယ်”
ပါးပြင်နုနုကို မွှေးရှိုက်လိုက်မိစဉ် အာမေဋ်တိအသံသဲ့

နှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကိုဝှက်ထားချေလေပြီ။ အဘယ်မျှ
အရှက်ပိုလိုက်တဲ့ ချာတိတ်မလေးပါလိမ့်။ အချစ်ပိုရပါတယ် ဖူး
လေးရယ်။

သူ့ရင်ထဲ နှစ်မြှုပ်သွားသည်အထိ တင်းကျပ်စွာဖြင့် သူမ
ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ ဒီအတိုင်းလေးမျိုး တစ်သက်လုံး
ရှိနေပေးပါကွယ်။ ကိုယ်ရဲ့နှလုံးသားထဲကရော ရင်ခွင်ထဲကပါ
မပျောက်ကွယ်သွားဘဲ ရာသက်ပန်အဖြစ် တည်ရှိပေးပါနော်။

ဪ... ကိုကြီးရဲ့ အမြတ်တနိုးချစ်ရပါတဲ့ ငှားလေး
ရယ်။

အကြည့်တို့ ဝေဝါးသွားရပါ၏။ လမ်းတစ်ဖက် Platform
ဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး ဟိုဘက်လမ်းတစ်ဖက်မှာ ရှိနေသည့် ဆေး
ခန်းလေးထံ ကြည့်နေတာလေ။

မိုးဖွဲဖွဲရွာချလိုက်လို့များလား။ မဟုတ်ပါ။ နှစ်ယောက်
သား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထွေးဖက်ထားသည့်မြင်ကွင်းက ဆေး
ခန်းရှေ့ (လူစာစာခုံတန်းကြား) မှာမို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေပင်

ကောင်းကောင်းမြင်သာနေတာပါလေ။

ပါးပြင်ထက် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်မို့ မျက်ရည်ကျသွားပြီ
မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်သည့်ဒဏ်ရာက မသက်
သာလေခဲ့။

ကို၊ ဒီတစ်သက်တော့ဖြင့် ကိုယ်က ကြင်နာစွာ ယုယ
ခွင့်၊ မြတ်နိုးစွာမှန်သမျှကို ပင်ကီလို့ခေါ်တဲ့ ပန်းနုနေခြည် ၂၇
နိုင်တော့ပါလားကွယ်။

သူမငိုသံနှင့်အပြိုင် မိုးက သံသံမဲမဲရွာချနေကြစဉ် ဆေး
ခန်းတံခါးလေး ပိတ်သွားလေတော့၏။

ပြီးပါပြီ။

၃၀၂ မမသဒ္ဒါမောင်

အဆုံးသတ်

အချစ်!
ငါတောင့်တမိခဲ့တဲ့အရာ...
အပြစ်!
ငါ့မှာမရှိခဲ့ဖူးတာ အသိ...
အတိတ်!
ငါပြန်လှည့်မကြည့်ချင်တဲ့စာတ်...
ဥပေက္ခာ!
ငါပစ်ပယ်ထားခဲ့တဲ့လမ်း...
အမုန်း!
ငါလုံးဝမလိုချင်ဆုံး...
အတ္တ!
ငါကိုးကွယ်ထားမိတဲ့မှန်...
ဗာန!
ငါပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အစိုင်အခဲ...
လမ်းခွဲတစ်နေရာမှာ
နှလုံးသားတစ်ဆစ်အချိုး
တိမ်မိုးတွေ ပြိုခဲ့ရပြီ...
'ကို'ရယ်...
အချစ်သင်ခန်းစာအပိုင်း(၁)မှာပဲ
ကျွန်မ
ကျွမ်းခဲ့ရသူပါ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေးစားလျှက်...

မမသဒ္ဒါမောင်
30th March 2012
PM 3:42